

VIRUTTĀPPAVIYAL

BY

T. Virabadra Mudaliar

EDITED

E. N. Tanikā

VIRUTTAPPAVIYAL

or

The Prosody of Tamil Viruttams

BY

T. Virabadra Mudaliar, B.A., B.L.,
High Court Vakil, Madras.

Revised and edited

BY

E. N. Tanikachala Mudaliar, B.A., B.L.,
Advocate, High Court, Madras.

With a short Essay on the
Evolution of Tamil Viruttams.

Price As. 12

The Editor's Preface

The author was known to me through his nephew—his younger brother's son, T. Sivasankara Mudaliar, who was afterwards an assistant auditor of Baroda State Railway. The latter was my classmate from the year 1894 *i.e.* in the Primary Department of Peddunaickspetta Middle School where we studied. Our Tamil Pandit asked my friend how his father (the uncle was so called) never gave him his book. Thereupon he brought a copy of a Tamil book the next day and presented it to the Tamil Pandit. My curiosity was aroused and I was worrying my friend for another copy for my use. He told me though that it was a Tamil Book, it was unintelligible and besides it was very difficult to procure from his uncle another copy for me. However, some time later he presented me with a copy of "Viruthapavial," which I was so eager to take and preserve, merely because, I was not able to get it instantaneously. Though at that time, it was very difficult for me to understand the book, I found in my college days that it was a valuable gem in the field of Tamil Prosody. Hence my study of Viruthappavial became a hobby for me. Although the book was small, the materials were so terse that I had to study it over and over again to understand a few lines therein. Ultimately, I understood that the author's work was an Original Thesis in the unexplored region of Tamil Prosody, *viz.*, that of Virutham Literature. As the author says, the Virutham Literature forms no unimportant part of Tamil, and it was a matter of great regret that for hundreds of years we have not had in our grammar a crystalised version of Virutham prosody. Hence the author felt it as a duty to make a research, both in Sanskrit and in the Dravidian, languages and evolve various formulae for enunciating the principles of Viruthams which are in vogue in Modern Tamil Literature. I mean Modern Tamil Literature, that which began with Kamban and his contemporaries, and we may say that Viruthams had their perfection with him.

In the medieval days which preceded Kamban, Viruthams were only in an experimental stage, and so much so, that the Viruthams in many of our religious Literature cannot now be called Viruthams at all. Hence the author confines himself in his Viruthappavial (or the Prosody of Viruthams) to such as are sanctioned by the usage from Kamban and his successors up to date. This, the author does not specifically state in his introduction, though he did in a personal conversation with me in 1907. He then poured forth to me his voluminous original ideas in Tamil Language and Literature which surprised me with great awe. Everything that he talked about our language or our Literature seemed original, or new, or one glowing in an entirely new light. He was a scholar, not merely wide, but deep in Dravidian Languages and Sanskrit, and was able to make a comparative study, wonderfully in new lines. He had features similar to Shakespeare, with similar curly hair. Any Tamil student conversing with him for a few minutes will be charmed with his scholarship, study and erudition. Before he could be understood by Tamil world he passed away like Robert Browning's Grammarian, in 1910, or thereabouts.

It is necessary for me to place before my readers that they shall not apply the canons contained in Viruthappavial, to test the Viruthams in Devaram, and other Medieval Religious Literature. His book was intended only to guide modern contemporary poets, to prevent them from piling any number of *Sirs* or feet in their wonted symmetry, and call them Viruthams, but, to follow only the accepted forms of Tamil Viruthams, as set out in this book. For example in எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம், or, the non sanitha hepta metric Virutham Verse, there is only one class, *viz.* that covered by the formula நால்விளமும்மா and no more. And, even in it, only one permutation is sanctioned by usage as detailed by the author. You can find in our religious literature of middle ages, எழுசீர் or the hepta metric Virutham in many forms. But we are not allowed to compose such Viruthams at the present day, without violating the usage to which our poets staunchly adhered to, all along.

Even in the forms given by Viruthappavial, of certain of the metrics or Viruthams, some have gone out of use. Some of the forms are very rare. Hence, it was very difficult for me to get examples for all the various Suthrams of Viruthappavial, which the author so coined as to form themselves as illustrations; and for some of the Suthrams I did not succeed in getting illustrations at all. So there was considerable delay in revising this work which I wanted to make as perfect as possible, and ultimately, I could not succeed in so doing. Finally, I was seriously ill recently which made me desparate in publishing and re-editing this book, as I could not find a successor who could continue the investigations with the same enthusiasm for the author. Nearly twenty eight years have elapsed after the death of the author, and his greatness was little understood in his time and still less after his death. But this monument of Tamil Prosody was thought by me to be one not deserving oblivion. In the present day of Tamil Renaissance it must find wide publication, and stir up enquiry and research in this untrodden path of Tamil prosody.

In the year 1911, I was invited by the Tamilian Archeological Society to deliver an annual addrees under the presidency of L. D. Swamikannu and I chose as my subject "the Evolution of Tamil Viruthams", basing my materials partly on the ideas that I imbibed from the author of Viruthappavial, and partly my own. This lecture was published as a series of articles in the Siddanta Dipika and other Journals. But unfortunately, it was not possible for me to trace any of them in the revision of this work as the Journals now ceased to exist. However the ideas not having gone out of me, I have given in the succeeding pages, a short account of the evolution of Tamil Viruthams.

My professional work was constantly consuming a large portion of my time and the remaining portion left me unfit to do any work as an Editor. Hence I had to handle this revision work spasmodically. My daughters E.T. Chockammal Advocate, Madras High Court and E. .T. Rajeswari, Physics Lecturer, Queen Mary's College, Madras, have co-operated with me in completing this edition, and my thanks are due to

them for devoting their leisure hours ungrudgingly to what I may call a tedious labour of love.

Any Editor is expected to write a fairly accurate, detail account of the author's life. But I must admit that I did not succeed in getting the same except as stray bits from his sons and nephews. I was not able to get even a photograph of the author and my account that follows about the author's life cannot but be called meagre.

As I delivered my lecture on the Evolution of Tamil Viruthams in 1911, at the request of the Tamilian Archeological Society in English language, I did not choose to write the same in Tamil now, as our Tamil scholars are conversant with English, and as they may also find how I was handicapped in those days when the University of Madras discouraged Tamil Education to the maximum limit, and no audience would have been present, had I delivered the same in Tamil.

A short sketch of the Life of the Author

Veerabadra Mudaliar was born in the year 1855, when the East India Company was ruling Madras. His father was one Tiruppangadu Kuppuswami Mudaliar, a Tamil scholar who earned his livelihood as a pandit, as in those days, Tamil Education was more greatly prevalent and honoured than in the later days. However his profession was not a lucrative one. With a limited income he was able to give sound education both to his eldest son Veerabadra Mudaliar and his second son T. Sabapathi Mudaliar, and their foundation was such that the former became in his later days a Vakil of the High Court of Madras and the latter a Sub-Engineer in the Tamil Districts.

The early education of Veerabadra Mudaliar was at what was known as the "High School" which was then located at Egmore and which subsequently evolved into the Presidency College, Madras. The parental residence of the author was at Black Town, *i. e.* the present George Town which then had no facility of Tram cars, or other cheap conveyance. The High School was the only school where sound English Education was expected. In spite of the efforts of the Government to educate all youths in English, the difficulties were many in their way to get the benefits open to them. Almost all the students had to be pedestrians; and walking to and fro, to the school consumed a large portion of their time which could have been profitably utilised for their study. In spite of all family difficulties, physical exhaustion, and lack of sufficient funds, Veerabadra Mudaliar pushed his way up to Matriculation in 1873 through Pachayappa's High School, Madras, which was endowed by the great Merchant Prince Pachayappa. He had first class in the Examination and stood seventh in the Presidency. He was the pet of Mr. Basil Lovrey, the then Principal of Pachayappa's High School to whom the author subsequently dedicates his work.

Pachayappa's High School remained a High School for a long time and did not evolve into a college. So, Veerabadra Mudaliar had to study for F. A. and B. A. Examinations in the Presidency College, Madras. He had creditable success in both the examinations and he was graduated in the year 1877 and then he became a teacher in the Pachayappas High School, teaching History, Mathematics and English Language. While he was a teacher, he was making researches in Tamil Literature, and in 1885, his Viruthappavial came out of the National Press, Madras.

In his days, the Law College of Madras had working hours in the mornings and evenings only, to enable its pupils to have appointments for their livelihood either in schools, or, in offices. Thus, Veerabadra Mudaliar had the facility of undergoing the Law Course for a period of three years (as there was no bifercation then of F.L. and B.L. and the procedures have also to be passed in the University Examination). In 1890 he passed his B. L. Degree Examination and was a co-apprentice with the Late Hon'ble Mr. K. Srinivasa Iyengar under Mr. Willie Grant the then Crown Prosecutor. In 1891 he was enrolled as Vakil of the Madras High Court and earned a good name as a very upright and straight forward gentleman. His practice was fairly lucrative, though he never had the idea of building up a practice which would have made him a leader. For, every minute that he could spare from his clients, he devoted to the special study of Dravidian Languages and never desired to take a part as Examiner of the University Examinations either in Tamil, or in Law, or in History or Mathematics for which he was well qualified.

While Veerabadra Mudaliar was progressing as a Lawyer, his brother Sabapathy Mudaliar was employed in Southern Tamil Districts as Sub-Engineer; and both the brothers constituted their coparcenery in such an ideal way that all the children of Sabapathy Mudaliar who were brought up by his elder brother were believed by the public to be the children of Veerabadra Mudaliar and even for some time the children themselves could not say who their father and mother were and they believed they had two fathers and two mothers! For a long time Veerabadra Mudaliar had no issue.

The eldest son of Sabapathy Mudaliar, Mr. T. Sivakolundu Mudaliar, was educated by him and he became also a B.L., but did not remain at Madras; the profession then became very crowded and so he preferred moffusil practice. His youngest brother Mr. T. Arumukha Mudaliar is now an Assistant Commissioner of Income tax, Madras.

Veerabadra Mudaliar had four sons and two daughters. Of them, the eldest T. V. Nataraja Mudaliar is an employee in the Imperial Bank, Madras and the second son T. V. Thanikachala Mudaliar, B.A., is now in the Collectorate of Chittoor, The third son Mr. T. V. Apparsundara Mudaliar, M.A., M.Ed., is a District Educational Officer of Ramnad and he possesses the highest Teaching qualification of England. There is not much to say about others.

Veerabadra Mudaliar's health ever since I knew him was far from satisfactory. He never spent any time in taking exercise. Linguistic study was his hobby, and that was consuming all his leisure hours, and began to encroach upon his profession in such a manner that he became content with what he earned and did not take up much legal work and was reluctant to appear even for his old clients in courts of law.

In 1909, his health began to fail, and, in June 1910, he passed away one day while he was apparently looking healthy.

While he was alive, he wrote innumerable articles in several journals which exhibited his scholarship and erudition but none of them are now traceable. None of the members of his family possess his horoscope, or his photograph. Neither his sons, nor any of his nephews ever attempted to rise to his level of Tamil scholarship, though some of them possess Degrees in other lines. He was the only graduate of our University, who like the late Poondi Ranganatha Mudaliar concentrated his attention to Tamil, in spite of English Education and avocation which had no connection with our mother tongue. Though his work Viruthappavial is not big in size, it is a book of all ages and has earned an immortal fame.

So it is the duty of every modern Tamil Scholar to study this book minutely, and see if it can be improved. If suggestions should be forthcoming to this Editor, they will receive careful attention and be used in the next edition acknowledging the Editor's indebtedness for the same.

MADRAS, }
25 - 2 - '39 }

E. N. Tanikachala Mudaliar.

The Evolution of Tamil Viruthams. *

Any student of Tamil literature, especially one conversant with ancient Tamil works, is likely to ask the question as to how the orthodox Tamil was able to incorporate in its literature, the various types of Viruthams—metrics, some of which are clearly and unmistakably, imitations of Sanskrit specimens. The ancient Tamil Grammar, Tolgappiam, says:—

“ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென

நாலியற் நென்ப பாவகை விரியே”

that is to say, that it was the view of Tamil Professors that anything that can be called Poetry must come under the category of *Asiriyappah*, *Vanjippa*, *Venba*, or *Kalippa*—If not, it is not *Pah* or Poetry. Wherever Tolgappiyanar expresses, in his sutrams, a dictum, as the view of Tamil (Pulavars or) Professors, there is generally a sarcastic tinge about it, which indicates that there are exceptions, and the dictum shall not have universal application. For, during the time of Tolgappiyanar himself, there were forms of poetry which could not be bridled by any rule of prosody. But the Tamil Scholars of those days, stuffed them under one of the above four main classes according to the similarity in some of their features. It may so happen, that a specimen may have features similar to more than one of these *pahs*, or poetical classes. The following sutrams of Tolgappiam may be cited here as illustrations:—

கைக்கிளை தானே வெண்பா வாசி
யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

(431)

and again

பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி
னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.

(432)

The compilation of Paripadal is one of the Sangam works which is partly preserved with Parimelazhagar's Com-

* This is the amplification of Editor's lecture on this subject before the Tamilian Archeological Society at its annual gathering in Pachaiyappah's hall in the year 1911, under the presidentship of L. D. Swami kannu.

mentary. If you will peruse the poems therein, you will find love, as their main theme. Though they may possess certain characteristics of *Kalippa*, the metre is irregular, and you may with some advantage compare them with the Poetry of Shelley or Keats. There, the emotion, or feeling, sets at naught, the artificial rules of prosody, and the muse gallops for a wild march. You cannot say that such are not poetry, as you find in them intense imagination, and unparalleled outburst of charming expressions. Our grammarian sage Tolgappianar was aware of the fact that prosody can be an outcome of poetical forms that may spring up from what were *sung* by eminent men, and not *vice versa*. Hence of the three phases of Tamil Poetry, the musical controls * the other two *viz* the literary, and the Dramatic. Thus, the *Isai* (music) in Tamil has the upper hand in determining the course of *Iyal* (literary) and *Natakam* (Dramatic) Tamil productions. Even the Ancient Tamil prosody had to recognise the fact that it is the Professors of Tamil Music who had a right to expound on the structures of the organism of Tamil Poetry.

The very first Sutram of the chapter on Prosody in Tolgappiam, which puts all the elements of Poetry in a nutshell, recognises the pre-eminence of Tamil Music professors, and states what are *essential* to Tamil poetry, and what are generally *found* in Tamil poetry which are not so essential. This *sutram* gives twenty-six organs as vital elements of Tamil poetry, and eight others which are incidental and worthy elements, though not vital, which are all characterised as *organs* of Tamil Poetry by *Nallisaippulavar*, (professors who can utter the best music). Thus Tolgappianar surrenders the right of enunciating the rules of Tamil Prosody to the perfect musicians of his days, and he states that he only adopted the formulae strongly affirmed by them, in summarising the organs of what may be called the poetic body, as follows:—

*Unfortunately this aspect is not brought out even by Perasiriyar.

* மாத்திரை, எழுத்தியல், அசைவகை யெனாஅ

1 2 3
யாத்த சீரே, அடி, யாப்பு, எனாஅ

4 5 6
மரபே, தூக்கே, தொடை வகை, எனாஅ

7 8 9
நோக்கே, பாவே, அளவியல், எனாஅத்

10 11 12
திணையே, கைகோள், கூற்றுவகை, எனாஅக்

13 14 15
கேட்போர், களனே, காலவகை, எனாஅ

16 17 18
பயனே, மெய்ப்பாடு, எச்சவகை, எனாஅ

19 20 21
முன்னம், பொருளே, துறைவகை, எனாஅ

22 23 24
மாட்டே, வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையில்

25 26
ஆறு தலையிட்ட அந்நா லேந்தும்,
அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோலே

1 2 3 4
விருந்தே, இயைபே, புலனே, இழைபெனாஅ

5 6 7 8
பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுந் தொகைஇ

நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள் உறுப்பென

வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

(313)

Thus the former, or the first twenty-six were those formulated by the Orthodox Tamil Prosody of the ancient Tamil land, whereas the twenty-six plus the eight latter were all treated as factors of poetry by the liberal grammarians, who were also great musicians.

After giving the idea of poetry as a living body with various organs which function differently in harmony with others, he begins to analyse each of them in the subsequent sutrams of the chapter, consistent with the principles of musical science.

* The punctuation here is given only for the convenience of the reader and ought not to be treated as scansion.

As a master of music, Tolgappiyanar places the measuring of the particles of time as the first among the thirty-four organs of the corpus of music. In fact, it is the heart of poetry. Time measure is a thing which cannot be neglected either in the syllable, foot, or line in Tamil poetry. In treating orthography, time measure has to be viewed in one light, and in prosody in a different light altogether. They are not identical though there is similarity in the subject-matter. So he states in the second sutram:—

“அவற்றுண்,
மாத்திரை அளவும், எழுத்தியல் வகையும்
மேற்கிளந் தன்ன என்மனந் புலவர் ”— (314)

The expression “அன்ன” involves both similarity and distinction. In orthography, time measure is based upon the nature of letters in a mechanical way, whereas in prosody, there is little artificial or mechanic addition but in the background as a negligible factor. The indication of the sound measure by the various letters of the alphabet is merely conventional and represents varying sounds to such an extent that even the short vowel script, in singing, gives a long vowel note. For instance in

“அங்கிங்கெ னுதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
யானந்த பூர்த்தியாகி” the sound of ‘கி’ is not that of a short novel, and is not less than that of a long vowel. So the treatment of the various sounds for the various letters in our alphabet is one thing for the purpose of orthography, and another for the purpose of prosody. But this was not realised by the later grammarians like Pavanandi, who however developed the idea of the organic view of poetry:—

“பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெருச் செய்வன செய்யுள் ”

—நன்னூல் (268)

Unfortunately, in our language, there is no musical script. So the music has to emanate more from the singer than from the letters which form each line of poetry. Hence Tolgappiyanar says:—

“அசையுஞ் சீரும் இசையோடு சேர்த்து
வகுத்தன நுணர்த்தலும் வல்லோ ராதே”

(323)

Thus Tolgappianar indicates that the ground work of Tamil Poetry was music in his past and was expected by him therefore to be such in his future. In his past, each of the four species of *Pihs* or Tamil poetry was classified also by its *Osai* or its musical tone. Venba has *Seppalosai* (musical conversational tone), Asiriyappa has *Agavalosai* (narrative musical tone), Kalippa has *Thullalosai* (jumping and trotting music) and Vanjippa has *Thungalosai* (or sleeping melody). As our language was a musical language, the beauty of the poetry, depends upon the musical expressions with which its lines are woven.

“சேய்யுண் மொழியாந் சீர்புனைத் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே”

(548)

Thus Tolgappianar propagated in his grammar liberal ideas, which gave room for the development of new species of poetry never imagined in his days.

Tamil music of our ancients did not borrow any of the ideas of Sanskrit or foreign music. There are salient features of our music which possess distinct marks of difference which are purely Tamilian. Our ancient Pan (பண்) is distinct from *Ragams* (ராகம்) incorporated in the medieval Tamil literature of music in the following aspects:—

(1) The burden of the song in Tamil was not in the beginning of the song, but in the end of the verse. *Vide* Appar's Devarnam, the 2nd and 3rd padigams of his first, Tirumurai; the fifth line of each verse is the burden of the song. The model is not his original, as you find such in Silappadikaram.

மூவுலகு மோரடியான் முறைநிரம்ப வகைமுடியத்
தாவிசே வடிசேப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து
சோவரணும் போர்மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே!
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே!

(1)

பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல வந்திபுடை விண்ணவனைக் கண்ணுந்

திருவடியுந் கையுந் திருவாயுஞ் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே!
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன !

கண்ணே (2)

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சங்
கடந்தானே, தூற்றுவர்பா ஒற்றிசையும் போற்றப்
படந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானே யேத்தாத நாவென்ன நாவே!
நாராய னாவென்ன நாவென்ன நாவே!

—படர்க்கைப் பரவல்.

It is not always the fifth line that retains the burden of the song. Even in four lined verses, the last part of the fourth line retains the *pallavi-like* burden even in Silappadikaram. In *Kanalvari* (கானல்வரி) you have such burdens as, “வாழி காவேரி”, “புகாரே யெம்மூர்” etc. as may be cited as illustrations. This is well developed in the poems of all the Devarams. “பிரமா புரமேவிய பெம்மா னிவனன்றே”, “அதி கைக் கெடில வீரட்டானத்துறை யம்மானே” are the burden of the song in the fourth line of viruttam poetry throughout a chapter.

Appar was the first to introduce the burden of the song both in the beginning and in the end of each verse, as you will find in the Tiruvanga Malai (திருவங்கமலை). This is the beginning of the introduction of Pallavi (பல்லவி) as and for the Tamil Pan (பண்).

(2) The Tamil (பண்) Pan is not a wild music, sung according to the whims and fancies of the singer.* Pan was associated with the literary (or இயற்றமிழ்) Tamil forms of poetry and the rhythmic arrangements have always behind them the firm ground of prosody, i. e., the music emanating from our Pan observed the law and order of our Prosody. This fact is indicated by Saint Appar in many of his poems. In describing Siva, he says,

* “பண்ணில் யாழினர்,”

“பண்ணில் யாழ்பயில் மங்கையர்”

“பண்ணிற் பொலிந்த வீணையர்”

“பண்பொருந்த இசைபாடும் பழனஞ்சேரப்பன்,”

“பண்ணிலோசை பழத்தினி லின்சுவை,”

“பண்ணூர்ந்த வீண்பயின்ற விரலவனே”

“பண்ணின் இசையாகி நின்றாய் போற்றி”

“பண்ணினூர் பாடலாகி பழத்தினி விரதமாகி

.....

நண்ணினூர் வினைகள் தீர்ப்பார் நனிபள்ளியடிக ளாரே,”

and many such are found in the other Devarams.

(3) The claim of the birth of Tamil Pan is from God, and is therefore as ancient as the *Marai* or Vedas.

“பண்ணி னூர்மறை பல்பல பூசனை

மண்ணி னூர்செய்வ தன்றியும் வைகலும்

விண்ணி னூர்கள் வியக்கப் படுவன

கண்ணி னூர்கடம் பூர்க்கரக் கோயிலே”

“பண்ணி னூர்மறை பாடல னுடலன்

விண்ணி னூர்மதி லெய்தமுக்

கண்ணி னுணுறை யுங்கர வீரத்தை

நண்ணு வார்வினை நாசமே”

Other types of music do not claim such a high eminence.

(4) Tamil Pan is very simple in its structure. For some of them are imitations of sounds found in nature. The music of the Cuckoo in summer bowers, *Kuyilin Isai* (குயிலின் னிசை) was appreciated greatly by our ancient poets and the same was imitated in the Northern (Sanskrit) and other languages. Hence we find in the seven seer (seven footed) Sanda Viruthams, a species known as Maththa Kokilam (மத்த கோகிலம்), which is found in Viruttappaviyal.

The humming of the wasp is another model for imitation for our ancient musicians.

“நிழலார் சோலை நீல வண்டினங்

குழலார் பண்ணெய் கோலக் காவுளான்

கழலார் மொய்த்த பாதங் கைகளால்

தொழலார் பக்கல் துயர மில்லையே”

“கண்டவா திரிந்து நாளும் கருத்தினு னின்றன் பாதங்
கொண்டிருந் தாடிப் பாடிக் கூடுவன் குறிப்பி னாலே

வண்டுபண் பாடுஞ்சேலை மல்குசிற் றம்பலத்தே
எண்டிசை யோரு மேத்த விறைவநீ யாடு மாறே”

Waterfalls have their rhythm and music. This is compared with the voice of a child

“மண்ணூர்ந்தன அருவித்திரள் மழலைமுழ வதிரும்
அண்ணாமலை தொழுவார்வினை வழுவாவண்ண மறுமே”

and you find in nature, sounds which are fit to be the accompaniments of music (*vide* “மேகம் முழுவதிர”—Sambandar) Even the thunders from the Tropic clouds have their musical rhythm. Hence our ancient music was a copy of the music of nature. Yet it was not allowed to be wild, or uncouth, but was systematised in such a way, as to harmonise with the Lord of the Universe,

“பண்ணும், பதம் ஏழும், பல ஓசைத்தமி ழுவையும்,
உண்ணின்ற தொர் சுவையும், உறுதாளத்தொலி பலவும்,
மண்ணும், புனல், உயிரும், வரு காற்றுஞ் சுடர்மூன்றும்
விண்ணும், முழுதானு னிடம் வீழிம்மிழ லையே”

—Sambandar.

Thus the Tamil prosody was guided by the ancient Tamil *Pan*, or music. Hence the first six elements of poetry mentioned in the first Sutrā seem to be the leading elements (*viz.* மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, யாப்பு). This appears to be the intention of Tolgappiyanar when he mentions the twenty-six vital elements of poetry, as the six ahead * of twenty. (Perasiriya is silent on this point). For, in expressing the number twenty-six, six follows twenty and does not come heading twenty; and when the six are examined, they are clearly the most important of the twenty-six, *viz.* the measure of time particles. alphabetical symbols, syllables, feet, lines of poetry, and their poetic structure. The other twenty, though essential for Tamil poetry, do not possess, in all cases, parallels in other languages. Thus, out of the thirty-four elements of Tamil poetry, six are the chief and indispensable, and are found as such in other languages as well.

So Tolgappiyanar's treatment of Tamil prosody was quite cosmopolitan. Although he gave rules in his chapter on

*The expression, ‘ஆறு தலையிட்ட அந்நாலேந்து’

Prosody (செய்யுளியல்) only for such as were in vogue in his days, he forethought and gave room for the development of new forms, and also shelter to them from all attacks:—

“செய்யுண் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி
யிழைத்த விலக்கணம் பிழைத்தன போல
வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
றிரிவின்றி முடித்த நெள்ளியோர் கடனே” (555)

Tolgayappiyanar gives also a definition of what is meant by beauty in Poetry, as said before,

‘செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே” (548)

According to him, it is the poetic diction and style that gives beauty, and so, in spite of the violation of the rules of prosody, a composition in poetic diction and style is written, it should be treated as poetry only. With this kind of propagation of the theory of the most eminent of the Tamil Grammarians, it was not difficult in later days for poets to compose poems in conformity with some of rules of Tamil Prosody, with music and beauty in them. Ilankovadigal has incorporated in his works, some such poems, and it is highly probable that they are what you find in Kanalvari (கானல்வாரி) Vettuvavari, (வேட்டுவவாரி) Achiyar-kuravai (ஆய்ச்சியர்குரவை), excepting the narrative parts of the author framed in Asiriappa metre. They were evidently those current in his days and had been popular, mostly in the Chola Country. For instance,

“திங்கண் மால வெண்குடையான், சென்னி செங்கோ
[லதுவோச்சி
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாய் வாழி காவேரி!
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாதொழிதல் கயற்
[கண்ணாய்!

மங்கை மாதர் பெருங்கற்பென் றறிந்தேன் வாழி காவேரி”
cannot be the creation of a Chera prince. This piece which glorifies the occupation of the Ganges Valley by a Chola, cannot naturally be the composition of a prince of equal eminence with the Cholas, even though he might have been a Saint.

Leaving aside the authorship of this piece, and even if we take it as the production of Ilangovadigal, we find it as one of the perfect types of Aruseerkalinedilasiriyavirutham (அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்) which is formulated in Viruthappiyal as “இருமா காய்ச்சீர் அரையடிக்காய் இவையே மற்றையரையடிக்கும்”, and the reader will be surprised to note that in a work, which is almost of the Sangam Age, a virutham of this type cropped up. We find also other specimens in Silappadikaram in imperfect stages. We have irregular four line verses which developed into the *Arusir* (அறுசீர்) obeying the rule “முதனான்குங்காயாகிப் பின்னவை மா தேமாவாய் விளங்கும்” in *Kanalvari* and *Vettuvavari*. This irregularity is mended in *singing*, and is backed up by Tolgappianar's rule.

“அளபெடை அசைநிலை யாகலு முரித்தே”

“ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிய” (329)

The origin of Viruttams thus begins in the days of Tolgappianar himself. He never made the four species of *Pah* or poetry, into water-light compartments, but as classes which overlap oneanother—

“பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்

ஆசிரிப்பா வெண்பா வென்றூந்

காயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப” —(419)

“ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி, யேனை

வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப” —(419)

Even Venba and Asiriyappa sometimes have the common factor in the linking of seer, or feet; and so excepting the assignment of themes, we have not very many rigid rules for determining the class of poetry of irregular metre. It may be mentioned here that during the controversy between the late Arumuga Navalar and Ramalinga Swamigal in the matter of the latter calling his poems as Arutpa (அருட்பா), the former would choose to title them as Marutpa (மருட்பா) with a double meaning. Besides the meaning which is almost a slander of Sri Swamigal's work, it had also a technical meaning which may not be far from correct in characterising it in the language of prosody. Tolgappianar after narrating the different *Osai* (ஓசை) of the four classes of *Pahs*, says,

“மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது
தான்து வென்னும் தனிநிலை யின்றே”.

Thus even the irregular metre of Ramalinga Swamigal could not be shut out from the province of poetry, and it is not impossible to formulate rules of prosody for each of his poems.

Unfortunately what was known as the Age of the Last Sangam (whether Sangam was a reality, or myth as some would have it) was an age of Dictatorship in Tamil Literature. On or about the end of B. C., there seems to have been a congregation of Tamil Poets in Madura patronised in a way by the Pandians of Madura who themselves took keen interest in our language. It appears also to be a fact that most of them had fairly lucrative occupations, and so they never sacrificed their independence of thought or expression for the sake of any expected bounty of the King. There are traditions which indicate that they openly disagreed with the Pandian Rulers in literary matters and firmly asserted that he was incorrect, and that their opinion was correct. Further they seem to have had a united view in all matters of literary tone or taste and thus they formed a body of censors of their contemporary literature, as is evident from some of the traditions believed even by scholars, as early as Saint Appar. Thus besides their constructive work, they had also destructive propaganda, which like the action of the French Academy retarded the free growth of poetry in our language for some time. Thus, from the time of Silappadikaram to the Age of Saivaite Saints, we have practically a gap in our literature. Whatever might have been the real cause of this gap, our poetic field was lying fallow for the better cultivation of our poetry by our leaders of religion.

When we come to the age of Sambandar, we find him giving prominence to music, *i.e.* our indigenous Tamil Music, and singing poetry accordingly. We may even compare his each chapter, or poem with the seven fundamental notes of music controlling the seven strings of Vena, and Sengottu Yazh which were in vogue in his days. It was a presumption in his days that every poem can be sung in Yazh (யாழ்), and it is alleged that in order to overthrow this popular

view, Saint Sambandar sung his poem Yazhmuri (யாழ்முரி) in the shrine of Darmapuram. Now, it can be sung in Vena, and its prosody may be formulated as follows, imitating the method of Viruthappavaiyal;—

முன்னது கூவிளமே - அதன் - பின்னது காய்தனை
யடை - யது - தனி - நிரை நடுவினிற் பொருந்தி
அன்னவை தம்பிறகே யிரு சீர்களுங் கூவிளம்
கரு விளம் பகுத் திட விரண்டிரண் டெனவே
சொன்னவை நாலசையா மவை சீருட னேவரச்
சொலுங் கடை முடி யவை யொருவிளம் புளிமா
இன்னது யாழ்முரிப்பண் ணென ஞானசம் பந்தன்ப
கரும் தனி நடை யுடை கவியெனப் பகரே

This is not the only sustained inimitable meter of Sambandar. If you peruse (திருக்கமுமலம்-திருத்தாளச்சதி-பண்-வியாழக்குறிஞ்சி) another poem beginning with “பந்தத்தால் வந்தெப்பால்,” it was a blending of two forms of சந்தக்கலித் துறை which were not imitated by any of his successors. Sambandar made several experiments in music, for all of which, rules of prosody can be formulated, but many of them could not be followed, or imitated by later poets and hence those forms became obsolete, and could not now be revived by the ordinary poetic genius.

Although we can trace the seeds of indigenous Tamil Viruttam in *Silappadikaram*, the specimens available in it are too few to furnish any strong data. We can only infer from them that the popular poets of Chola and Chera Kingdoms did not care to give any paramount authority to the poets of the Pandian Capital. This tendency in the Chola territories maintained its existence for centuries, as their poets beleived that their King was superior to Pandiyan. When we come to the poet of Shiyali, we find a thorough independence in his convictions that his poetry satisfied all the standards of Muththamil (முத்தமிழ் as he expresses in some of his eleventh stanzas of his poems) On close investigation, his poems do really satisfy the canons of the three aspects of Tamil poetry (Iyal, Isai, and Natakam).

Let us now examine the various classes of Viruttams in our poetic literature, and see how far they can be allied with

the specimens in Sambandar's Devaram. The smallest type of Viruttam is *Vanji* Viruttam and as its name indicates, it had origin in Vanjippa. This has two classes, one with *Kuraladi*, i.e. having two feet for each line and the other with *Sindadi*, i.e. having three feet for each line. For the former, Sambandar's Devaram contains seven chapters (i. e. 77 verses) in (குறிஞ்சி) Kurinjippan, and two chapters (i. e. 22 versns) in the Pan known as Kolli (கொல்லி). The following are specimens in each Pan of the same.

வாசி தீரவே, காசு நல்குவீர்
மாசின் மிழலையீர், ஏசு லில்லேனோ

(திருவீழிமிழலை. திருவிருக்குறள்—பண் - குறிஞ்சி - 1)

கல்லால் நீழல்,
அல்லாத் தேவை
நல்லார் பேணார்,
அல்லோம் நாமே

(பொது - பண் - கொல்லி - திருவிருக்குறள்—1)

Again we have 99 verses in the latter species of *Vanjippa* in Sambandar's Devaram, five *Padigams* in *Takkaragam*, and four in *Viyazha Kurinji* (வியாழக்குறிஞ்சி). However in the latter four chapters of *Viyazha Kurinji* some may be scanned as four footed Viruttam also, whereas the former contains clearly three-footed lines :—

அடலே றமருங் கொடியண்ணல்
மடலார் குழலா ளொடுமண்ணும்
கடலார் புடைசூழ் தருகாழி
தொடர்வா ரவர் தூ நெறியாரே

(—சீகாழி - பண் - தக்கராகம்—1)

Perasiriyan in his commentary on Tolgappiam in Sutrām 467, would put these viruttams as allied and similar to Kochaga Vorupogu (கொச்சக வொருபோகு), but *different in prosody*. The following is an extract from his commentary:—

“இனி, யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சக வொருபோகோ
டொப்பனவற்றுள் சில வருமாறு ;

“மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்

கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரார் ”

என்பது, இருசீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்.

“தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி
யஞ்சொ லோம்பென் றகன்ற
வஞ்சர் வாரா ராயி
னெஞ்ச நில்லா தேதான் ”

என்பது, முச்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்

“நீரலர் தூற்றத் துயிலா நெடுங்கங்குல்
வாரல ராகி யவரோ வலித்தமைந்தா
ராரலார் நாரைகா ளன்றில்கா ளன்னங்கா
னாரலர் தூற்றயா னுள்ள முகுவேனே ”

என்பது, நாற்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்”

In spite of the twisting explanations given by Perasiriyar, it is clear that these are open deviations from the standard forms of poetry. The first two examples retain the link (or தளை) of *Asiriyappa*, and the last that, of *Venba*.

Of the tetra metric feet, Viruttam literature is now the richest. The four lines of many of these in Sambandar (retain either strict *Asiriya Thalai* (ஆசிரியத்தளை) or *Vendalai* (வெண்டளை)—There are eleven chapters including “மடையில் வாளை பாய மாதரார்” padigam in *Takkaram Pan*; and there are many stanzas in Sambandar’s *Devaram*, which maintain *Vendalai*, and they were generally sung in *Pazham Takkaragam* (பழந்தக்கராகம்). Thus you will find that lines of *Asiriyappa* and *Venba* with full *Edukai* (beginning rhymes) in all the four lines of the stanza giving rise to *Kali-viruttams* (கலிவிருத்தம்) of different permutations and combinations of *Seers*. Sambandar also made several experiments successfully in *Vanjithalai*, in *Kali Viruttams* giving rise to exquisite music.

Saint Sundarar in expressing the nature of his poetry, says about himself as

“நல்லிசை ஞானசம் பந்தனு நாவுக்
கரசரும் பாடிய நற்றமிழ் மாலை
சொல்லிய வேசொல்லி ஏத்துகப் பானை ”

and when we closely examine his Viruttams, many are close imitations of Sambandar's chapters (Padigams). The first poem of Sundarar, the Padigam on Tiruvennai Nallur, has its model in ten chapters of Sambandar sung on ten different shrines, and the first chapter in (பண்முறை) begins with வண்டார்குழ லரிவையொடு பிரியாவகை பாகம்". Though the musical indication of Pan in Sambandar and Sundarar are not the same, the *terra firma* of Prosody is the same, though the hearsay music that govern them is apparently different. The formulas of the prosody of Sambandar's poems sometime slip out of his mouth in a very pleasant, appropriate and undetectable form. Take the Stanza "தேமாங்கனி கடுவன் கொள விடுகொம்பொடு தீண்டி". This indicates that he began his poem with a தேமாங்கனி and two *Kanicheers*, and a *Ma*. As one long vowel has the same mattirai or sound note of two short vowels, he uses in the later verses, *Temangani* (தேமாங்கனி) and *Pulimangani* (புளிமாங்கனி) indifferently. But an expert musician like Sambandar did not, of course, need the measure of mattirai in the light of the rules in Viruthappaviyal, and with his divine (பொற்றாளம்) Talam instrument, he was able to retain perfect measure of Time particles. He was able to manipulate this single simple instrument in his hand to produce innumerable notes of measure, to pervade everywhere like the Ether in the Universe (*vide* the stanza "பண்ணும் பத மேழும்" where "Talam sound" has its antithesis in "Ether").

In Silapadikaram Vettuvavari(வேட்டுவவரி), some stanzas all in Nirayasai (நிரையசை) form a part of the big poem of that chapter. Sambandar's Devaram has six chapters where-in this metre is followed and slightly deviated (in திருவிராகம் பண்-வியாழக்குறிஞ்சி). He shows his capacity to sing in not merely tetra metric, but also in hexametric viruttams, which can also be scanned as tetra metric of three syllables. There are four such chapters (beginning with திருக்கழுமலம்-திரு-விராகம் பண்-நட்டபாடை "பிறையணி படர்ச்சடை etc.") in his Devaram.

In Sambandar, you find Kali Viruttams bearing a Kattalai (நேர்பதினொன்றே, நிரை பனிரெண்டே) popularised in Kachi-

yappa Sivachariyar and Kamban in their prayer songs (“உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியன்” and “உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்”), which you find throughout the Second Tirumurai of Saint Appar known as திருக்குறந்தொகை. There are eight chapters in Sambandar’s Devaram, i.e. eighty-eight stanzas all in Pulima (புளிமா) commencing from திருவேணுபுரம் -பண்-இந்தளம்) the verse which begins as “நிலவும் புனலும் நிறைவா ளரவு”. Although this metre was popularised by later poets like Kamban, none could reach the level of Sambandar’s musical frame of poetry. By their peculiar structure, *Vendalai* is maintained in these poems.

Of the hexametric Viruttams, you have four padigams or chapters (44 stanzas) which follow the rule of Viruttappaviyal “முதனன்கும் காயாகிப் பின்னவை மா தேமாவாய் முடியும்”. They were sung by him in Megaraga Kurinji, you will find the same metre in Appar’s Devaram in two chapters (திருவாரூர்-பழமொழி-பண்-காந்தாரம் and திருக்கழிப்பாலை-பண்-காந்தாரம்) you find the same metre in Tirumangai Alvar’s Kannapuram poem (எட்டாம் பத்து 1-வது திருமொழி) and this metre is one of the most popular even to-day.

Again in Sambandar, originated the seventh type of (அறுசீர்க்கழி நெடிலாகிரிய விருத்தம்) hexa metric viruttam (“மாச்சீரைந்து காயதொன்று”) mentioned in Viruttappaviyal which sustains its existence unto this day. There are nine chapters (beginning with திருச்சண்பை நகர்-பண்-தக்கேசி) in Sambandar’s Devaram having this metre, i.e. 99 stanzas on whole.

The fourth type of Sanda Kalithurai (சந்தக்கலித்துறை) mentioned in Viruttappaviyal originated in Sambandar’s Devaram. There are six chapters (66 Stanzas) in it (beginning from திருப்புறவம்-பண்-குறிஞ்சி) in which Sambandar makes his experiments in constructing its metre. Although the modern form, as stated by Virabadra Mudaliar, is

முன்னே தேமா பின்னது தேமா மொழி மூன்றில்
துன்னுஞ் சீரே கூவிள நான்கிற் றுறு தேமா
பொன்னே யைந்திற் புல்லிய சீரே புளிமாங்காய்
சொன்னார் பேரே மத்தமயூரத் தொடர்பென்றே

and he would style it in Sanskrit name, the stanza seems to be of indigenous Tamil origin, wherein Sambandar uses புளிமா or கூவிளம் for the first seer, as the perfection of the music is not interfered with by this variation. However later poets seem to have stuck up only to the model given in Viruttappaviyal and given up the rest.

Many of Sambandar's models were not followed by his successors. It was not due to the want of rhythm. The first five chapters of Sambandar's second Tirumurai is one of such. It is Tema (தேமா) followed by four Koovilam (கூவிளம்).

But there is a single model of the tenth species of Sanda Kalithurai (of Viruttappaviyal) which was considerably developed by the later poets, in Sambandar's Devaram. (It is திருச்சிக்கல்-பண்-இந்தளம்). So also, the first type of ordinary kalithurai finds only a single model in Sambandar (திருத்தேவூர்-பண்-காந்தாரம்). There are four chapters (beginning with திருத்துருத்தி-திருவிராகம்-பண்-நட்டராகம்) in which in the hexametric "இருமா காய்ச்சீரரையடிக்கு" Sambandar used long vilam for Kai throughout and there are many models in which the readers will find in the Devaram, experiments of Sambandar, which in later ages became, after some modifications, standard forms of Viruttams.

When we come to Appar, we find one complete Tirumurai (i.e. 2nd Tirumurai) Volume to be the Tirukkurundogai (திருக்குறுந்தொகை) a kind of Kattalai Kali Viruttam already referred to. The last Tirumurai is Tiruththandagam, purely octa metric verse. The last part of his first Tirumurai which form 34 chapters is named Tiruviruttam. The expression means simply "the Viruttam", as it was evidently the first Viruttam introduced into our literature. The same name is given to the Kattalai Kalithurais sung by Nammalwar. If we examine its structure, we find the linking of seers to be the same as Venba, but there is the fifth seer to be Vilangai (விளங்காய்) observing the Kattalai or rule that if the first syllable be a Nerasai, (நேரசை) the number of vowels in the line must be sixteen and if it be niraiasai (நிரையசை), the number of vowels in the line must be seventeen only. Thus the Tiruviruttam is a clearly a develop-

ment of Venba structure, and became very popular with modern poets.

Preceding the said Appar's Tiruviruttams, you have the first type of hexametric viruttams in fifty - eight chapters (styled as திருநேரிசைப்பண்) and they form the major portion of Appar's first Tirumurai. This model is very pithy to handle, and any novice can compose poems easily in this metre. There is one chapter ("சிவனெனுமோசை") that is the eight seer Sanda Viruttam, with which Viruttappaviyal winds up the Sandam chapters. When we peruse the poems of the Vishnavite Saints (the Alvars of Nalayiram), we find them also making experiments for constructing the various types of Viruttams. The Tiruchanda Viruttams of Tirumazhisai Alvar has the same metre of Sivavakkiyar in being a hepta metric Sandam. Perhaps this is the first Sanda Viruttam in our literature as the name indicates. Further, remove the first foot, you get a kind of hexametric Sanda Viruttam which is the first type mentioned by Viruttappaviyal. Cut one more foot (the second foot), you will have the first type of Sanda Kalithurai named as *Seni*, and cut the third foot also you will have, the 2nd type of Sandakali Viruttam. Thus the development from one form to another is clear, and it is thus the poems of the early Saivite and Vaishnavite Tamil Saints furnished several models of Viruttams, some of which were taken by Kambar and his contemporaries, and were perfected in such a way that they became standard forms for later authors.

Tamil students are likely to ask the question why these saints of the middle ages who were no ordinary scholars of our literature should indulge in the construction of new models of poetry, without taking up the models of classical *pahs* or forms of poetry. The reasons appear to be many. Leaving aside irregular forms prevalent during the time of Sangams, even of the four regular species, Kalippa and Vanjippa were so unweildy and complex in structure that the simple poetic nature of our saints could find in them no vehicle suitable for their ecstacy and rapid rush of enthusiasm. In Sambandar, you find only one Asiriyappa and none in Appar or Sundarar. In Nalayiram there are

very few of Asiriyappa's. In Tiruvasagam, even the number of Venbas are very few. Thus the standard forms of Tamil classical poetry did not find much favour with our Saints of middle ages. Whereas Viruttam metre in any form, was short and sweet and hence their preference. For instance the author of Nalavenba made his art perfect with Venbas only; but Naidatham, in spite of its defect, found greater popularity and exhibits various levels in music, whereas Puga-zhendi from the musical point of view is only monotonous. None but a pedant now-a-days attempts to compose a Kalippa or a Vanjippa, and the Virutham in some form or other is within the easy reach of any modern poet. Therefore it is now incumbent on any modern poet to know what are the forms of Viruttams that are sanctioned by usage in modern Tamil. Like Ramalinga Swamikal, we cannot discard the rules of prosody and sing poems which will be pleasant in the musical aspect of Tamil, and expose ourselves to the criticism of contemporary literary critics for carelessness in prosody.

The students of our literature may again ask why all the models given by our Saivaite and Vaishnavite saints were not all copied by their successors in the poetic art. For instance we have the *Pan* known as Sikamaram (சீகாமரம் பண்) which cannot be reduced to any definite formula of Tamil prosody*. Even in the matter of other *Pans*, the musical formulas which were plainly known even to ordinary people in the days of our saints were forgotten by lapse of time and want of proper records. So much so, that when we come to the period of Nambiyandar Nambikal, the compiler of Saivaite scriptures, it was a great problem to find out the *Pan* of each poem, and the marking of *Pan*, depended upon the hearsay of a practically illiterate woman. Thus, only such of the poems whose prosody was easily evident on their face, were adopted by the people of the days of Nambiyandar Nambikal and thereafter.

Hence we find Kambar and his contemporaries, whose works belong to the succeeding period, confining themselves only to a limited number of models, and Kambar's Sandams

* There are two chapters in this *Pan* in Appar's Devaram.

were only ninety-six in number all of which are incorporated in the rules contained in Viruttappaviyal. It was a vain boast for Beschey that in *Tembavani* he exceeded Kamban in his number of Sandams. For wherever, he imitated the models of Kamban, there is no flaw in his poetry, but in other poems wherein he either copied the obsolete models or invented according to his whims and fancies, he failed to make viruttams. Excepting the models set out in Viruttappaviyal, there is hardly any poem which can be called Viruttam. You may pile six same seers in every line of your poem, but you cannot call it a Viruttam. The same remark applied to those of five, or seven feet. Had Beschey realised this, his work would have been a perfect monument in our literature.

Now, whether we like or not, the prosody of Viruttam has been in a way crystalised and it is almost impossible to melt it for pouring into new moulds. Hence as it is, we have to assert, in the absence of a better work, that Viruttappaviyal represents almost perfectly the prosody of modern Tamil Viruttams.

Dedication by the Author

TO

BASIL LOVERY Esq.,

Late Principal

OF

PATCHEAPPAH'S SCHOOL

In Grateful Remembrance

by his acts of kindness

TOWARDS THE AUTHOR

சா த் து க் க வி க ள்

புரசை அஷ்டாவதானம்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ. சபாபதி முதலியார்

அவர்களியற்றியது.

யாப்பருங்க லப்பெரு தூன் முதலியவற்
 றிருப்பனவென் றளக்க லாகா
 நீப்பரும்பற் பலவிதியு மிவையிவையென்
 றெளிதினனி நிலவ வாய்ந்து
 கோப்புறுசீர் விருத்தப்பா வியலொன் று
 கூறினனால் குப்பு சாமி
 மாப்புனிதன் தவத்தின் வரு வீரபத்தி
 ரக்குரிசில் வாழ்க மாதோ.

விருத்தப்பா விற்கியல்யார் மேனாளிவ் வாற்றா
 வருத்தியொடி யற்றினரென் றுற்றத்—திருத்தியுற
 வெண்ணி யினிதினிந்நா ளீந்தான் பனங்காட்டேர்
 நண்ணுவீர பத்திரமா னன்கு.

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்
 புலமை நடாத்திய

கோ. இராசகோபால பிள்ளை அவர்கள்
 இயற்றியது.

மருத்தப்பா வியரிமுத லெட்டுருவா
 மகேசனுள மகிழ்ந்து மேவுந்
 திருத்தப்பா வியனகரத் திருப்பனங்கா
 றைவீர பத்தி ரன்பேர்
 இருத்தப்பா வியஞாலத் தியற்புலவ
 ரிரும்புதுட் கொளீஇயேத் தச்சீர்
 விருத்தப்பா வியல்வடசொல் மேற்கொளா
 விழுச்சுவைத்தாய் விரித்தா னன்றே.

Author's Preface in Viruthappaviyal.

It is a matter of surprise, unless it is supposed to be due to the general deficiency of Tamil Literature, why the excellent writers on Tamil Prosody are perfectly silent upon the subject of Tamil Viruthams and left them as is now believed entirely to the acute and trained ear of the poet. It cannot be for a moment maintained that Viruttams form an unimportant part of the Tamil Metre. The great epics, Ramayanam and Bharatham, all the Puranams, such historical poems as Chinthamani and Naidhatham, theological treatises such as Thevaram, Thiruvagasam and Thayumanavar and innumerable other works of greater or less importance are almost wholly written in Viruthams. When a Pandit at the present day has an occasion to compose for any particular purpose, his choice generally falls upon some kind of Viruttam. Nor can it be supposed that the cause is due to their easy character, though, Tamil poets have, with an astonishing facility, composed thousands of these different kinds of verses without, it is to be presumed, any knowledge of their rules. Are there not numerous treatises in Sanskrit on Viruthams, notwithstanding that Sanskrit Pandits are able to compose them without the least recollection or the aid of their rules? Is not the Venba, exhaustively described in Tamil works on Prosody though it is a well-known fact that it is correctly composed by man having no knowledge of Tamil grammar and much less of Tamil Prosody.

Serious consequences have resulted from a want of classification and description of these metres. Blunders are very common with editors in general who have no other alternative in arranging the verses than a bare appeal to the ear which

though profoundly conversant with Viruttams is with some liable to err. Even poets have occasionally made slight deviations from the theory which have, however, to be provided for and reconciled under rules in the exceptional chapter.

Viruttams are here divided into two classes, the first comprising those that are peculiar to Tamil and the second those that are common to Tamil and Sanskrit. The first class calls for no remarks except that they are not very numerous but are in perfect harmony with the elementary principles of Tamil Prosody. But the syllables and feet of Tamil Prosody cannot adequately describe the Chandha metre which is solely based upon distinctions not recognised in the elements of Tamil Prosody. Syllables and feet ending in short vowels are not distinguished from those ending in long vowels but have simply a common name to designate them both. But these distinctions are of the utmost importance in describing the chandha verses. Although, therefore, a new set of syllables and feet would be very convenient in describing the second class, yet it has been thought prudent to adhere to the old formulae though at the sacrifice of much convenience and conciseness.

It would be a very interesting question to decide whether the chandha stanzas obtaining in Tamil have been borrowed from Sanskrit, or are of an indigenous growth though coinciding with Sanskrit Prosody. Arguments are not wanting to support either view of the question. But whatever may be the truth or the conclusions which may be arrived at, on a perusal and comparison of the different kinds of chandhas here described, no serious objection, it is believed, will be

taken to giving Tamil Chandha Viruttams, names borrowed from Sanskrit, wherever similarities exist. There are many chandha stanzas quite common with Tamil poets which though contemplated in the theory are yet not described and named by Sanskrit writers. Such verses are here also left unnamed.

As the verses in this book which lay down the rules are themselves so framed and afford illustrations of those rules, it has been deemed unnecessary to swell the volume of the book with illustrations from standard authors.*

If, in consequence of the facilities afforded by the rules laid down in this book in the composition of viruthams, a large number of literary metrical productions, either original or containing translations of Sanskrit poems are undertaken even by Tamil scholars of average abilities, the author would consider himself amply rewarded for his labours.

[*Although no illustration was given by the author under the rules which he formulated, the Editor has added illustrations in this edition for the convenience of the readers, and for their better understanding of the rules.]

விருத்தப்பாவியல்

நூலாசிரியர் அவையடக்கம்

1. கற்று ணர்ந்தக வீசர்த மக்கெனச்
சொற்ற தோமில் வையடக் கப்பணி
சற்று நூற்பொரு டன்மையு ணர்ந்திலேற்
கற்ற வற்கர சன்முடி யாகுமால்.
2. சிற்று யிர்க்குறு திப்பொரு டேர்ந்துரை
நற்ற வப்பய னாகிய நாவலர்
கற்றி லேமென் றடங்கிக் கழறினா
லற்று நானும றைத லகேக்குமோ.
3. செஞ்சொ னன்னயத் தீங்கடன் மேய்ந்துவான்
மஞ்செ னப்பொழி வான்றமிழ் வல்லபே
ரஞ்ச னக்கிரி முன்னர றிவிலாப்
பஞ்சி னேனென் றுணர்ந்தும் பகருவேன்
4. பன்ன லந்திகழ் பானுவி ருளினாற்
கன்ன லின்சுவை வேப்பங் கனியினா
றந் லங்கள் சிறந்துத யங்கல்போ
லென்னி னாவல ரேற்றம் விளங்குமால்.
5. ஆயுண் முற்றும ருந்தமிழ்க் கேயளித்
தாயு நூல்க ளிறிந்த புலவர்மு
னையெனுந் துணையேனு மெந்நூலையு
மாய கிற்றில னாதலி னஞ்சுவேன்.
6. வானி ரங்கிவ் விருத்த மணித்தொடை
தானி ரங்கிச் சரண்புகு மென்கையில்
வான ரங்கைய கப்படு மாலைபென்
றியானி ரங்குவ னேழைக் கவிக்கையோ!
7. விருத்தப் பாவியல் வேண்டுஞ் சிறார்க்கென
வுரைத்தன் மேயின னெண்புகழ் நூலினா
ருரைத்தி லாரென 'வாதலி னுட்கொளார்
வருத்த மோடு வயங்கு பிழையரோ.

விருத்தப்பாவியல்

முதற் படலம்

அறுசீர்க்கழி நெடில் விருத்தம் *

சீர்வளர் கமலச் செல்வி

திகழ்தரு வதனக் கொண்முகம்

கார்வள மலிந்த கூந்தற்

கன்னலுங் கசக்கு மின்சொ

லேரிளங் கொங்கை மின்னே

ரிடையெழிற் கொடியம் பேதாய்

சீர்விள மாச்சீர் தேமாச்

சீரிணைந் திரட்டு மீங்கே'

(இ - ள்). இவ்விருத்தத்தில் விளச்சீர், மாச்சீர், தேமாச்சீர், ஆகிய இம்மூன்று சீருங் கூடிப் பின்னுமொருகால் வருகின்றன.

முதல் மூன்றடியு மகடே மூன்னிலை. விளமென்புழிக் கூவி ளம் கருவிளமிரண்மெ, மாவென்புழித் தேமா புளிமா விரண்டுங் கொள்க. விளச்சீரன்றி வேறு சீரும் வருவது ஒழிபியலுட்காண்க. இவ்வாறே பின்வரு மொவ்வொரு விருத்தமுந்தன் யாப்பிலக் கணத்தைக் கூறுகிற தென்றறிக.

[குறிப்பு:—முறையே விளச்சீர், மாச்சீர், தேமாச்சீர் ஆகிய இம்முச்சீர்க் கோவைகளால் ஆக்கப்பட்ட இவ்விருத்தம் நமது இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் ஏராளமாய்க் காணலாம்.

* மனம்போனவாறு வரிசையாய் ஆறு சீர்களை அடுக்கினால் அறுசீர்க்கழி நெடிலாகிரிய விருத்தம் உண்டாகுமென்று எண்ண லாகாது. தமிழில் (சந்தமற்ற) அறுசீர்க்கழி நெடிலாகிரிய விருத் தம் ஏழே வகை என்பதை இவ்வாசிரியர் இங்கு விளக்குகின்றார்.

(உ - ம்.) திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமுறைகளில் காணப்படும் நேரிசைப் பண்பெற்ற விருத்தங்கள் இவ்வகையின:—

வேதியா! வேத சீதா!

விண்ணாவ ரண்ணா! வென்றென்

றோதியே, மலர்கள் தூவி,

யொருங்கிநின் கழல்கள் காணப்
பாதியோர் பெண்ணை வைத்தாய்!

படர்சடை மதியம் சூடும்

ஆதியே! ஆல வாயி

லப்பனே! யருள்செ யாயே!

அப்பர்—திருவாலவாய்த் திருநேரிசை 1.

இத்தகைய விருத்தங்களில் விளச்சீர் இடத்தில் மாங்காய்ச்சீரும் வரும். இதற்கு விதி பின்னர் கூறப்படும்.]

2. இருமா காய்ச்சீ ரரையடிக்கா

யிவையே மற்றை யரையடிக்கும்

வருமா றுணர்க வாரணியுங்

கொங்கை பொலியு மடக்கொடியே!

(இ - ள்.) இரண்டு மாச்சீரு மொருகாய்ச் சீருமோடியி னிரண்டு பாதிக்கும் வருமாறறிக. [இதற்கு உதாரணம் திருவாச கத்தில் குழைத்த பத்து.] அப்பரில், பாவநாசத் திருப்பதிகம், பொது,—பண்-பழம் பஞ்சரம்.

“பற்றற் றூர்சேர் பழம்பதியைப்

பாகூர் நிலாய பவளத்தைச்

சிற்றம் பலத்தெந் திகழ்கனியைத்

தீண்டற் கரிய திருவுருவை

வெற்றி யூரில் விரிசடரை

விமலர் கோணைத் திரைகுழ்ந்த

ஒற்றி யூரெம் முத்தமனை

உள்ளத் துள்ளே வைத்தேனே.” *

—பாவநாசத் திருப்பதிகம். 1.

3. மதிநாறும் வாண்முகத்தா மரைதினைக்கும்

வண்ணிழி மடப்பொற் பாவாய்

முதனான்குங் காயாகிப் பின்னவைமா

தேமாவாய் முடியு மன்றே

(இ - ள்.) முதனான்கு சீருங் காய்ச்சீராகவும் கடையிரண்டு
மாச்சீர் தேமாச் சீராகவும் பெறும்.

ஐந்தாவது தேமா வல்லது புளிமாவாகவும், ஆறாவது தேமா
வேயாகவும் வரும்.

கங்காளர் கயிலாய மலையாளர் கானப்பே ராளர் மங்கை

பங்காளர் திரிகுலப் படையாளர் விடையாளர் பயிலுங் கோயில்

கொங்காளப்பொழில்நுழைந்துகூர்வாயாலிறகுலர்த்திக்கூதல்நீக்கி

செங்கானல் வெண்குருகு பைங்கான லிரைதேருந் திருவையாதே.

குறிப்பு:—அப்பர் திருவாரூர் - பழமொழி, திருக்கழிப்பாலை
பண் - கார்தாரம் முதலிய பதிகங்கள், இதற்கு உதாரணமாம்.

* மற்றும் திருவாசகத்திலும்,

“உடைய னேரின் றனையுள்கி

உள்ள முருகும் பெருங்காதல்

உடையா ருடையாய் நிற்பாதஞ்

சேரக் கண்டிங் கூர்நாயிற்

கடையா னேனெஞ் சுருகாதேன்

கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்

முடையார் புழுக்க டிதுகாத்திங்

கிருப்ப தாக முடித்தாயே.” என்பது காண்க.

—திருச்சதகம். 56.

4. நறிய பூங்குழற் கருவிழிக் குயின்மொழி
மயிலுறழ் நடைநல்லாய்
குறிய வீற்றுமாக் கூவிள முவ்விளங்
காயொடுங் குறிகொள்ளே.

(இ - ள்.) சிறிய இறுதியையுடைய மாச்சீரொன்றுங், கூவி
ளச்சீரொன்றும், விளச்சீர் மூன்றும், காயச்சீரொன்றும் வருமா
றறிக. எ - று.

காயொடு மென்பது மாங்காயென வறிக. முதற்சீர், குற்
றெழுத்திறுதியாய் மாச்சீரேனும் மெய்யெழுத்தீற்று மாச்சீரேனும்
வருமென்பதற்கு குறியவீற்றுமா வெனப்பட்டது.

[இதற்கு உதாரணம் திருவாசகம் அதிசயப்பத்து அற்புதப்
பத்து முதலியன.]

“ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிண்ணெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.”

—திருச்சதகம் 31.

5. ஒன்று மூன்றுட னுறு
மாவிலம் பிறவிட முறுமே.

(இ - ள்.) முதல் மூன்று ஆறு ஆகிய மூன்றிடங்களில்
மாச்சீரும், பிறவிடங்களில் விளச்சீருமுறும்.

முதற் சீர், “குறிய வீற்றுமா” எனமேல் வீதியாற் கொள்க.
இதற்கு உதாரணம்:—

“நீல வண்டறை கொன்றை நேரிழை மங்கையொர் திங்கள்
சால வாளர வங்கள் தங்கிய செஞ்சடை யெந்தை
ஆல நீழலு ளானைக் காவுடை யாதியை நாளும்
ஏலு மாறுவல் லார்கள் எம்மையு மாளுடை யாரே.”

—சுந்தரர் தேவாரம்.

6. கடையது மாவிள மாச்சீர்

கலந்தது வெண்டளை யென்ப

துடையது பாதியி ரண்டு

மோவியப் பொற்கொடிப் பாவாய்.

(இ - ள்.) மாச்சீராகிய அந்தத்தையும் விளச்சீரு மாச்சீரும்
வெண்டளையிற் புணரப்பெற்றதையு மிரண்டு பாதியிலுமுடையது.

மற்றச்சீர்களைப்போல மாறுபாடின்றி, மாச்சீரையேயுடைய
தாதலான் கடையது முன்வைக்கப்பட்டது.

[குறிப்பு:—இதற்கு திருவாசகம் குறிப்பத்தினின்றும் உதார
ணம் காட்டலாம்.]

“உன்னை யுகப்பன் குயிலே யுன்துணைத் தோழியு மாவன்
பொன்னை யழித்தநன் மேனிப் புகழிற் றிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரவன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய்.”

இதிலுள்ள இயற்சீர் வெண்டளையை நோக்குக. விளத்திற்
குப் பதிலாய் மாங்காய்ச்சீரும் வரலாம். ஆகையால் இவ்வகை
விருத்தம் இருவகை வெண்டளைகளும் விரவி யிருக்கப் பெறுத
லும் இயல்பேயாம்.

7. மாச்சீ ரைந்து காய தொன்று

வண்டார் குழன்மாதே.

(இ - ள்.) ஐந்து மாச்சீரு மொருகாய்ச்சீரும் புணரும்.

இதற்கு உதாரணம்:—

“ பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும் பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து வந்தாட் கொள்வானே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமா னெனவேத்த
ஆரா வழுதே யாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே.”

—திருவாசகம்—ஆசைப்பத்து. 7.

குறிப்பு:—அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்களில்
இக்காலத்தில் தமிழில் வழங்குவன இவ்வேழு வகைகளேயாம்.
வேறு வகைகள் பல இருந்தனவேனும், அவை கம்பன் காலத்
திற்கு முன்னரே இறந்தன. இக்காலத்தில் நாம் அவ்வாறு
இறந்த விருத்தங்களை உயிர்ப்பிக்க முயல் மரபன்று. கம்பன்
காலத்தில் வழங்கிய விருத்தங்களையே நமது முன்னோர், ஆயிர
வருடங்களாகக் கையாண்டு வந்தனராதலால் அவர்கள் சென்ற
வழியில் நாம் செல்வதே மரபு. மேற்கூறிய ஏழு வகையைச்
சாராத மற்றொரு வகையில் தற்காலப் புலவர் ஒருவர் பாடுவாரா
யின் இது அறுசீர்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தமன்றென நீக்கு
வதே தமிழ் மாணவர் கடனும்.

இரண்டாம் படலம்

கலித்துறை

1. குறிய மாவொடு கூவிள மிருவிள மாவென்
றறிதி காயது மந்தழர் தருமருங் குழலே!

(இ - ள்.) சிறிய மாச்சீரோடு கூவிளச்சீரு மிரண்டு விளச்
சீரு மொருமாச்சீரும் புணர்ந்து வருமென்பாயாக. கடையில்
காய்ச்சீரும் வரும்.

கடையில் காய்ச்சீரின்றி வருவதற்குதாரணம்:—

“ பூந் திங்கின புணர்க்குல ந்திங்கின புரைதீர்
வான திங்கின மாதிர ந்திங்கின வரைக

டாந டெங்கின புணரிக ணடுங்கின தறுகட்
டாந டெங்கின நிருதர்கோன் பெரும்படை செல்ல.

—கந்தபுராணம்—திக்குவிசயப்படலம். 29.

கடையில் காய்ச்சீருக்குதாரணம்:—

“இரதி யின்னணம்வருந்திடத் தொன்மைபோ வெங்கோமான்
விரத மோனமோ டிருத்தலு முன்னரே விறற்காமன்
கருது முன்பொடி பட்டது கண்டனர் கலங்குற்றார்.”
சுருதி நன்றுணர் திசைமுகன் முதலிய சுரரெல்லாம்.”

—கந்தபுராணம்.

இவ்வகைக் கலிரிலைத் துறைகளே தமிழிலக்கியத்தில்
பெரும்பாலும் பாராட்டப்பட்டனவாகும். மற்றொருவகையுமுண்டு.
அதைப் பின்வரும் சூத்திரத்தில் காண்க.

2. சீர்மாங்கனி கூவிளங் கூவிளஞ் சொற்ற தேமா
நேர்மா விரண்டிற் றனியேகுறி னிற்கு மென்றால்
ஓர்மா புனியொ டுறுமாபுனி மாங்க னிச்சீர்
சேர்மா விரண்டு மதனக்கொடி தேர்கு வாயே.

(இ - ள்). மாங்கனிச் சீரொன்றுங், கூவிளச் சீரிரண்டும்
குறிய தேமாச்சீரொன்றுங், பின்னுந் தேமாச்சீரொன்றுங், அல்
லது கனிச்சீருக்குப் பின்னிற்கு மிரண்டாஞ் சீரின் முதலெழுத்து
ஒற்றையடுக்காத தனிக் குறிலாயிருக்கு மென்றால், மாச்சீ
ரொன்று புனிமாச்சீரொன்று புனிமாங்கனிச் சீரொன்று முன்
சொன்ன தேமாச் சீரிரண்டு வருமென்றிக.

சீரினியல் சொன்ன மாத்திரையானே நேரகை முதலடிக்கு
எழுத்துப்பதினென்கென்பதும் நிரை முதலடிக்குப் பதினைந்து
என்பதுந் தானே யமைதலால் கூறவேண்டா தாயிற்று.
கூறிய இரண்டு விதிகளுள் முன்னையதற்கு முதலிரண்டடியும்,
பின்னையதற்குக் கடையிரண்டடியு முதாரணமாமாறு காண்க.

முதற்சீர் மாவாகவும், இரண்டாவது புளிமாவாகவும் வருவதற்கு ஈடாக காய்ச்சீரும் தேமாவும் வருவது முண்டு. உதாரண மொழியிலுட் காண்க.

[திறப்பு:—மாங்கனிச் சீரொன்றும் கூவிளச் சீர் இரண்டும் தேமாச்சீர் இரண்டும் பெற்ற கலித்துறைக்கு உதாரணம்:—

“தாமந்தரு மொய்ப்புடை வீரன்ச யந்தன் விண்ணோ
ரேமந்தரு வன்சிறைச் சூழலு ளேக லொடுந்
தூமந்திகழ் மெய்யுடைக் காவலர் துப்பு நீங்கி
மாமந்திர மாம்பலைப் பட்டும யங்க லுற்றார்.”

கந்த புராணம் - வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம். 5

இதில்:—“வீரன்ச.” என்னும் தேமாங்காய்ச்சீர் கூவிளத்திற்குப் பதிலாய் வந்தது.

கனிச்சீருக்குப் பின்நிற்கும் இரண்டாம் சீரின் முதலெழுத்து ஒற்றை யடுக்காத தனிக்குறிலா யிருக்குமாயின் அக் கலித்துறையை அலகிடுதல் வேறுவிதமென இந்நூலாசிரியர் கொண்டனர் போலும்.

மாச்சீரொன்று புளிமாச்சீரொன்று புளிமாங்கனிச்சீரொன்று முன் சொன்ன தேமாச்சீர் இரண்டும் சேர்ந்து வருவதற்கு உதாரணம்.

“அன்ன ரமருக் களஞ்சென்றயி லேந்து நம்பி
நன்ன யகமாந் திருநாமந வின்று போற்றிப்
பொன்ன மறைகூர் திருநீங்கிய புங்க வன்றன்
முன்ன வணுகி யிருந்தானடன் மொய்ப்பின் மேலோன்.”

கந்தபுராணம் - வீரவாகு சயந்தனைத்தனைத் தேற்று படலம். 8.

முதற்சீர் மாவாகவும் இரண்டாவது புளிமாவாகவும் வருவதற்கு ஈடாக காய்ச்சீரும் தேமாவும் முறையே முதலிரண்டு சீர்

களாய் வர, முன்றூஞ் சீர் புளிமாங்கனிச் சீராகவும், நாலு, ஐந்து சீர்களாய், முன்னே சொன்ன தேமாச்சீர்களாகவும் வருவது முண்டு. உதாரணம்:—

“செறிகின்ற ஞானத் தனிநாயகச் செம்ம னும
மெறிகின்ற வேலையமுதிற்செவியேக லோடு
மறிகின்ற துன்பிற் சயந்தன்மகிழ் வெய்தி முன்ன
ரறிகின்றி லன்போற் றொழுதினனவ றைத லுற்றான்.”

கந்தபுராணம்.—வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம். 9.

மேற்கூறிய இரண்டு சூத்திரங்களுள் அடங்கிய அடிகளைப் பெற்ற கவி நிலைத்துறைகளே தற்காலத்தில் தமிழில் வழங்குவன வாகும். இங்கு கட்டளை கலித்துறையைப் பற்றி யாதுங்கூறாமல் விடப்பட்டது. ஏனெனில் கட்டளைக் கலித்துறையின் விதி அறியாதாரில்லை. அதில் வெண்டளை அமைவதும் நேர் பதினாறே நிரை பதினேழு என ஏற்பட்ட விதியும் நோக்குங்கால் அது ஒருவாறு வெண்பாவைத் தழுவியதென்று கொள்ளலாம். ஆகையால் அதற்குத் திருவிருத்தமென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரும் அப்பர் தேவாரம் முதலிய விடங்களிற் காணலாம். நம்மாழ்வாரும் அதைத் திருவிருத்தமென்றே அழைத்தார். அதை ஒட்டி மேற்கூறிய இரண்டாம் சூத்திரத்துள் அடங்கும் வகைகள் ஒருவகை, கட்டளை பெறும். அதாவது நேர், பதினான்கே, நிரை, பதினேழு எனப்பது. இதைக் கவனிக்க]

முன்றும் படலம்

எழுசீர்க்கழி நெடில் விருத்தம்

நால்விள மும்மா நடைபெறுங் கொடிய

நச்சுவே நயனமா ரமிழ்த்தே

(இ-ள்.) நான்கு விளமு மூன்று மாவு மோரடியில் நடக்கின்ற

இரண்டு நான்கு ஏழு இவ்விடங்களில் மாச்சீரும் பிறவற்றில் விளமும் வருமென்பது இவ்விருத்தத்தை யாராய விளங்குகின்றது.

குறிப்பு:—சந்தமற்ற எழுச்சீர்கழிநெடில் தமிழில் ஒரே வகையாமென்பது இவ்வாசிரியர் விளக்குகின்றார். அவ்வகை நால்விளம் மும்மா வெணினும், இ ர ண் ட ா ஞ் சீ ர்; நான் காஞ்சீர், ஏழாஞ்சீரிவையே மாச்சீராக, ஏனைய சீர்கள் விளமாகப் பாடலாமன்றி கணித முறையில் ஏற்படக்கூடிய

7!

4! X 3! முப்பத்தைந்து வகை எழுச்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தங்கள் பாடலாகா. முதற்சீர், மூன்றாஞ்சீர், ஐந்தாஞ்சீர் மாச்சீர்களாம் மற்றவை விளமாகவரின் அது சந்தம் பெற்று “மத்த கோகிலம்” என்னும்பெயருடன் காணப்படும். இதை எழுச்சீர்ச் சந்த விருத்தங்களிற் காண்க. இவ்வேழு சீரில் முதற்சீர் நீக்கி ஆறு சீருடன் பாடும் வழக்குண்டு. அவ்வழக்கம் சிறுபான்மையேயாம். ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டிய எழுச்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தத்திற்கு உதாரணம்:—

“கண்ணுதன் மதுரைப் பிரானையில் வாறு
கருதிய பாணியாற் கணிந்து
பண்ணுதல் பரிவட் டனைமுத லிசைநூல்
பகர்முதற் றெழிலிரு நான்கு
மொண்ணுறு வார்தல் வடித்திடன் முதலா
வெட்டிசைக் கரணமும் பயப்ப
மண்ணவர் செவிக்கே வானவர் செவிக்கும்
ராக்கினு னாவின் யமுதம்”

திருவிளையாடற் புராணம்—இசைவாது வென்ற படலம் 37

நான்காம் படலம்

எண்சீர் கழிநெடில் விருத்தம்

[குறிப்பு:—இவ்வாசிரியர் எண்சீர்க் கழிநெடில் (சந்தமற்ற) விருத்தங்களை இரண்டு வகைகளாகத் தொகுக்கின்றார். அவற்றுள்

முதல்வகை முதலிரண்டு சீர்களும் காய்ச்சிராயும், மூன்றாவது மாசீர் அல்லது காய்ச்சீர் பெற்றும், நான்காவது மாச்சிராய், அரையடிவர, மற்றைய அரையடியும் அவ்வாறுதலாம். இவ்வகை யிற் பல விகற்பங்கள் உளவென்பதை ஆசிரியர் உதாரணங்களாற் காணலாம்]

1. காயிரண்டு மாவென்று தேமா வொன்று
கலந்தவடி யிரட்டுமேதன் விகற்பங் காணே

(இ - ள்.) காய்ச்சிரண்டும், மாச்சிரொன்றும், தேமாச்சி ரொன்றும் புணர்ந்திரட்டும். அதன் விகற்பங்களையுங் கண்டு கொள்க.

விகற்பங்களுக்குதாரணமாவன:—

- (i) “வேற்றுகி விண்ணுகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே யர்ளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
பூற்றுகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
யோவாத சத்தத் தொளியே போற்றி
யாற்றுகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
யாறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றுகி யெங்கும் கலந்தாய் போற்றி
கயிலைமலை யானே போற்றி போற்றி *

முதல் மூன்று சீருமிதில் வெண்டளையில் வந்தது காண்க.

- (ii) நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவரிதியம் தேடி
நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடப்
பூப்பிளக்க வருமேழைப் புற்றீசல் போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்

* திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்.

காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவு மாட்டீர்

கவட்டுத்தோன் மரத்துனையிற் காணுழைத்துக் கொண்டீர்
ஆப்பதனை யசைத்துவிட்ட குரங்கதனைப் போல
வகப்பட்டீர் கிடந்துழல வகப்பட்டீரே”

—பட்டினத்தடிகள்.

இதில் மூன்றாஞ் சீர் மாவேயன்றி காயும் வருகின்றது. நான்
காஞ்சீர் தேமாவே யன்றிப் புளிமாவும் வருகின்றது. பின்னும்,

(iii) “தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியே
னில்லையே யென்னுத வியற்பகைக்கு மடியே
னினையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன்
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்
விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விதன்மிண்டர்க் கடியேன்
† அல்லிமென் முல்லையந்தா ரமர்ந்திக் கடியே
ஞ்ஞா ஞ்ஞரி லம்மானுக் காளே” *

இதுவு முன்னையதை யொத்த விருத்தமென்க - இக்காலத்
துக் கவிகள் “அல்லிமென்” என விளமாகப்பாடார்.

2. ஆதி மாவொடுங் கூவிளம் விளமா
ஆகு மாயரை யடியிருங் குழலே.

(இ - ள்.) முதற்கணுள்ள குறிய மாச்சீருங் கூவிளமும், விள
மும், மாச்சீரு மரையடிக்கு வரும்

மற்றை யரைக்கு மிதுவே விதியென்பது கூறவேண்டா
தாயிற்று.

† இதை இசையில் பாடும்போது அல்லி இ இ மென் என்
பதுபோல் நெடிலாக வளபிடைபெறும். இத்தகைய இசையள
பிடை சந்த விருத்தங்களிற் காணலாம். * சந்தரர் தேவாரம்.

குறிப்பு: இவ்வகை யெண்சீர்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்கள் மிகவும் இனிய இசை தருவனவாம்.

(உ - ம்)

விதிவ ழாதபல் லுறுப்புடை மறையின்

மிக்க தாகுங்கா யத்திரி யதனி

னதிக மஞ்சமா மந்திர மதனி

னாறி ரண்டெழுத் தனினினெட் டெழுத்தாம்

பதியு மேன்மையெட் டெழுத்தினஞ் செழுத்துக்

கோடி கோடிமேம் பட்டதஞ் செழுத்தி

னதிலு மேகம்ப நாதமா மனுத்தா

னாறு கோடியின் மிக்கதென் னுணர்வீர்.

—காஞ்சிபுராணம் - திருவேகம்பப் படலம்.

இவ்வாறு எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தங்கள் பலவகையாகி விகற்பங்களுடன் வருதலால், தமிழில், எண்சீர்க்கழிநெடில் மாணவர் எளிதில் பாடக்கூடிய பாக்களாயின. இவ்வகைகளிற் சிலவற்றைப் பிளந்து கலி விருத்தங்களாக்கலும் எளிதே. அவ்வாறே கலிவிருத்தங்களிரட்டித்து எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தங்கள் உண்டாக்கலும் இயல்பேயாம்.

ஐந்தாம் படலம்

கலி விருத்தம்

குறிப்பு: கலிவிருத்தமாவது கலிப்பாவின் இலக்கணம் சில பொருந்தப்பெற்றதென்பர். அதனால் அவ்வாறு பெயர் பெற்றதோ வென்பதைச் சாதிக்கத்தக்க ஆதரவுகள் இல். கலிப்பாவைப்போல் எத்தகைய சீர்களும் இதில் வைத்து யாத் தல்கூடும். துறை, தாழிசை, விருத்தம் என்னும் புறநடைச் செய்யுட்கள் பண்டைத் தமிழ்ப்பாக்களான வெண்பா, கலிப்பா, ஆசிரி

யப்பா, வஞ்சிப்பாக்களுக்கு உள. வடமொழிக் கல்வியால் தமிழ்க் கவிகள் விருத்திசெய்த விருத்தங்கள் பெரும்பான்மையும் பண்டைத்தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு சம்பந்தம் பெற்று ஆதரவடைந்தனவெனச் சொல்லலாகாது. சங்கக் காலமும் அதற்குப்பின் சில நூற்றாண்டுகளும் விருத்தங்களின் வித்துக்களை நாட்டுங் காலங்களாயின. சிலப்பதிகாரத்தில் கானல் வரியில் பாடப்பட்ட பாடல்களில் விருத்த இலக்கணத்தையும் காணலாம். இசைக்குப் பொருந்துமாறு இயற்றமிழ் பாக்களில் விகற்பங்கள் உண்டாக்கிப் பாடியதே நமது தற்கால விருத்தங்களின் வேர்களாம். இவற்றையடிப்படையாகக் கொண்டு, திருஞான சம்பந்தர் இசைத் தமிழ்ப்பண்களை இயற்றமிழ் யாப்பில் அமைத்த அற்புதம் அவர் திருமுறைகளில் காணலாம்.

இன்னிசை வெண்பாவுக்கும் கலிவிருத்தத்திற்கு பேதஞ்சிறிதே. வெண்பாவின் நான்காமடி நான்கு சீராகப் பாடுவோமானால் அது கலிவிருத்தமன்றோ? வெண்டளை பெற்ற அத் தகைய கலிவிருத்தங்களிற் பல சந்தம் பெற்று சந்தக்கலி விருத்தங்களெனவும் கூறப்படும்.

கலிவிருத்த இலக்கணம் வரையறுத்த பின்னர், இவ்வாசியர், எனைய விருத்தங்களில் எதிர் பாராத உற்பத்திகள் சில நமதிலக்கியத்தில் உள்ளனவென்பது உரையிற் கோடலாய்க் காட்டுகின்றார் அவையாவன:— எண்சீர் விருத்தவளவையிற்பாதி பெற்றுக் கலிவிருத்தமாகுதல், அறுசீர் இரட்டிப்பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாதல், கலிவிருத்த இலக்கணம் பெற்று ஒருசீர் குறைந்து வஞ்சி விருத்தமாகுதல், கலிநிலைத்துறையில் வரும் விகற்பங்கள், அறுசீர்க்கழிநெடில் விகற்பங்கள், கலிநிலைத்துறையில் ஒருசீர் குன்றிகலிவிருத்தமாகுதல், கலிவிருத்தம் இரட்டித்து எண்சீராதல் எழுசீர்க் கழிநெடிலில் ஒருசீர் குன்றி அறுசீராதல் முதலியன. இவை நமதிலக்கியத்தில் காணப்படினும், அவற்றின் இலக்கணம் கண்டுகொள்ள

மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் அவற்றை எடுத்துக்காட்டினும், தமிழ் மாணவர் இக்காலத்தில் அத்தகைய செய்யுட்கள் பாடல் மரபன் றென்பதே ஆசிரியர் கொள்கையாம். இக்கருத்து உணரவிடின பின்வரும் விதிகள் இப்படலத்தில் நன்கு விளங்கா.

1. காத லிக்குங்க லிவிருத் தத்தொரு

பாத மாவருங் கூவிளம் பற்றிடி

னாத லானிரை நேர்க்கெழுத் தாறிரண்

டோதி னாரொரு பஃதுட னென்றரோ.

(இ - ள்) மாச்சீரோடு அருமையான கூவிளம் புணருமா னால் கவிகள் விரும்புகின்ற ஒருவித கவி விருத்தப்பாதமாகும். ஆகையினால், நிரைமுதலடிக்கும் நேர் முதலடிக்கும் எழுத்துப் பன்னிரண்டும் பதினென்றும் புலவர் விதித்தார். (எ - று)

காதலிக்கும் பாதமெனக் கூட்டுக. முதலிலொரு சிறுமாவும் அதன் பின்னர் மூன்று கூவிளமும் புணருமென்பது, இவ்வுதா ரணப் பாட்டை நோக்க விளங்கும். கூவிளமேயன்றிக் கருவிள மும் மாவும் மாங்காயும் ஒழிபியலுள் விதிக்கப் படுவதற்கொக்க வெண்டளையிற் புணரு மென்பதும், நெட்டெழுத்தீற்றுமாவும் அந் தத்திலன்றி மற்றைய விடங்களில் நெட்டெழுத்தீற்று விளமுஞ் சிறுபான்மையே பயிலுமென்பதும், விளங்க “அருங் கூவிள”, மெனப்பட்டது. நெட்டெழுத்து, நடுவிலுங் கடையிலுமுள்ள மாங்காயி னருமையு மதனாலேயமைகின்றது.

எழுத்தின் தொகை இவ்வளவென்பது “மாவருங் கூவிளம் பற்றிடி” எனென்றும் விதியிலே யடங்கிக்கிடப்பதால் “ஆதலால் நிரை நேர்க்கு” எனப்பட்டது.

[இவ்விதிக்கு உதாரணம் அப்பர், திருக்குறுந்தொகை, கம்பன் “உலகம்யாவையும் தாமுள வாக்கிலும்” என்னும் செய்யுள் முதலியனவாம்.]

2. முதலிரு சீர்விள மூன்று மாவினம்
பதமது கடையினிற் பசிய கூவிளம்
மதியது பொருகிலா மதிதொறுங் குறைஇ
புதியது செய்யினும் பொருவில் பூவையே.

(இ - ள்) முதலிரண்டு சீர்களும் விளச்சீராம். மூன்றில் குறிய வீற்று மாச்சீராகும். பாதத்தினந்தத்திற் பசிய கூவிளச் சீராகும். எ - று.

இதற்கு உதாரணம் அப்பர் நமச்சிவாயப் பதிகம். (சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்). மற்றும் மேருமந்திர புராணத்திலும் பின்வரும் உதாரணம் காண்க:—

“துயசந் திரன்கலை பெருக நாடொறுந்
தீயவன் காளகந் தேயு மாறுபோற்
சீயசந் திரன்றவம் பெருக நாடொறுந்
காயமுந் கசாயமுந் கரிசு மானவே.”

—நால்வரும் சுவர்க்கம் புக்குசருக்கம்—543.

3. பண்ட மிழ்க்கவிப் பாக்கள னைத்தையுந்
சொண்டு கூறுதல் கூடுத லின்மையால்
வண்டு லாமது வார்குழல் வந்துழிக்
கண்டு கொள்வ தறிஞர்க டமையால்.

(இ - ள்) பாவலரது இனிய தமிழ் விருத்தங்களை யெல்லா மெடுத்துக் கொண்டு இலக்கணங் கூறல் கூடாமையால் அவைகள் நேரிடும் போது அவைகளை இலக்கணத்தைத் தெரிந்து கொள்வது அறிவுடையோர் கடமையாகும். இதனாற் கூறிய விருத்தங்களின் பாகத்தையும் அவைகளை யிரட்டித்தும் பலவாறாகப் பெருக்கியும் வருபவைகளையு மற்றவைகளையுந் கொள்க. அவைகள் வருமாறு:—

“மட்டுவிரி பொழிற்குன்றம் வல்வந் தேறிச்
சட்டவிடா தபுமரவச் சகாயற் போற்றி
யெட்டுருவாங் குமாரலிங்கத் திறைவன் பாதம்
மட்டுமது மலர் தூவி யஞ்சித் தானால்.”

(தணிகை புராணம்).

இது எண்சீர் முதல் விருத்தத்தினரையாகும்.
“நீருஞ் சுமந்தேன் விறகெடுத்தேன்
ரித்தஞ் சுமந்தேன் சாணங்கம்
நிகழ வடிபட் டிதைபட்டேன்
நின்றேன் வையைக் காளாக
ஆரும் விரும்பாத் துகிலுடுத்தேன்
அழகு மேனி கரிக்கோல
மானே னதனா லல்லோவுன்
னடியா னுனக்குச் சரியானேன்
காரும் விரும்புந் கடுவணிந்த
களனே கருணைப் பெருங்கடலே
கமலத் தயன்மால் காணாத
கால காலா வென்றுயரந்
தீரும் படிதண் ணருள்புரிவாய்
சிவனே யமரர்க் கொருவிருந்தே
தேவே தெய்வ மறைப்பொருளே
திசுழந் கடவுர்ச் சேவகனே.”

இது இரண்டாவது அறுசீரிாட்டியது.

“அங்க வெல்லை யவுணர்கோ
னெங்க ணாத னெதிருற
மங்குல் போல்வ ரம்பிலாச்
செங்கண் வாளி சிதறினான்.”

(கந்தபுராணம்.)

“தூறெ ரிந்திடு நோன்மையோன்

மாறில் பொன்னகர் மாடுற

வீறு லாமதில் விண்ணுலா

மாறு பாய வமைந்தனன்.”

(கந்தபுராணம்.)

இது முதல் கவி விருத்தத்தைப் போன்று ஒரு விளச்சீர் குறைய வந்த வஞ்சி விருத்தம்.

“செந்ந லங்கழ னிப்பழ னந்தய லேசெழும்

புன்னை வெண்கிழி யிற்பவ ளம்புரை பூந்தராய்

துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழ லீர்சொலீர்

பின்னு செஞ்சடை யிற்பிறை பாம்புடன் வைத்ததே.”

—சம்பந்தர்.

“மார னைப்பொடி கண்டவ னந்தண மைந்தனுக்

கார நற்கன கக்கிழி யீந்தத றைந்தன

மேர னத்திரள் சூழ்மல ரோடையி டத்தினுங்

கேர னைக்கரை யேற்றிய வாறுகி னத்துவாம்.”

“தாரார் கொன்றைய னூரசிங் கீச்சரந் தன்னெடு

வாரா கீச்சர மேன்மைதெ ரிந்துவ ழங்கினு

னோரா கின்றவி தன்குண பாங்கரெ றுழ்வலி

போரா னேற்றவ ரந்தக வீச்சரம் போற்றுவாம்.”

இதில் முன்னிரண்டும் முதல் கவிநிலைத்துறையைப்போன்று கடைச்சீர் விளமாய் முதலிரண்டு சீர் நீங்கலாக மற்றவை வெண் டனையிற் புணர்ந்து வந்தது காண்க. மூன்றாவது முதல் மாச்சீர் நீண்டு முன்னையவை போன்றுள்ளது.

“தாழ்ந்த வுணர்வினராய்த் தாளுடைந்து

தண்ணேறித் தளர்வார் தாமுஞ்

சூழ்ந்த வினையாக்கை சடவிளிந்து

நாற்கதியிற் சுழல்வார் தாமும்

ஊழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த
 வினையென்றே முனிவார் தாமும்
 வாழ்ந்த பொழிதினே வானெய்து
 நெறிமுன்னி முயலா தாரே.”

பால்வெண் மதிசூழிப் பாகத்தோர் பெண்கலந்து பாடி யாடி
 கால னுடன்கிழியக் காய்ந்தா றிடம்போலுங் கல்கூழ் வெற்பி
 னீல மலர்க்குவளை கண்டிறக்க வண்சாற்று நெடுந்தண் சாரற்
 கோல மடமஞ்சை பேடையோ டாட்டயருங் குறும்ப லாவே.

—சம்பந்தர்.

“மாதர் நகையாய் மதுரேச ருண்பலிக்கெம் மனையாய் வந்து
 காதன் முகத்தரும்பிக் காட்டியென் சிந்தை கலந்தார் போலும்
 காதன் முகத்தரும்பக் கையரவு தீரக் கலப்பேன் பாதி
 பேதை யுருவா யிருந்தார் நாணிவிழித் தாவிவிழைத் தேன்போலும்.”

“மாத்தாண் மதமா நெருத்தின்
 மடங்கலெனச் சொல்வாரும்
 பூத்தா ரொலிவாம் பரிமேற்
 புகர்மா வெனப்போ வாரும்
 பார்த்தார் பரிதி யெனவாம்
 பரித்தே ருகைத்தூர் வாரும்
 தேத்தா ருள்வண் டலம்பச்
 சிலம்பின டக்கின் ராரும்.

—திருவிளையாடற் புராணம்.

இவைகளில் முன்னிரண்டும் மூன்றாம் அறுசீர்விருத்தத்
 திற்குச் சிறிது வேறு பட்டிருப்பதையும் பின்னிரண்டும் வெண்
 டளையில் வருவதுங் கண்டு கொள்க.

“அன்னை யெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ
 அப்ப நெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ
 பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பெண்டிரோ
 பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ

முன்னே யெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
மூட னுயடி யேனும நிந்திலேன்;
இன்ன மெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
யென்செய் வேன்கச்சி யேகம்ப நாதனே.”

—பட்டணத்துப் பிள்ளையார்.

முதல் கலிவிருத்த மிரட்டி வந்தது. இது கட்டளைக் கலிப்பா வெனப்படும்.

“பரவக் கெடும்வல் வினைபா ரிடஞ்சூழ
விரவிற் புறங்காட் டிடைநின் றெரியாடி
யரவச் சடையந் தணன்மேய வழகார்
குரவப் பொழில்சூழ் குரங்காடு துறையே.”

—சம்பந்தர்

“கண்ணார் கடல்கு ழிலங்கைக் கிறைவன்றன்
திண்ணு கம்பிளக் கச்சராஞ் செலவுற்றாய்
விண்ணோர் தொழும்வேங் கடமா மலைமேய
அண்ணு வடியே னிடரைக் களையாயே.”

—திருமங்கையாழ்வார்-பெரிய திருமொழி.

இவை இரண்டாங் கலித்துறை போன்று நான்காஞ் சீர் குறைய வந்தன.

“கருப்புச் சிலைக்கு நாணு வெம்மைக் கைக்கொண் டருள்கென்
றொருப்பட்ட ண்மி மொய்த்த லுறழப் பொதும்பர் வண்டு
குருப்பொன் மகரப் பகுவா யொளிருந் கூந்தன் கொழுந்தேன்
மருப்பட்ட டலருந் தொடையன் மருங்கு வந்து சூழ.”

“வைய முழுது மடிய வருமோ ருழி முடிவின்
வெய்ய விருள்வந் தடர விருநீர்ச் சலதி வேகஞ்

செய்து நிமிர்ந்து பொங்கித் தேங்கிக் கிடந்த காலை
பைய வுறக்க நீத்து மீளப் படைக்க வுன்னி.”

—காஞ்சி புராணம்.

இவைகளிலடிமுழுதும் மாச்சீரே வருவது காண்க.

“உருவார்ந்த மெல்லியலோர் பாக
முடையீ ரடைவோர்க்கு
கருவார்ந்த வானுலகங் காட்டிக்
கொடுத்தல் கருத்தானீர்
பொருவார்ந்த தண்கடலொண் சங்கந்
தினைக்கும் பூம்புகலி
திருவாய்ந்த கோயிலே கோயி
லாகத் திகழ்த்தீரே.”

—சம்பந்தர்.

“சேர்ந்துதிரு மூலட்டந் தொழுது.
போற்றிச் சிந்தைகளி
கூர்ந்துதிருப் பாப்பரசு கலுழன்
முதலோ ருடன்கூழும்
நேர்ந்ததவ யோகத்தி னெடுநாள்
முயன்ற னக்காலே
வார்ந்தசடை பிரானாரு மகிழ்ந்து
காட்சி கொடுத்தருளி.”

இதில் இரண்டு காய்ச்சீரு மிரண்டு மாச்சீரு மொருகாய்ச்-
சீரு முறையே புணர்ந்தமை காண்க.

“துஞ்ச வருவாருந் தொழுவிப் பாரும் வழுவிப்போய்
நெஞ்சம் புகுந்தென்னை நினைவிப் பாருமுனை நட்பாய்
வஞ்சப் படித்தொருத்தி வாணாள் கொள்ளும் வகைகேட்ட
அஞ்சம் பழையனா ராலங் காட்டெம் மழிகளே.”

“ நுணங்கு மறைபாடி யாடி வேடம் பயின்றரு
மிணங்கு மலைகளோ டிருகூ ரென்ற யிசைந்தாரும்
வணங்குஞ் சிறுத்தொண்டர் வைகலேத்தும் வாழ்த்துங்கேட்
டணங்கும் பழையனா ராலங் காட்டெம் மடிகளே.”

“ கணையும் வரிசிலையும் மெரியுங் கூடிக் கவர்ந்துண்ண
விணையி லேயின் மூன்று மெரிந்திட்டா னாரெம் மிறைவனார்
பிணையுஞ் சிறுமறியுங் கலையு மெல்லாங் கங்குல்சேர்ந்
தணையும் பழையனா ராலங் காட்டெம் மடிகளே.”

(சம்பந்தர்)

இவை மூன்றும் முன்னையவை போன்று முதற்சீர் மாவாய்ப்
பின்னிரையசையாய் வந்தன.

“ வெங்கள் விம்மு வெறியார் பொழிற்சோலைத்
திங்க ளோடு திளைக்குந் திருப்புத்தூர்க்
கங்கை தங்கு முடியா ரவர்போலும்
எங்க ளுச்சி யுறையு மிறையாரே.”

“ நல்ல கேள்வி ஞான சம்பந்தன்
செல்வர் சேடர் ருறையுந் திருப்புத்தூர்ச்
சொல்லல் பாடல் வல்லார் தமக்கென்று
மல்லல் தீரு மவல மடையாவே.”

(சம்பந்தர்-திருப்புத்தூர்)

இவைகளில் மாவுங் காயும் வந்தது காண்க.

“ ஆனினைந் துடனாவே நமுதமுஞ் சிலர்சிலர் தம்மின்
தேனளாந் திருவமுது முதலிய சிலர்சிலர் தம்மின்
வானளாவிய கோயின் மாளிகை யெங்கணு மணிகள்
கானளா மலர்பட்டிற் கவினலஞ் சிலர்சிலர் புனைமின்”

இது முதற்சீர் குறைந்த வெழுசீர் விருத்தமென்க.

“சீரணி திகழ்திரு மார்பில் வெண்ணூலர்
 திரிபுர மெரிசெய்த செல்வர்
 வாரணி வனமுலை மங்கையோர் பங்கர்
 மான்மறி யேந்திய மைந்தர்
 காரணி மணிதிகழ் மிடறுடை யண்ணல்
 கண்ணுதல் விண்ணவ ரேத்தும்
 பாரணி திகழ்தரு நான்மறை யாளர்
 பாம்புர நன்னக ராரே.” (சம்பந்தர்)

இதில் நான்கில், ஏழில் மாச்சீரு மற்ற இடங்களில் விளமும் வருதல் காண்க.

“தாந்தம் பெருமை யறியார் தூது
 வேந்தர்க் காய வேந்த ஞர்போல்
 காந்தள் விரன்மென் கலைநன் மடவார்
 கூந்தல் கமழுங் கூட லாரே.”

(திருமங்கை யாழ்வார்).

இதில் முழுமையு மா வந்தது காண்க

“தோற்ற முண்டேல் மரண முண்டாந் துயரமனை வாழ்க்கை
 மாற்ற முண்டேல் வஞ்சமுண்டா நெஞ்சமனத்திரே
 நீற்ற ரேற்றர் நீல கண்டர் நிறைபுனல்நீள் சடைமேல்
 ஏற்றர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்பதடை வாமே”

(சந்தார் தேவாரம்).

“எரியார் மழுவொன் றேந்தி யங்கை யிடுதலை யேகலனா
 வரியார் வளையா ரையம் வவ்வாய் மாநலம் வவ்வுதிரே
 சரியா நாவின் வேத கீதன் தாமரை நான்முகத்தன்
 பெரியான் பிரமன் பேணி யாண்ட பிரமபுரத் தானே.”

(சம்பந்தர்)

* “வாயலின் மன்னர்வ ணங்கிறிற் ப வந்தாங்
கேயின செய்யு மடந்தை மாரோ டேகி
பாயல் துறந்த படைத்தடங்கண் மென்றோள்
ஆயிழை தன்னைய டைந்த வாழி மன்னன்.”

“அடைந்தவ னோக்கிய ரந்தை யென்கொல்வந்து
தொடர்ந்ததெ னத்துயர் கொண்டு சோரு நெஞ்சன்
மடந்தையை மாணையெ டுக்கு மாணே யேபோல்
தடங்கைகள் கொண்டுத ழீஇ யெடுக்க லுற்றான்.”

“நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை தம்மை நீக்கி
மின்றுவள் கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்
ஒன்றுமி யம்பல னீடு யிர்க்க லுற்றாள்
மன்றல ருந் தொடை மன்னனாவி யன்னாள்

இவை முதல் விளச்சீராய் இரண்டாவது கூவிளமாய் முன்று
நான்கும் நெடிலீறு நீங்கிய தேமாவாய் கடையது தேமாச்சீ
ராய் வருகின்ற கலித்துறை யென்க.

ஆறாம் படலம்

சந்தவுறுப்பியல்

1. சீரியலி னுலமைவ தீந்தமிழ் விருத்தம்
ஆரியம றைந்தவுயர் சந்தவபி தான
வாரியது மாத்திரையி னுலமையு மென்ப
பாரிய லமைந்தபது மத்திருவ ணங்கே.

(இ-ள்) இன்னசீர் வரத்தகுமென்னு மிலக்கணத்தைப்
பொருந்தின மதுரமான தமிழ் விருத்தங்கள். வடமொழியிற்
சொல்லிய சிறந்த சந்த மென்னும் பெயரையுடைய சமுத்திரம்
மாத்திரையாகிய இலக்கணத்தைப் பொருந்துமென்று சொல்லு
வர். (எ-று)

* கம்பராமாயணம் கைகேசிகுழ் வினைப்படலம் 2, 3, 4
செய்யுட்கள், இது முதல் மூன்றுமாம்.

[திறப்பு:—இந்நூலாசிரியருக்கு முன்பு தமிழில் சந்தத்தை உணர்வதற்குச் சந்தக்குழிப்பு என, ஒருவகை இசை இலக்கண வாய்ப்பாடுகளை நமது புலவர் நிருவி, அவற்றைவரிசையாய் அடுக்கிச் சந்தவுருப்பு விளக்கினார். இதைப்பொரும்பாலும் அருணகிரி நாதர் திருப்புகழில் காணலாம். தானச்சந்தம். தன்னச்சந்தம், தன்னச்சந்தம், முதலான இசை யோசைகளை இலக்கணவாய்ப்பாடாகக் கூறியதால் ஒன்றிற்கொன்று உள்ளபேதம் இயற் தமிழ் இலக்கண வகையில் காட்டக்கூடாமையாயிருந்தது. பட்டினத்தடிகள் உடற்கூற்று வண்ணம், தாயுமானவர் பாடிய வண்ணங்கள் இலையாவும், கழிநெடில் ஆசிரியச் சந்தவிருத்களென்பது, மேற்கூறிய சந்தக்குழிப்பு வாய்ப்பாடுகள் நமக்கு காட்டாதொழிந்தன. மற்றும், அவ்விருத்தங்கள் இயற்றமிழ் யாப்பில் அடங்குமோ என்பதும், சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடுக்கலாயிற்று. நமது நூலாசிரியரே, சந்தமாவது மாத்திரை அளவால் அமைவதென்பதை விளக்கி, அம்மாத்திரைத் தொகைகள் ஒழுங்காகவும் அடுக்கடுக்காகவும் ஒரு முறையைப் பின்பற்றி நின்றல் (Rythmic Arrangement) சந்தத் தருமென்று கசடற மொழிந்தும், பவணந்தி கூறிய வகையில் எழுத்துக்களை உயிரற்ற ஜடதத்துவமாய்க் கருதாமல் ஜீவதத்துவமாய் கருத வேண்டிய வகையில் சந்த அளவையைப் பின்வரும் விதிகளில் விளக்கியிருக்கின்றார். அதாவது உயிரெழுத்துக்கு ஒரு மாத்திரை யென்றும் மெய்யெழுத்துக்கு அரை மாத்திரை யென்றும் பவணந்தி கூறினாரன்றிப் பின்னமாத்திரை முழுமாத்திரையுடன் சேருங்கால், என்ன ஆகுமென்பது, விளக்கவில்லை. உயிர்மெய்யெழுத்தின் மாத்திரை அதிலேறியுள்ள உயிர் மாத்திரையே மாத்திரை யென்றும், அர்மெய்க்கு மாத்திரை யில்லையென்றும் கண்டோம். இங்கு உயிருக்குப் பின் வரும் மாத்திரைகள் என்னபயன் தரும் என்பது இரண்டு விதிகளில் இனி வருவது காண்க.]

2. குற்றயிர்த னக்குமிரு மாத்திரை குறித்தார்
ஒற்றதைய தெதுறையி னென்றுதனி நிற்பின்
மற்றவுயிர் மாத்திரையி ரண்டென வகுத்தார்
ஒற்றதைய பெப்பினுமு ணர்ந்தறிய வல்லார்

(இ - ள்) உணர்ந்தறிய வல்லவர்களாகிய வடமொழியாசிரியர் குற்றெழுத்துக்கும், மெய்யெழுத்தை யடுத்திருக்குமானால் மாத்திரை யிரண்டென்று குறித்தார். மெய்யெழுத்தடிக்காது தனி நிற்கு மெனில், ஒரு மாத்திரை குற்றெழுத்துக்குக் குறித்தார். மற்ற நெட்டெழுத்துக்கு மெய்யடித்தாலும் தனியின்றிலு மாத்திரை யிரண்டென வகுத்தார்.

மெய்யடுத்த குற்றயிர்க்கு மாத்திரை யிரண்டென்பது சந்தவிருத்தத்துக்கே யுரித்தாய் ‘மூன்றுயிரளபிரண்டா நெடிலொன்றே, குறிலோடை யெளக் குறுக்கமொற்றள பரையொற்றி உக்குறுக்கமாய்தங், கால்குறண்மஃகானாய்த மாத்திரை” என்னுஞ் சாதாரண விதிக்கு விரோதித்து மமைகின்றதென்னும் புதுமை தோன்ற “குற்றயிர்தனக்கும்” என உம்மை கொடுக்கப்பட்டது. “இயல்பெழு மாந்தரிமை நொடிமாத்திரை” என்னும் விதியே சந்தத்துக்கு மமைதலால் கூறவேண்டாதாயிற்று. மெய்யடுத்த குற்றெழுத்துக்கிரண்டு மாத்திரை வென்பது புதிய விலக்கணமாகலின் முன்வைக்கப்பட்டது.

3. நீண்டவுயி ரொற்றுடைய நீண்டில திரண்டும்
நீண்டகுறி லேதனி நிகழ்ந்தகுறி லென்றே
மாண்டவபி தானமவை வைத்தது பொருந்த
வாண்டுநரு மீண்டுநனி யல்குமிடை மாதே”

(இ - ள்) நெட்டெழுத்து மெய்யடுத்த குற்றெழுத்து ஆகிய விரண்டும் நெட்டெழுத்தென்றும் மெய்யடுக்காத குற்றெழுத்தே குற்றெழுத்தென்றும் முன்காட்டிய மாத்திரை இலக்கணத்துக்

கொக்க, வைக்கப்பட்டதாகிய மாட்சிமையடைந்த பெயர்கள் இந்
நூலிலாண்டு வரப்பெறும். (எ-று.)

[குறிப்பு:—சந்த விருத்தங்களை அலகிடும்போது, ஒவ்வொரு
அடியிலுள்ள சீர்கள், முறையே எத்துணை மாத்திரை அளவின
வென்பது மாணவர் கணக்கிடுவாராக. ஒவ்வொரு சீர் அந்தத்தில்
நிற்கும் குற்றெழுத்தும், ஏனைய அசைகளில் மெய்யெழுத்து பின்
வராத தனிக்குற்றெழுத்தும் ஒரே மாத்திரை அளவென்றும்,
ஏனைய உயிர்களில் நெடில், மெய்யைப்பின்வரப்பெறினும், குறில்,
மெய்யைப் பின்வரப்பெறினும் இரண்டு மாத்திரை அளவென்றும்
கணக்கெடுத்தல் வேண்டும். ஆயினும், அந்தத்தில் வரும் குறில்
தனிக் குறிலாயினும், இசைக்கு அம்மாத்திரை அளவு போதா
தெனின் நெடில்போல் இரண்டு மாத்திரை பெறும், என்பதும்
பின்வரும் விதியால் விளங்கும்.]

அந்தத் துறைகுன் றியவக் கரமே
சந்தத் தினினீ யிராஞ் சமமாய்
வந்துற் றிசேர் கடையவ் வழியாஞ்
செந்தா மரைசேர் திருவா ணுதலே.

(இ-ள்) பாதாந்தத்திலுள்ள குற்றெழுத்து சந்தப்பாக்களில்
நெட்டெழுத்தாகும். ஓரடியின் சமமாய் வருகின்ற சீர்களின்
(ஓரடியின் சமபாகத்தின்) இறுதியிலுமவ்வாறேயாகும்.

“அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி”

இதனி றுதியிலுள்ள “கி” யாகிய குறிலை நெடிலாகவுரைக்க.

“முந்தொரு காலத்தின் மூவுல கந்தன்னில்
வந்திடு முயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
யந்தமின் மறையெல்லா மடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவோருந் தேவரு மருளுற்றா.” (கந்தபுராணம்)

இதிலொவ்வோரடியு மிரண்டு சமபாகங்களை யுடைத்தாயிருக்கின்றது. ஆகவின், “வந்திடுமுயிர் செய்த” என்னுமரையடியினந்தத்திலுள்ள தகரக்குற்றெழுத்தை நெடிலாகக் கொள்க.

[தறிப்பு : — இயற்றமிழிலக்கணத்தில் நெட்டெழுத்தே அளபெடுத்து நிற்கவும், அதைக்காட்ட அந்நெட்டெழுத்துக்குப் பின்னர் அவ்வினக் குறில் வைத்து எழுதலும் மரபாம். குற்றெழுத்து நீட்டல் விகாரம்பெறுது அளபெடாது. இசையிலக்கணத்தில் அவ்வாறன்று. நெடில்போல் குறில், மாத்திரை யளவுபெறினும் நெடிலின் உச்சரிப்பு பெறுது. “கா” என்பதற்கும் கஅ, அவ்வது கஅஅ என்பதற்கும் இசையில் பெரும்பேதம் உண்டு. அதனால் நமது சமயாசாரியர் திருமுறைகளில் அளபிடைக்குறி காணலரிதாம். ஆதலாற் சந்த விருத்தங்களில் அடியீற்றிலும், அரையடியீற்றிலும் நெடிலாகிய அசைவரவேண்டிய விதியிருக்கக்குறில் நற்றசையாய் நின்றால் அக்குறில் மாத்திரை நீண்டு இசையில் ஒலிக்குமென்பது ஆசிரியர் கருத்து. மேற்கூறிய உதாரணங்களில் “அங்கிங்கெனாதபடி” என்னும் தாயுமானவர் செய்யுள் ஐந்துமாத்திரைச் சீர் ஐந்தும் எழுமாத்திரைச் சீர் ஒன்றும் பெற்ற அறுசீர் சந்தவிருத்தம் இரட்டியதாகும். “பூர்த்தியாகி” என்பது 2+1+2+1 ஆக ஆறு மாத்திரையாதலால் “கி” என்னும் ஒலி நீண்டிசைக்குமென்பர். அவ்வாறே அவர்கூறிய கந்தபுராணச் செய்யுளிலும் கூவிளம், கூவிளங்காய்” என்பது இரட்டி நிற்பதால் காயிடத்தில் நிற்கும் ஒற்றெழுத்து நெடில்போலாமென்பதும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டனர். ஆகையால் இச்சந்தவறுப்புக்களை முன்வைத்துப் பின்வரும் சந்தவிருத்த இலக்கணவிதிகளை யுணர்வோமாக.]

ஏழாம் படலம்

சந்த விருத்தம்

கலிச்சந்த விருத்தம்

1. முதலெழுத்து மூன்று குற்றியிற்
மதியி ரண்டு மாறி மாறியே
வதியு மேன்ம னோர மா வென
வுதவி னாரு வப்ப நாமமே.

(இ - ள்.) முதல் மூன்றெழுத்து குற்றெழுத்தாய் எண்ணுகின்ற நெடில் குறிலென்னுமிரண்டெழுத்து மாறிமாறித் தங்குமானால்* மனோரமா வென்று உவப்ப நாமம் வைத்தார் (எ - று.)

இதில் முதல் மூன்று சீர்கள் மூன்று மாத்திரை யளவுடைய தாய்க் கடையது ஐந்து மாத்திரைக் கூவிளச் சீராய் முதற்சீர் புளி மாச் சீராய் வருமெனினு மமையுமென்க. “மாறிமாறியே வதியு மேல்” எனவரையரை யின்றிக் கூறப்பட்ட தேனும், கலிச்சந்த மாகையாலும் மூன்றுமாத்திரைச் சீர்களைக் கூறப் புகுந்தமையாலும், நெடிலுக்குறிலும் மும்மடங்கு மாறி வந்து கடையில் நெட்டெழுத்தோடு முடியுமென்க *

[குறிப்பு:—இத்தகைய விருத்தம் பின் வரும் விதிக்கும் சில உதாரணமாகலாம்.]

“ஆட ரம்பை நீடரங்
கூடு நின்று பாடலால்
ஊடு வந்து கூடவிக்
கூடு வந்து கூடினேன்.

கரக்க வந்த காமநோய்
துரக்க வந்த தோமினல்

* ஒரு சீர்குறைந்து மனோரமாவினிலக்கணம் பொருந்தும் வஞ்சி வருத்தங்களுள்.

இரக்க மின்றி யேவினான்
அரக்க மைந்த னாயினேன்.

அன்ன யக்க னுதியாய்
இன்ன நீரு மீகையான்
நின்ன தாளி னீங்குமென்
றுன்னு மேற்கு ணர்த்தினான்”

—கம்பராயணம் விரர்தன் வதைப் படலம் 65—67—

2. மூன்று மூன்று மூன்றெ முத்தவா
யந்த மொன்று மைந்த தாகுமால்

(இ - ள்.) முதல் மூன்று சீர்களு மூன்று மாத்திரைச் சீர்
களாகவும், இறுதிச் சீரைந்து மாத்திரைச் சீராகவும் நடக்கும்.
(எ - று.)

மூன்று மாத்திரைச் சீர்களிலெவையேனு முதல் மூன்
றிடத்திலும், ஐந்து மாத்திரைச் சீர்களிலெவையேனும் இறுதிச்
சீராகவும் நடக்குமென்க. இவ்விதச் செய்யுட்களின் நான்கு
பாதங்களு மாத்திரை யளவான் ஒத்து சீரளவாலு மெழுத்தள
வானும் பேதப்படுவதால், இவைகள் தமிழிற்கே யுரியன வென்க.

“வாம தேவ னென்னு மாமுனி
காம ரன்னை கருவின் வைகுநாட்
பேழு றுக்கும் பிறவி யஞ்சினு
னேழு றுமை யிதுநி னைக்குமால்”

“வென்பு பூண்ட மனவ கப்படா
வென்பு மீண்ட விறைவர் தம்மடிக்
கன்பு பூண்ட வறிவின் மேலவர்
துன்பு பூண்ட தொடர்பு நீக்குவார்.”

(காஞ்சி புராணம்)

இவைபோன்ற விருத்தங்களில்விதியாலமையு மென்க.

குற்றெழுத்திஹதியாய காய்ச்சிரைந்து மாத்திரையாகலான்
அந்தத்தில் வரப் பெறுமோவெனின், சந்தமாகையால் அந்தத்தி
லுள்ள குறிலேநீட்டின் ஆறுமாத்திரையாகலான் வரத்தகாது என்க.

3. நாலக் கரமுற் றுநடக் குமவை
நீலக் குழலாய் நிகழும் பலவாய்
நாலக் கரமா நவில்வெண் டனையிற்
சாலப் பகர்வார் தமிழ்நா வலரே.

(இ - ள்) நான்கு மாத்திரைச்சீர்களால் நடக்குஞ் சந்தக்
கலிவிருத்தங்கள் பலவிதமாய் நிகழும். நான்கு மாத்திரையுள்ள
மாச்சிரைச் சொல்லுகின்ற வெண்டனையில் திகழப் புலவர் மிகவும்
பாடுவர். அது பலவிதமாய் நிகழுமென்பவற்றொன்று.

இதற்கும் பெயர் பின் விருத்தத்தாற் காட்டப்படும் நான்கு
மாத்திரைப் புளிமாச்சீர் நான்கு வருமெனினுமமையும். நீண்ட
இறுதியையுடைய புளிமாச்சீர் நான்கென்பது மதுவே. அக்கர
மென்பது குற்றெழுத்தினொரு மாத்திரை யென்க.

[குறிப்பு:—இவ்விதியும் பின்வரும் விதியும் தொடர்பெனக்
கொள்க.]

3. நிரைநேர் முதலா நிகழும் வகையா
னிருபா லவைதம் மியல்பென் றனரால்
நிரையே முதலா நிகழ்தோ டகமென்
றுரையும் பெயரோ டொளிர்காந் தியுமே.

(இ - ள்.) நிரையசையும் நேரசையுமடி முதலில் நிகழ்
கின்ற தன்மையினால், முன்பாட்டிற் சொன்ன விருத்தங்களிரு
பகுப்பாகிய வியல்பையுடையன வென்று சொன்னார். அவைகள்
நிரையசை முதலில் நிகழந்தோடக மென்னும் பெயரும், விளங்கு
கின்ற காந்தியுமாம். (எ - று.)

முன் விருத்தம் காந்தி விருத்தத்துக்கும் இது தோடகத்துக்கு
முதாரணமா மாறுகாண்க.

[குறிப்பு:—இவ்வாசிரியர் நான்கு மாத்திரை அளவுள்ள
சீர்கள் வெண்டளையிற் புணரவரும் இருவகைக் கலிச்சந்த விருத்
தங்களுக்கு மாத்திரம் விதியும் நாமமும் கூறுகின்றார். அவற்றுள்
முதல் விதியில் நிற்கும் உதாரணம் காந்தி விருத்தமாகும். காந்தி
விருத்தமாவது நாலுமாத்திரைத் தேமாச்சீர் முதற்சீராயும் ஏனைய
மூன்றும் நான்கு மாத்திரைப் புளிமாச் சீர்களாகவும் வருவது.]
உதாரணம்:—

வெய்தா கியகா னிடைமே வருநீ
ரைதா தலினோ வயலொன் றுளதோ
நொய்தாய் வரவே கழுநொய் திலனா
எய்தா தொழியா னிதுவென் னைகொலாம்.

—கம்பராமாயணம். அயோமுகிப்படலம். 63.

தோடக விருத்தமாவது நான்கு மாத்திரைப் புளிமாச்சீர்கள்
நான்காலமையப் பெற்றதாகும். உதாரணம்.

கமையா ளொடுமென் னுயிர்கா வலினின்
றிமையா தவனித் துணை தாழ் வுறுமோ
சுமையா வுலகூ டிழறொல் வினையேன்
அமையா துகொல்வாழ் வறியே னெனுமால்

—கம்பராமாயணம். அயோமுகிப் படலம். 76.

இவ்விரண்டு வகை விருத்தங்கள் வடமொழிப் பெயரால்
எடுத்துக் காட்டின. இவை நீங்கலாக நான்கு மாத்திரைச் சீர்க
ளாலமையப்பட்டு வெண்டளை பெறும் விருத்தங்கள் பலவகை
நமது மொழியிலுள வென்பது ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.
அப்பர் விடந்தீர்த்த பதிகமும் நான்கு மாத்திரைச் சீர்கள் வெண்
டளையிலமையப் பெற்ற கலிச்சந்த விருத்தங்களேயாம்.

சந்தக் கலி விருத்தம்

5. வேதப் பொருளார் விண்டோய் மொழியார்

ஒதிற் றிலரீ தோ துந் தமிழே

தீதற் றநறுந் தேமா புளிமா

பேதைக் குணமார் பின்றூழ் குழலே.

(இ - ள்.) வேதப் பொருளடங்கிச் சிறப்புற்றோங்கிய ஆரிய மொழியார் இதை யோதிலர். (ஆயினும்) தமிழ் மொழியிலுண்டு. குற்றமற்ற நல்ல தேமா புளிமாச்சீர்கள் கலந்து வருமென்க.

குறிப்பு:—நான்கு மாத்திரைத் தேமா புளிமா வருமென்க. இவ்விருத்தம் தமிழிலேயே உளது. ஆரியத்தில் இத்தகைய விருத்தங்கள் இல்லாததால் அதைத் தமிழ்ப்பற்றுடைய நம்பியா ஞாரும் சம்பந்தரும் மிகவும் ஆர்வத்துடன் எடுத்து ஆண்டனர். அந்நான்கு மாத்திரைத் தேமா புளிமா கலந்த சந்தக்கலி காண்க. (உதாரணம்.)

“நீரும் மலருந் நிலவுஞ் சடைமே

லூரும் மரவம் முடையா னிடமாம்

வாரும் மருவி மணிபொன் கொழித்துச்

சேருந் நரையூர் சித்திச் சரமே.”

—நம்பியாஞார் தேவாரம்.

மற்றும் சம்பந்தர் திருநாகேச்சரம் - பண் - இந்தளம் - பதிகத்தை நோக்குக.

“பொன்னேர் தருமே னியனே புரியும்

மின்னேர் சடையாய் விரைகா விரியின்

நன்னீர் வயனா கேச்ச ராகரின்

மன்னே யெனவல் வினையாய்ந் தறுமே.”

6. ஒருநான் குகலைப் புளிமா வொருநான்காய்

மருவக் கடைநீ யெயிர்வந் திடுமென்றே.

(இ - ள்) நான்கு மாத்திரைப் புளிமாச்சீர் நான்கு புணரப்
பாதார்த்தத்தில் நெட்டெழுத்து வரும்.

“சூலப் படையான் விடையான் சுடுநீற்றான்
காலன் றனையா ருயிர்வவ் வியகாலன்
கோலப் பொழில்சூழ்ந் தகுரங்க ணின்முட்டத்
தேவந் கமழ்புன் சடையெந் தைபிரானே.”

—சம்பந்தர்.

என்பதும் இவ்விருத்தமே என்க. நேரசை முதலாயினது.

“பலவும் பயனுள் ளனபற் றுமொழிந்தோங்
கலவம் மயில்கா முறுபே டையோடாடிக்
சூலவும் பொழில்சூழ்ந் தகுரங் கணின்முட்டந்
நிலவும் பெருமா னடிநித் தநினைந்தே.”

என்பது நிரை முதலாயினது.

[குறிப்பு:—இதாவும் வெண்டளை விரவிய விருத்தமேயாம். ஆதலால் இது தமிழிற்கேயுரிய மற்றொருவகைச் சந்தவிருத்தமாம். மேற்கண்ட விதிக்கு தக்க உதாரணம் பெரிய புராணத்தில் காணலாம். இதில் அந்தத்திலுள்ள நெட்டெழுத்து குறைந்தது.]

“வடிவே லதிகன் படைமா ளவரைக்
கடிகு டிரணக் கணவாய் நிரவிக்
கொடிமா மதினீ் டுகுறும் பொறையூர்
முடிநே ரியனார் படைமுற் றியதே.”

பெரிய புராணம் - புகழ்சோழர் புராணம். 27.

7. கோதறு கூவின மூன்றொரு தேமா
போதர மேலவர் போற்றிய தற்கே
மாதர சேயழ கேமயி லேமால்
தோதக மாம்பெயர் சொற்றன ரன்றே.

(இ - ள்) குற்றயிரீற்ற கூவிளச்சீர் மூன்றும் நான்கு மாத்திரைத் தேமாச்சி ரொன்றும் வரப்பெரியயோரதற்கு மேன்மைப்படுத்தித் தோதகமாகிய பெயரைச் சொன்னார். (எ - று.)

நான்கு மாத்திரை மாச்சீராலாய விருத்தங்களைச் சொல்லி நான்கு மாத்திரை விளச்சீருள்ள விருத்தத்தைச் சொல்வதால் கோதறு என்பதற்கு குற்றயிரீற்ற வெனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது.

[குறிப்பு:—தோககத்திற்கு உதாரணம்:—

“எண்ணியி ருந்துகி டந்துந டந்தும்
அண்ணலெ னாநினை வார்வினை தீர்ப்பார்
பண்ணிசை யார்மொழி யார்பலர் பாட
புண்ணிய னொருறை பூவண மீதோ.”

—வன்றொண்டர்.]

8. சம்பக மாலாச் சந்த விருத்தத்
தம்பத மெட்டேழ் தானமி ரண்டில்
அம்புவி யாய்குற் றுவியு மூன்றின்
வம்பவிழ் கோதாய் வந்தன மாதோ.

(இ - ள்) எட்டு, ஏழு, இரண்டு, மூன்று இந்த இடங்களில் பூமியிலுள்ளோர் ஆய்கின்ற குற்றெழுத்தும் வந்த பாதங்கள் சம்பகமாலாச் சந்தவிருத்தப் பாதங்கள். (எ - று.)

குற்றுவியு மென்றமையால் மற்ற இடங்களில் நெட்டெழுத்து மென்பதாயிற்று.

9. சீரே நீளுந் தேமா முற்றும்
பாராய் தேனார் பாலேய் தீஞ்சொல்
வாரோ கொங்கைப் பூணர்மானே
பேரே வித்யுன் மாலைப் பேசே.

அடிமுழுதும் நீண்ட தேமாச்சீரே வருவது காண்க. அதற்கு
வித்யுன் மாலைப் பெயரைச் சொல்லு. (எ - று.)

“வீயா வாமா மாவா யாவீ
யாவா யாரா ராயா வாயா
வாயா டேமா மாடே யாவா
மாரா மாதோ தோமா ராமா”
“தேடா வரழை மாவீ டாதே
தேனா ராமா வாழா யாதே
தேயா ழாவா வாரா னாதே
தேடா வீமா ழைவா டாதே.”

—காஞ்சிபுராணம்.

இவைகளும் வித்யுன்மாலை விருத்தங்களாம்.

10. வாழி யென்னுமு தாரண மாச்சீர்
சூழு மோரிரு கூவினே தூய்மா
வாழி வையம றைமணி ரங்கப்
பாழி யங்கவி பைந்தொடி மாதே.

(இ - ள்) வாழியென்னும் வாய்பாட்டு மாச்சீருமாராய்
கின்ற இரண்டு கூவிளச்சீரும் தூய்மையான மாச்சீரொன்றும்
(தேமா என்றபடி) வருவது கடல்சூழ்ந்தவுலகத்தார் சொல்லு
கின்ற மணிரங்க மென்னும் பெருமையான விருத்தமாகும்.
(எ - று.)

இதற்குதாரணம்:—

“வீரத் திண்டிறன் மார்பினில் வெண்கோ
டாரக் குத்திய முத்திட நாகம்
வாரத் தன்குலை வாழை மடற்குழ்
ஈரத் தண்டென விற்றன வெல்லாம்”

கம்பராயயணம்-யுத்தகாண்டம்-இராணியன் வதைப்படலம் 97.

[தறிப்பு:—இவ்விருத்தயாப்பு சில விகற்பங்களுடன் சுந்தரர் தேவாரப்பண் தக்கேசியில் காணலாம். இவ்விருத்தம் இரட்டிய தின் உதாரணம்:—

கண்ட முங்கறுத் திட்டி ரானைக்
காணப் பேணும் வர்க்கெளி யானைத்
தொண்ட ரைப்பெரி தும்முகப் பானைத்
துன்ப முந்துறந் தின்பினி யானைப்
பண்டை வல்வினை கள்கெடுப் பானை
பாக மாமதி யானவன் றன்னைக்
கெண்டை வாளைகி ளர்புனல் நீரீர்க்
கேண்மை யாற்பணி யாவிட லாமே.

—சுந்தரர்-திருநீரீ-பண்-தக்கேசி: 9.

11. இனிய நாயகா வென்னை யாளவா
வனைய மாவிளத் தாம்வி ருத்தமே
தனிமு கத்தினும் சம்ம தப்பெயர்
புனையு மென்பரால் போற்று நூல்வரால்.

(இ-ள்) ‘இனிய’, வென்பதைப்போன்ற குறிலீற்றுப் புளி மாவும், ‘நாயகா’, இதைப்போன்ற நெடிலீற்றுக் கூவிளமும், ‘என்னை’, இதைப்போன்ற குறிலீற்றுத் தேமாச்சிரும்’, ‘ஆளவா’, இதைப்போன்ற நெடிலீற்றுக் கூவிளமும் ஆகிய மாச்சீர் விளச்சீரினாலாகும் விருத்தம் சம்மதப் பெயரினைத்தரிக்கு மென்று யாவரும் போற்று நூல் வல்லோர் சென்னார் [எ-று]

தறிப்பு: இதற்கு உதாரணம்:—

துலாம ணிந்தவர் சூளி கைத்தலைத்
துலர்மி வர்ந்தெழும் சோம திக்கினன்
நிலாவி ரும்பொருள் நிறைந்த தாமென
நிலாவு மத்தலை யிவர்ந்து நிற்குமே”

—தணிகை புராணம்.

12. நாலோ டொன்பது நாலு மொன்றுமேழ்
பாலே குற்றயிர் பாங்கர் நீடெழுத்
தாலே முற்றிடு மாகி மைமு
மேலாஞ் சுத்தவி ராட்டு மேவுமால்.

(இ-ள்) நான்கு, ஒன்பது, ஐந்து, ஏழு இவ்விடங்களில் குற்றயிரும், மற்ற இடங்களில் நெட்டெழுத்துமாகிய இவைகளால் முடியுமானால் மேலாகிய சுத்த விராட்டென்னும் பெயரைப் பொருந்து மென்றவாறு.

குறிப்பு: உதாரணம்:—“சங்கா ரத்தணி தாங்கு கொங்கையாள்
சங்கா ரத்தணி தந்த செங்கையா
ளுங்கா ரத்தினு ரத்த வாதையா
ளுங்கா ரத்தினு ரப்பு மோதையாள்”

—கந்தபுராணம்—அக்கினிமுகாகுரன் வதைப்படலம் 95

13. ஓர்நெடிலு முக்குறிலு முற்றசிறு முக்கா
யோர்நெடிலு மோர்நெடிலு முற்றதொரு தேமா
நேர்நிறையு மாகிலது நீள்வன மயூரப்
பேர்பெறு மெனப்பகர்வர் பேரியறெ ரிந்தோர்.

(இ-ள்) ஒரு நெட்டெழுத்தாலும், மூன்றுகுற்றெழுத் தாலுமாகிய மூன்று சிறிய காய்ச்சீரும், இரண்டு நெட்டெழுத் தாலாகிய தேமாச்சீரொன்று முறையே அடிநிறைய வருமானால் அது நீண்ட வனமயூரமென்னும் பெயரைப் பொருந்து மென்று பெரிய விலக்கணங்களையறிந்தோர் சொல்லுவார் [எ-று].

குறிப்பு—உதாரணம்:—

“சொன்றிமலை துய்த்துமுத ரத்தெழுசு டிந்தீ
யன்றைவட வைக்கனலெ னப்பெரித லைப்ப
குன்றினைரி கர்த்திடுகு றட்டனுவ ருந்தா
நின்றிசுவ னைப்பரவி நேர்படவு ரைக்கும்.”

—திருவால்வாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்.

ஆறழைத்த திருவிளையாடல்—1.

இதுவே இந்துவதனா வெனவும்படும். ஓர் நெடில் மூன்று குறிலாகிய காய்ச்சீர் குற்றயிரீற்றதால் சிறுகாயென விசேடிக்கப் பட்டது.

14. துவணந்த னிற்பெரிய துண்மறைக னேபோல்
புவனந்த னிற்பெரிய பொன்னிமய மேபோல்
சிவனுந்த னித்தகைய தேவமொழி வல்லோர்
நவநந்தி நீயென நவின்றபெயர் நாடே.

(இ-ள்) தூலுற்சிறந்த வேதங்களைப்போலவும், பூமியில் மலைகளுக்குட் சிறந்த பொன்னிமயம் போலவும் பொருந்திய ஒப்பற்ற தன்மையுள்ள தேவபாடை வல்லவர் நவநந்தினி என்று சொல்லிய பெயர்களை கண்டறிய—(எ-று.)

இவ்வுதாரண விருத்தத்தால் நவநந்தினியினுடைய விலக்கணத்தை யறிந்துகொள்க.

குறிப்பு :—“ நவநந்தியின் விற்பங்கள் :—

- (1) “தேசுற்ற மாடமுறை சீப்பவரு காலோன்
வாசப்பு னற்கலவை வார்புணரி கொண்கன்
வீசப்பு லார்த்தியிட விண்படரும் வெய்யோன்
ஆசுற்ற தானவர மர்ந்திவணி ருந்தார்”

—கந்தபுராணம்-நகர்புகுபடலம் 48.

- (2) “மிடற்றகுவர் சூழ்வரலு வீரனெழுந் தன்னோர்
முடிச்சிகையொ ராயிரமு மொய்ப்பினொரு கையால்
பிடித்தவுணர் மன்னனமர் பேரவைநி லத்தி
னடித்தனனொ டிப்பிலவ ராவிழுழு துண்டான்”

—கந்தபுராணம்-அவை புகுபடலம் 156

[தறிப்பு:— ஒரு நெடிலும் மூன்று குறிலுமுற்ற சிறுகாயெனினும் இசையில் இத்துடன் ஒக்கும் தேமாங்களையும் இச்சந்த விருத்தத்தில் வரக்கூடுமென்றுணர்க*]

15. முந்தோர்கு றிற்கடைமு டிந்தூறு மாங்காய்
பிந்தோரி டத்தொருவி ளங்காய்பி றங்க
முந்தோரி டத்தினது மூன்றாவ தாக
வந்தால தைத்தமிழ்வ லாராத ரிப்பார்.

(இ - ள்) முன் வருகின்ற குறிலீற்று மாங்காயும், பின் வருகின்ற பொரு விளங்காயும் தோன்ற, மூன்றாவது சீர்முதற் சீரைப் போன்று வந்தால் அதைத் தமிழ்ப்புலவர் பெருமைப் படுத்துவர் (எ - று.)

முதற்சீர் மாங்கா யெனினும் தேமாங்காயாகவும், பின்னையது விளங்காயெனினும் ஒற்று நடுவில் மிகுந்த குறிலீற்று விளங்காயாகவும், நாலாமிடத்தில் தேமாச்சீராகவும் இவ்வுதாரணப் பாட்டால் கொள்க.

தறிப்பு - இதற்கு உதாரணம்:—

“வெங்கார்நி றப்புணரி வேறேயு மொன்றை
பொங்கார்க லிப்புனல்த ரம்பொலிவ தேபோல்
இங்கார்க டத்திரென வென்னாவெ முந்தாள்
அங்கார தாரைபெரி தாலால் மன்னாள்.

—கம்பராமாயணம் - கடல்தாவு படலம்-76

* தேவர்தோழ தேவவருள் சேரிறைவ முன்னு
ளோவிறிரை வாரிதிய டிக்களையு வந்தா
யாவியுறு சிற்றுணவி னுலறவி னேத்தேன்
மேவுபசி யின்னுமெனை விட்டதிலை யின்றே.

—திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்—

ஆறழைத்த திருவிளையாடல்—2.

16. வாரேறு கொங்கைமத னங்கொடிவ னப்பீர்!

பாரேம மாக்குர்ப டுக்குரி டும்பை
நீரேயி லீரெனினி கழ்த்துபவர் மைந்தர்
யாரேது றக்கிலரு யிர்க்கிழிபு தேர்வர்

இது வனமயூர விருத்தத்தைப் போன்று முதற்சீர் குறி
லீற்றுத் தேமாங்காயானமை காண்க.

[குறிப்பு - உதாரணம்

மேதாவி கொண்டகதிர் வெய்யவனை வெஞ்சூர்
செய்தான்வ லிந்துசிறை செய்திடலின் முன்ன
மேதாமி னங்கொலென வெண்ணியவ னென்றாழ்
வாதாய னங்கடொறும் வந்துபுக லின்றே.

—கந்தபுராணம் - நகர்புகு படலம் 47]

17. பாராக்க டுங்கால்வ சப்பட்டு லைந்த

நீராழி யென்றேறி னைக்கின்ற வாழ்வை
யாரேக டப்பார்க லத்தீரி லீரேல்
சீரார்கு ணத்தீர்தி ருப்போலு ருப்பீர்

இதில் குறிலீற்றுத் தேமாங்காய் மூன்றும் தேமாவொன்றும்
வந்தமை காண்க.

18. நீடெ ழுத்திறுதி நீங்கிய மாவி

னோடு மூன்றுகுறி லீற்றுறு காய்ச்சீர்
கூடு மற்றையவை கூவினே தேமா
சூடு மால்பெயர்சு வாகத மென்றே.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்தீற்று மாச்சீரோடு மூன்று குற்
றெழுத்து இறுதியிலுள்ள காய்ச்சீரும், இவைகளோடு சேர்கின்ற
கூவிளமும் தேமாவும் உள்ள அடி சுவாகத மென்னும் பெயரைக்
கொள்ளும் (எ - று.)

கூவினே எ - து குறிலீற்ற தென்க. •

[தறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.—

ஊரு லாவுமலி கொண்டுவ கேத்த

நீரு லாவுநிமிர் புன்சடை யண்ணல்

சீரு லாவுமறை யோர்நறை யூரில்

சேருஞ் சித்திச்சரஞ் சென்றடை நெஞ்சே.*

—சம்பந்தர் - திருநறையூர்ச் சித்திச்சரம் - பண்தக்கராகம்—1.]

19. ஒற்று மூன்றுபதி னென்றொ டொன்பதே

முன்ற தானமவை நீடெ முத்தவாய்க்

குன்றெ முத்தொழி யிடத்து கூடுமே

லொன்று நாமமி ரதோத்த மோதினார்.

(இ-ள்) ஒன்று, மூன்று, பதினென்று, ஒன்பது, ஏழ் என்ற இடங்களில் நெட்டெழுத்தும் மற்ற இடங்களில் குற்றெழுத்தும் வருமானால் அதற்குப் பெயர் இரதோத்தஞ் சொன்னார்.

20. சிற்றுவியெ முத்தாலிது தேமாங்கனி மூன்றோ
நேற்றுவிரு நெட்டக்கர மொண்சொற்றமி மூடே
பொற்றாமரை நாணுந்திரு போலும்வத னப்பூம்
பிற்றழ்குழ லாயக்கனி பேராமத னூர்த்தை.

(இ - ள்) குற்றெழுத்தீற்றுத் தேமாங்கனி மூன்றினோடு இரண்டு நெட்டெழுத்துப் பொருந்துமானால் தமிழில் அக்கவி பெயர் மதனூர்த்தை. (எ - று.)

தறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.

“ஈராயமுத லொன்றாயிரு பெண்ணாண்குண மூன்றாய்

மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்மவை யையந்தாய்

ஆரூர்சுவை ஏழோசையொ டெட்டித்திசை தானாய்

வேரையுடனின் ருனிடம் வீழிம்மிழ லேயே.”

—சம்பந்தர்.

* சித்திச்சரம் என்பதை இசையில் ‘சித்திச்சரம் எனப் பாடுவதால் மூன்று குறிலீற்றுக் காய்ச்சிர் போலொலிக்கும்.

21. புனிமாங்கனி புனிமாங்கனி புனிமாங்கனி யருகே
புனிமாவரு மமிழ்தாலியை பொலனங்கொடி

[யிடுடையே

நளினச்சினை மலர்வித்தன நளினத்துறை திருவே
களியைத்தரு கவியேயதி கரிணீயென மொழிவர்.

(இ-ள்) மூன்று* புனிமாங்கனியினருகே ஒரு புனிமாவரும்.
அது களப்பைத் தருகின்ற விருத்தமாகும். பெயர் அதிகரிண்
யெனச் சொல்லுவார்.

புனிமாங்கனி யென்பது குற்றயிரீற்ற தென்க.

குறிப்பு:—உதாரணம்:—

“மயிலாலுவ குயில்கூவுவ வரிவண்டிசை முரல்வ
மயில்பூவைகள் கிளியோடிசை பலவாதுகள் புரிவ
வயில்வாள்விழி மடவாரென வலர்பூங்கொடி யசைவ
வெயிலாதவர் புறமேகுற விரிபூஞ்சினை மிடைவ”

—விநாயக புராணம்.

22. மூன்றோ டொருநான்கே மும்மூன் றொடுபத்தே
தோன்றா விசுருங்கத் தோன்றுங் கவிநாமம்
வான்றோய் மொழிவல்லார் வைத்தார் மணிமாலை
மீன்றோய் விழிவேலால் வெல்லப் பொருதையால்.

*மூன்று கருவிளங்களின்களும் அந்தத்திலொரு தேமாவும்
வரும் விருத்தங்களுமுள்:—

“நனைசினையன நகுவிரையன நலனுடையன நாகம்
நினையுடையன பொழுதிவையென விரிவனகளி வேங்கை
கனைசுடர்விடு கதிர்மணியறை கனையர்வன காந்தள்
இனியனபல சனையயலென விழுவரையன குறிஞ்சி.”

—நீலகேசி (தருமவுரைச் சருக்கம்)

(இ - ள்.) மூன்று, நான்கு, ஒன்பது, பத்து இந்த இடங்க ளிற் றேன்று முயிர் குறிலாக உண்டாகும் விருத்தத்தின் பெயர் வானளவு பறந்து வியாபிக்கும் பாடை வல்லார் மணிமாலே என்று வைத்தார்.

[திற்ப்பு:—இதற்கு உதாரணம்:—

“ அங்கோல் வளைமங்கை காண வனலேந்தி
கொங்கார் நறு(ங்)கொன்றை சூடிக் குழகாய
வெங்கா டிடமாக வெந்தீ விளையாடும்
நங்கோ நமையாள்வான் நல்லம் நகரானே”

இதில் 3, 4, 9, 10 ஆகிய உயிர்கள் குற்றெழுத்தென்பது விளங்கும். ஏனையநெடிலாகும். முதலடியில் “மங்கை”, என்பதின் “கை”யும், காண என்பதின் “ண”வும், நெடிலோசை பெறும். அவ் வாறே 2-ம் அடியில், “கொன்றை”, “காக”, என்பவற்றின் ஈற்று மெய் நெடிலோசைபெறும். 3-ம் அடியின் “மாக”வும், அவ்வாறே யாம்.]

23. அஞ்சுயிர்க் கூவிளச் சீரினா லாகுமா
லெஞ்சலில் கேள்வியார் சிரக்விணீ யென்றனர்
நஞ்சமோ வேல்கொலோ நாமபா ணங்கொலோ
அஞ்சமீ தென்கொலென் றையுறுங் கண்ணியே.

(இ - ள்) சிரக்விணீ விருத்தம் ஐந்து மாத்திரைக் கூவி ளச்சீரினால் வருமென்று குறைவற்ற கேள்வியுடையார் சொல்லி னர்.

[திற்ப்பு:—இதற்கு உதாரணம்:—

“ கானலைக் கும்மவன் கண்ணிடந் தப்பரீள்
வானலைக் குந்தவத் தேவுவைத் தானிடம்
தானலைத் தெள்ளமூர் தாமரைத் தண்டிறை
தேனலைக் கும்பயல் தென்குடித் திட்டையே”

—சம்பந்தர் - திருத்தென்குடித்திட்டையுண் - கொல்லி-77]

24 ஒன்று மூன்றினுட நெழுபதி னென்றுபதினைத்
தென்ற வாவிரெடி லாய்ப்பிறவெ முத்திலகுவாய்த்
துன்று மாறறிக தூமொழியி லங்குவதனப்
பொன்றுமா ருயிரெனப் பொலியும்வே னயனமே

(இ - ள்) ஒன்று, மூன்று, ஏழு, பதினென்று, பதினைந்து
என்னுமிடங்களிலுள்ள வுயிர் நெடிலாய் மற்றவை குறிலாய்ப்
புணருமாறறிக.

[திற்ப்பு—இதற்கு உதாரணம்:—

“ ஒன்றோ டொன்றுமுனை யோடுமுனை யுற்றுறவிழும்
ஒன்றோ டொன்றுபிள வோடவிசை யோடுபுதையும்
ஒன்றோ டொன்றுதுணி பட்டிடவொ டிக்குமுடனே
யொன்றோ டொன்றிறகு கவ்வுமெதி ரோடுகணையே”

நல்லப்பிள்ளை பாரதம்-பதினேழாம்போர்ச் சருக்கம் 358]

25. முன்னது கூவிளமாய் மூன்றது மவ்வியலாய்
பின்னது காயிறுதிப் பெற்றிடு கூவிளமாய்
யன்னது நான்கினைபு மாடரு மென்றுணரே
நன்னுத லந்துவர்வாய் நாரியர் நாயகமே.

(இ - ள்) முதற்சீர் கூவிளமாகவும் மூன்றாவதுமந்த இலட்
சணத்தைப் பொருந்தியதாகவும், இரண்டாவது கூவிளங்காயாக
வும், அந்தக் கூவிளங்காயே நான்காமிடத்தையுமாண்டு வருமென்
றுணர்க. (எ - று)

நான்கு மாத்திரைக் கூவிளமும் ஆறு மாத்திரையுடையதாய்
நடுவினெட்டெழுத்து மிகாத கூவிளங்காயும் வருமெனக்கொள்க.

திற்ப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.

கொம்பன நுண்ணிடையாள் கூறனை நீறணிந்த
வம்பனை யெவ்வுயிர்க்கும் வைப்பினை யொப்பமராச்

செம்பொனை நன்மணியைத் தென்றிரு வாளுந்புக்

கென்பொனை யென்மணியை யென்றுகொ லெய்துவதே.

—சுந்தரர் தேவாரம்

எட்டாம் படலம்

சந்தக் கலித்துறை

1. மூவெழுத்து மைந்தெழுத்து முற்றுவ
மேவு மென்ப சேணி நாம மேலையோர்
பாவி யல்ப சந்த மிழக்கி லாதவே
தேவ பாடை தன்னு ளாய்ந்து தேர்கவே.

(இ - ள்) மூன்றெழுத்துச்சீரும் கடையிலைத் தெழுத்துச்
சீரும் புணரும் விருத்தங்கள் சேணியென்னும் பெயரைப் பொரு
ந்து மென்று சொல்லுவர் பெரியோர். பாக்கள் பொருந்திய தமிழி
லில்லாதவைகளைத் தேவபாடையிலாய்ந்தறிக—(எ-று).

இவ்வுதாரணப்பாட்டால் மூன்றென்பது மூன்று மாத்திரைத்
தேமா என்க.

2. நான்மாத் திரைவெண் டனையாக் கண்டக்குறுமே
னான்மாத் திரைமா நளினீ யெனநா வேரால்
வான்மாத் திரையா யவளம் பெறுபாடைகளாய்
தான்மாத் திரை யதனித் தகைபாடையினே.

(இ - ள்) நான்கு மாத்திரை யளவுள்ள வெண்டனையிற்
புணர்ந்த மாச்சீர்க்கண்டக்குறுமால், நான் மாத்திரைப் மாச்சீர்
கலித்துறையோடு நளினீ விருத்தமாகுமென்று அதிக சிறந்ததும்
வளப்பமான பாடைகளுக்குள் தாயுமான ஒப்பற்ற பெருமை
யுடைய பாடையில் ஆராய்ந்து சொல்லப்படும். முதல் நிரை
யசையானால் நளினியாகுமென்க.

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்

“அம்மா ணகருக் கரசன் நரசர்க் கரசன்
செம்மாண் டனிக்கோ லுலகே ழினிஞ்செல் லரின்றான்
இம்மாண் சதைக்கோ ரிறையா யவிரா மனென்னும்
மொய்மான் கழலோற் றருநல் லறமூர்த் தியன்னான்”

—கம்பராமாயணம்-அரசியற் படலம்—1.

3. குற்றக் கரநான் களவை யொருசீர் குழுவிப்பின்
முற்றக் கடையோர் நெடிலெய் திதீம்வெண்

[டனேமுற்றும்]

பற்றக் குறியாய் பனைமா முலைவெம் பணவல்குற்
கற்றைக் குழலார் கருநீள் நயனக் கனிவாயே.

(இ-ள்) நான்கு மாத்திரையளவுள்ள வைந்து சீர்கூடிப் பின்
னிற்றுதியில் முடி வெய்த ஓர் நெட்டெழுத்தைப் பொருந்தும் முற்
றும் வெண்டனையிற் கூடும். அதைக்குறி கொள்க.

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்

“ பட்டா யுயிர் படுமா நிலவேற் பகர்மானங்

கெட்டா யிதனிற் றுணிபொன் நின்மேற் கிடையாதாற்
பொட்டா முரையென் புகல்வா யிதவும் புகலென்றாள்
பட்டாங் குனேமுன் னவனென் றதனா லறிவித்தேன்.

நல்லாப்பின்னை பாரதம் - சயிந்தவச் சருக்கம். 34.

நான்கு கூவிளச்சீர்களும் நான் மாத்திரையாக ஆறுமாத்
திரைத் தேமாங்காய்ச்சீர் அந்தத்தில் வர இவ்வகைச் சந்தக்
கலித்துறை யமைதலுமுண்டு:—

ஓர்பக னீர்நிறை பூந்தட மென்றுறு பூக்கொய்வான்
சீர்தகு திண்கரி சேறலு மங்கொரு வன்மீனம்
நீரிடை நின்றவெ குண்டடி பற்றிநி மிர்ந்தீர்ப்பக்
காரொலி காட்டிய கன்கரை யீர்த்தது காய்வேழம்

காஞ்சிப்புராணம் - புண்ணியகோடசப் படலம் 10.

4. முன்னே தேமா பின்னது தேமா மொழிமுன்றில்
துன்னுஞ் சீரே கூவிள நான்கிற் றுறுதேமா
பொன்னே யைந்திற் புல்லிய சீரே புனிமாங்காய்
சொன்னார் பேரே மத்தம யூரத் தொடர்பென்றே.

(இ - ள்.) முதற்சீர் தேமா, அதற்குப் பின்னுள்ளதும் தேமா, சொல்லுகின்ற மூன்றாமிடத்திற் பொருந்துஞ் சீர் கூவிளம் நான்கில் நெருங்குகின்ற தேமா ஐந்திற் சேருகின்ற புளிமாங்காய்* இப்படி வருமானால் மத்த மயூர விருத்தமென்று அதற்குப் பெயர் சொன்னார்.

நான்கு மாத்திரைச் சீர்காளாலாகும் சந்தக்கலித்துறை முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படுவதால் இவ்விருத்தத்திற்கு சொல்லப்பட்ட தேமா, கூவிளச் சீர்கள் நான்கு மாத்திரை யளவினவென்பது கூறாமலே யமைகின்றது.

திற்ப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.

“காரோய் மேனிக் கண்டகர் கண்டப் படுகாலை
ஆரோ வென்ன விண்படர் செஞ்சோ ரியதாகி
வேரோர் நின்ற வெண்மணி செங்கேழ் நிறம்விம்மி
மாரோர் வெய்யோன் மண்டில மொக்கின் றதுகாணீர்.”

—கம்பராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்-வானரர்களாங்காண்படலம்.21.

இதில் முதற்சீர் தேமாவுக்குப் பதிலாய்ப் புளிமாச்சீரும் கம்பர் இப்படத்தில் பயன்படுத்தல் காண்க. இதன்றியும், முதற்சீர் கூவிளமாயும் ஏனைய மேற்கண்ட விதிப்படடியும் வருதலுமுண்டு. உதாரணம்.

மந்தர மன்னன் திண்புயன் வைவேன் மதிமன்ன
னிந்திர தூய்ம நென்ப வனுலகீ ரேழுந்தன்
சிந்தையி னுஞ்சந் தம்பெற வேசெந் கோலோச்சிக்
கந்தர வாகன் றன்புலி கண்டான் கடைநாளில்

—நல்லாப் பிள்ளை பாரதம்.

* “அன்னே நேவன் மெய்ப்பணி யாற்று மன்புந்த
தன்னே ரில்லா வோர்மத வேழந் தானெய்தி
யென்றா யகனே யென்பணி கொள்வாய் யென்றேத்தி
பொன்வா டோன்று முன்னரே முந்து புனலாடி.”

—காஞ்சிப்புராணம் புண்ணியகோடீசப் படலம். 9.

5. குற்றயி ராலிறு கூவிள
 மைந்தொடு கூடியநேர்
 பெற்றும ஸ்வக திப்பெய
 ரென்றனர் பேரியலோர்
 சிற்றிடை முற்றிழை மைந்நய
 னக்கனி சேயிதழும்
 பொற்றித லைப்பொலி பூண்முலை
 யேந்துபொ லங்கொடியே.

(இ - ள்.) குற்றெழுத்தீற்றுக் கூவிளமைந்தோடு நேரசை
 யைக் கொண்டு முடியுமஸ்வகதி விருத்தமென்று சிறந்த இலக்
 கணங்களை யறிந்தோர் சொல்லினர்.

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்:—

கொட்டுவ ரக்கரை யார்ப்பது தக்கைகு றுந்தாள
 விட்டுவ(ர்) பூதங்க லப்பில ரின்புக ழென்புலவின்
 மட்டுவ ருந்தழ(ல்) சூடுவ(ர்) மத்தமு மேந்துவர்வான்
 தொட்டுவ ருங்கொடி தோணிபு ரத்துறை சுந்தரரே.

சம்பந்தர்—திருபுரமபுரம்—மொழிமாற்று—பண்—
 வியாழக் குறிஞ்சி—5.

இதில் (ல்), (ர்), என்பன ‘வறியாரெனவல் லொலியோங்கலி
 லாக், குறியே யெறியப்படுகொள் கையதே’ என்னும் விதியால்
 இம்மெய்யெழுத்துக்கள் குறியை யடுத்துவரினும், அவற்றை நெடி
 லாக்கா—“விளமது வருமென விதித்த வீட்டினில் விளமது
 கொண்டிலாக் காயை” வேண்டுவது இயல்பாகும்.

5-6 சீர்ப் புளி மாங்காய்க்குப் பதிலாய் தேமாங்காயும் வரு
 வதுண்டு. 1-2-ம் சீர் புளிமாவாயும் வருவதுமுண்டு.

‘பெற்றமஸ்வதி’ யென்பது ‘பெற்றிடு மஸ்வதி’ யென்று திருத்தப்படின, சூத்திரம் குற்றமற்ற உதாரணமாகும். இன்றேல் ‘ஸ்’ என்பதை “இஸ்” எனக் கொள்ளின் ‘ஸ்வக்’ என்பது கூவிளமாகும்.

6. நீளாத வுயிரீற்று னோரைந்து மாங்காய்பி னீடக்கரத் தாளாளு தித்திட்ட மாங்காய்க்க லிக்காய சந்தத்துறை யாளாத கவியல்ல வழகார்ப சங்கிள்ளை யனமேயெனும் வாளாய மைக்கண்ண டங்காழு லைக்குன்று மடமங்கையே

(இ - ள்.) குற்றமுத்தாகிய இறுதியையுடைய வைந்து மாங்காய் மதன் பின்னரொரு நெட்டெழுத்துமுடைய பாதத்தினு லுண்டாகு மாங்காய்ச்சீர்ச் சந்தக்கலித்துறை புலவராலாளப்பட்ட விருத்தமேயாம். (எ - று.)

குறிப்பு—உதாரணம் :—

“பூபால ரவையத்து முற்பூசை பெறுவார்பு நங்கானில்வாழ் கோபால ரோவென்று றுத்தங்க திர்த்துக்கொ தித்தோதினன் காபாலி முனியாத வெங்காம னிகரான கவினெய்தியேழ் தீபால டங்காத புகழ்வீர கயமென்ன சிசுபாலனே ”

—நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்-இராச சூயயாகச்சுருக்கம்—134

7. நாலொரு மாத்திரை யளவிற னோன்றிய காலிருசீர்* பாலற விணையாப் பாடினர் பலதீர் தமிழோரென் றாலது கலவைச் சந்தத் துறையென் றறைகிற்பாய் பாலது புரையும் பாய்மன மிளகும் பணிமொழியே.

* எட்டு சீர்களென்பது எட்டு வகையில் காட்டக்கூடிய தேமா, புளிமா, கூவிளம் கருவிளங்களாம். ஒற்றையடித்தகுநில், நெடில் இவற்றால் இரட்டித்து ஆசிரியர் இவ்விதியிலுள்ள சீர்களால் விளக்குகின்றார்.

(இ - ள்.) நான்கு மாத்திரை யளவினாலுண்டாகிய எட்டுச் சீர்களைப் பேதமின்றிப் புணர்த்திப் பல மதுரமான தமிழ்க்கவிகள் பாடினாரென்றாலதைக் கலவைச் சந்தத்துறையென்று கூறுவாம்.

திறிப்பு—உதாரணம் :—

கையால் தொழுதுத் தலைசாய்த் துள்ளம் கசிவார்கள்
மெய்யார் குறையுந் துயருந் தீர்க்கும் விமலனார்
நெய்யா தெலஞ் சுடையார் நிலாவு மூர்போலும்
பைவாய் நாகந் கோடல் லீனும் பாகூரே.

—சம்பந்தர்—திருப்பாகூர்—பண்—காந்தாரம்—3.

8. முதலு மூன்றது மாவி னத்தொரு மூன்றெழுத்
துதவு சீர திரண்டு நான்கொரு நான்கெழுத்
துதவு கூவிள மைந்தி லோங்கிய கூவிளம்
மதிது தற்கலை யல்குல் மாந்தளிர் மேனியே.

(இ - ள்.) முதற்சீரும் மூன்றாவது சீரும் மூன்று மாத்திரை யளவுள்ள மாச்சீராகவும், இரண்டாவதும் நான்காவதும் நான்கெழுத்து அளவுள்ள கூவிளமாகவும் ஐந்தாவதில் நீண்ட கூவிளமாகவும் பெறும். (எ - று.)

9. முக்குறிலினி ற்றளவு பத்தரைய
தாகிவரு மூன்றினுடன்
டக்கரமு மற்றொரிரு காயுமுடை
தாளிணையு மாய்ந்தறிகவே
மிக்கவரு ரைத்தகவி யாகுமென
வன்னநடை மின்னினிடையே
செக்கரர விர்தவத னக்கரிய
கூந்தலொளி செய்யதிருவே

(இ-ள்) மூன்று குற்றெழுத்தை இறுதியிலுள்ள வைந்துமாத்திரையள வாகிய வைந்து காய்ச் சீருமொரு நெட்டெழுத்துமுள்ள பாதத்தைப் பெரியோராண்ட விருத்தமாக ஆராய்ந்தறிக. எ-று.

[குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்:—

கற்பொலிசு ரத்தினெரி கானினிடை மாநடம தாடிமடவார்
இற்பலிகொ ளப்புதுது மெந்தைபெரு மானதிட மென்பர்பு
[விமேல்

மற்பொலிக லிக்கடன்ம லேக்குவடெ னத்திரைகொ ழித்த
[மணியை

விற்பொலிநு தற்கொடியி டைக்கணிகை மார்கவரு வேத
[வனமே

—சம்பந்தர்-திருவேதவனம்-திருவிராகம் பண்-சாதாரி-1

மற்றும் திருமங்கை யாழ்வார் பெரிய திருமொழி 5-ம் பத்து-
பந்தாந் திருமொழியை நோக்குக.]

10. நீயிர்க் கூவிளக் கருவிளச்

சீரினா னேர்ந்தவற்றைத்
பாடுறும் பாவெனப் போற்றினார்
பஹுறைப் பாவெனுந்தண்
ணீடலைக் கடலையா ரற்றெனுங்
கிரியினா னிலைமருந்தைத்
தேடினா ரண்டரும் பருகவே
தென்மொழிப் புலவரம்மா

(இ - ள்) பல துறைகளுடைய பாவென்னுங் குளிர்த்த நீண்ட
கடலையரிய அறிவென்னுமலையினுல்நிலைபெறச்செய்யும்அமிழ்தை
தேவரும் புசிக்கக்கடைந்த இனிய தமிழ்ப் புலவர் நீண்டவுயிரீற்ற
விளச்சீரினாலுண்டாகும் விருத்தத்தைப் பெருமை தங்கிய விருத்
தமாகக் கொண்டார்.

[குறிப்பு:—இத்தகைய விருத்தத்தின் ஏற்றம் சம்பந்தர் பல
பதிகங்களிற் காணலாம்:—

வளங்கிளர் மதியமும் பொன்மலர்க் கொன்றையும் வாளரவும்
களங்கொளச் சடையிடை வைத்தவெந் கண்ணுதற்கபாலியார்தாம்
துளங்குதுன் மார்பினர் அரிவையோ டொருபகல் அமர்ந்தபிரான்
விளங்குநீர்த் துருத்தியார் இரவிடத் துறைவர்வேள் விக்குடியே
-சம்பந்தர்-திருத்துருத்தியும் திருவேள்விக்குடியும்-பண்-சாதாரி

11. ஐந்துயிர்க் காயொடு மைந்துயிர்
விளத்தோடு மைந்திடத்தே
யைந்தினோ டிரண்டுபெறு காய்கனிச்
சீரொடு மாகு மன்றே.

(இ - ள்) ஐந்து மாத்திரைக் காய்ச்சீராலும், விளச்சீரா
லும், ஐந்தாமிடத்தில் ஏழு மாத்திரைக் காய்ச்சீராலும் கனிச்
சீராலுமாகும். (எ - று.)

திற்ப்பு:—உதாரணம் (ஐந்துகாயும் அந்தத்தில் நெடிலும்
வருவதற்கு)

“மாடகழு றுக்கியிசை பாடுமுனி நீடுபிணி மாற்றுமுறைமை
நாடியுரை செய்தலும கிழ்ந்துகழன் மன்னவன யந்துபணியா
கூடியநல் லன்பினது கூறுவன ருந்தவக தமபநகரில்
பீடுறவி ருந்தபெறு மாணையெவர் பூசனைகள் பேணினர்களே.

—விநாயக புராணம் - இந்திரன் சாபம்பெற்ற படலம்-1.

12. நேரொன்று காயு நிரையொன்று நேருமுதலீ
நீரொன்றோ டொன்றி னிறையொன்று காய தியலு
நேரொன்று நேரி னிகழ்வாமி ருந்த விடமே
வாரொன்று கொங்கை மதிபோன்றி லங்கு துதலே.

(இ - ள்) முதற்சீரும் கூடைச்சீரும் தேமாங்காய்ச்சீர் புளி
மாச்சீராகும். மூன்றில் புளிமாங்காய்ச்சீர் பயிலும்; மற்ற இடங்
களில் தேமாச்சீர் வரும். (எ - று.)

குறிப்பு:—பின்வரும் உதாரணம் இவ்விதிக்குச் சிறிது மாறுபட்டிருப்பினும் இவ்வினமென்றே கொள்க:—

தேரோடு சென்ற வசரன்ம கன்சே ணின்மீண்டு
பாரோடு சேர்வான் வருகின்ற பரிசு நோக்கிக்
காரோடு வானந் தவறுற்று ழிக்கா மர்தாருத்
துரோடு காய்ந்து மறிகின்ற தோர்தோற் றமொக்கும்.

—கந்தபுராணம்.

இதில் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் ஈற்றுச்சீர் புளிமாவுக்குப் பதிலாய் தேமாங்காய் வந்ததும், இரண்டாமடியில் நான்காஞ்சீர் புளிமாவாயும் ஐந்தாஞ்சீர் தேமாவுமாய் வந்தமையால், மாத்திரையளவு மாறாமல் இசையில் இவ்வினத்தோடொப்பது காண்க.

ஒன்பதாம் படலம்

அறுசீர்ச் சந்த விருத்தம்

1. மூன்றெழுத்தி னாறு சீரு முற்றெழுத்துமே
தோன்று மோரடிக்கு துண்ம ருங்கு தொண்டையே
போன்றி லங்கு செய்ய வாய்ப்பு லம்பு பொற்றொடி
வான்ற யங்கு மிந்து வாண்மு கப்பொ லன்கொடி!

(இ - ள்) மூன்று மாத்திரையளவுள்ள ஆறுசீரும் ஒருபெட்டெழுத்து மோரடிக்குத் தோன்றும். (எ - று.)

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.

மரண சோக நரக வரதை பிணிம யக்கிளே
டரண மான விருளெ லாம கன்ற நீரராங்
கரண நான்கு புலன்க ளோடு மனது கைப்படிற்
சரண டைந்து ளார்ரு முத்தி சார்வ(ர்) திண்ணமே.

—நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் - கிருஷ்ணர்சுன சம்வாத சருக்கம் 49.

2. குறையாப் புளிமா விருமூன் றுகடைக்
குறியாக் குறியொன்றே
யுறையா வருமா லொளிவாண் முகமைக்
குழலா ரொருமா தே.

(இ - ள்) நீண்ட புளிமாச்சீர் ஆறும் கடையில் நெட்
டெழுத்தொன்றும் பொருந்திவரும். (எ - று.)

குறிப்பு:—பின்வரும் உதாரணம் இவ்விதிக்கு சிறிது மாறு
பட்டிருப்பினும் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்ததாகும்:—

“அதிர்பொற் கழலான் விழுதிண் கிரியா லதிசூ ரன்மானதேர்
பிதிர்பட் டிடலும் புவிமேற் படர்தல் பிழையா மெனவுன்னு
உதயக் கிரிபோற் கனகத் தியலு மொருதேர் மிசைசீலக்
கதிருற் றெனவே கடிதிற் பாய்ந்தான் காலன் மிடறீர்ப்பான்.

—கந்தபுராணம்.

3. குற்றயிரீற்றறு கூவினே யோடொரு
நெட்டியுர் கூடிமால்
பொற்றளிர் மேனிய ருங்குவ னைக்கணி
லங்குறு பூங்கொடியே.

(இ - ள்) குற்றயிரீற்றிலுடைய ஆறு கூவிளச் சீரோடு
நெட்டெழுத்து கூடுமென்றவாறு.

[குறிப்பு - உதாரணம்.

“மீட்டி மும்படை மேவநெ டங்கணை விட்டுவி யன்வழியில்
மாட்டிவ முக்கம றுத்துல கெங்கும லிந்தவு டற்குறையின்
சுட்டம நிந்துக னன்றுவி ழிப்பவெ றிந்தவு டற்றெகுதி
ஓட்டறு சோரிவ றந்தது குரனோ ருத்தனு நின்றன னே”

—தணிகைப் புராணம்—

4. நாலக் கரவினே யொடுமா விறுதியி
லொருகாய் நடைபெறுமால்

தாலக் கனிமுலை நீலக்குழலொரு

சாலத் தனுவிடையே

(இ - ள்) நான்கெழுத்தளவுள்ள விளச்சீரும், மாச்சீரும்,
கடையி லொருகாய்ச்சீரும் நடக்கும். எ - று

[குறிப்பு - இதற்கு உதாரணம்:—

(நால் மாத்திரை மாச்சீர்களாலமைவதற்கு)

“மஞ்சைப் போழ்ந்த மதியஞ் சூடும் வாணோர் பெருமானார்
நஞ்சைக் கண்டத் தடக்கும் மதுவும் நன்மைப் பொருள்

[போலும்

வெஞ்சொற் பேசும் வேடர் மடவா ரிதணம் மதுவேறி

அஞ்சொற் கிளிகள் ளாயோ வென்னும் அண்ணா மலையாரே”

சம்பந்தர்-பண்-தக்கேசி.

(நான் மாத்திரை மாச்சீர்களும் விளச்சீர்களும் கலந்து வருவதற்கு)

“இறைவனெ ழிற்கதிர் மணிகள் முத்திய

தவிசினி ருத்தலுமே

நெறநெறெ னக்கொடு நிலவரை யிற்புக

நெடியவ னப்பொழுதே

மறலிபெ னத்தகு நிருபனி யற்றிய

விரகைம னத்துணரா

முறுகுசி னத்துட னடிகள் பிலத்துற

முடிக்க னத்துறவே]

5. காய்விளம டெத்தவொரு சீர்விளமி றுத்தகனி

காமுறவு தித்தியலுமால்

வேய்புரைது ணைக்கரமு மாந்தளி ரெனத்திகழு

மேனியுமு டைச்சுரிகுழல்

காய்விளம டெத்தவொரு வைந்திறுமி டத்தினது

காணுநெ டிற்கடையெனப்

பாய்புனலு டுத்தவுல கோரிதனெ முத்தளவு
பாங்குறவி தித்தனரரோ

(இ - ள்) விளத்தை யடுத்த காய்ச்சீர்களும் விளமானது கொண்டு முடிந்த கனிச்சீரும் தோன்றியினிதாய் நடக்கும். விளத்தை யடுத்தனவாகிய காய்ச்சீர்களுக்கு மாத்திரை ஐந்தாம். கடைச்சீர் ஐந்து மாத்திரையோடு கடையில் நெட்டெழுத்துளதாய்க் காணப்படுமென்று அலைகின்ற கடல் சூழ்ந்த வுலகத்தோரிதற்கு எழுத்தளவு விதித்தாரென்க.

விளமடுத்த காயெனவே விளங்காயென்பதும், விளமிறுத்த கனியெனவே விளங்கனி யென்பதும் கருத்தென்க. விளங்காய்க்கு மாத்திரையைந்தென்றமையால், மூன்று குறிலீற்று விளங்காயென்பதும், ஏழு மாத்திரை விளங்கனி யெனவே, மூன்று குறிலுமதற்குப் பின்னரோர் நெட்டெழுத்தும் உடைய விளங்கனியென்றதும், பெறப்பட்டது. நெட்டெழுத்தேயன்றிக் குற்றெழுத்தும் இக்கனிச் சீரந்தத்தில் வருமேயெனின்” அந்தத் துறை குன்றியவக்கரமே, சந்தத்தி னீடியிராஞ் சமமாய் என்னும் விதிப்படி, அக்குறிலும் நெடிலெனவே கொள்க. ஐந்து மாத்திரை விளங்காய்ச்சீர் ஐந்துவருமென்பது உதாரணத்தாற் காண்க.

[குறிப்பு - இதற்கு உதாரணம்

‘வாவியொரு தேரைவடி வாளிபொழி யக்கனகன்

வார்குருதி சோரவுடலின்

மேவினனெ டுத்திரதம் விண்ணிடைபு கைத்தனன்வி

ளங்குதிற் னீலனைவுண்

தாவியொரு தேர்புகவ ரக்கடிதெ முந்துதட

மார்பிறவெ ருக்கிவரதன்

பாவிரில னிற்படமி தித்தனனு ருட்டபுப

ழங்கண்மிகு வித்தனனரோ”

—தணிகை புராணம்.]

6. கள்ளாறு போதோக நெங்காம நம்போக ருங்கால
 [னோவன் நெனி
 னள்ளார்ந நெங்கத்த னிச்சூர னேயேந்து நாமப்பு
 [லால்வேல்கொலோ
 னள்ளார்க டித்தாம ரைத்தேன ருந்துங்க ரும்புள்ளெ
 [னத்தக்கவோ
 உள்ளாறு காமக்கொ நீந்தீம ருந்தேயொ னிற்கார்நி
 [றக்கண்களே..

(இ - ள்.) இவ்விருத்தம் குறிலீற்று மாங்காய்ச் சீரினாள்
 தோன்றினமை காண்க.

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்

“எண்ணும லேழுன்பு கடலுண்ட தேபோல
 வென தூனு முண்டகொடியோ
 னுண்ணுடி முயிர்கொண்டு வலிகொண்டு குறிதான
 வுதிரங்கி ழித்துவருவ
 னண்ணுவில் வலனேயெ னக்கூறி யேதம்பி
 யரிபோன்மு ழங்கியிடலும்
 மண்ணுடர் புகழ்கும்ப முனிதீயர் செய்திட்ட
 மாயந்தெ ரிந்துவெகுள்வான்

—“கந்தபுராணம்.” வில்வலன் வா தர்வி வதைப் படலம் 30.

இத்தகைய விருத்தங்களில் 6-ம் சீர் கணிச்சீராய் நிகழும்;
 அல்லது காய்ச்சீருடன் ஒரு நெடில் புனையு மென்றுணர்க.]

7. ஓதவார் கடலகத் துற்றவா ரய்ழ்தென
 வோதினார் புலவர்மற்றுந்
 தீதிலாத் தீங்கனிக் சுவையெனப் பாலெனத்
 தேமொழிக் குவமை சொன்னார்

ஏதமே புலனுற வழிநீனைப் பாலவை

யின்பமே நல்கிலாவால்

யாதெனக் கூறுகே னின்மொழிப் பண்பைநா

னேந்திழைப் பொற்கொடிக்கே.

(இ - ள்.) இவ்வுருத்தம் ஒற்றடித்த குறிலேயேனும் நெட்
டெழுத்தையேனு மிறுதியிலுடைய விளச்சீர்களால் வந்தது.

திறிப்பு:—நீண்ட விளமாயின் மாங்காய்ச் சீருக்கு பதி
லாகும். விளம்நீளாது வருவதுமுண்டி. இதற்கு உதாரணம்:—

“அரம்பையு ருப்பசி மேனகை முதலிய

வரிமதர் விழிமடவார்

நிரம்பிய காமந லங்கனி யவிநய

நெறிமுறை கரமசையப்

பரம்புமி டற்றிசை விம்மிட விழியினை

புடைபெயர் பயில்வினோடும்

வரம்பெறு மற்புத மின்னவிர் கொடியென

மகிழ்நட மெதிர்புரிய”

—காஞ்சி புராணம் திருநெறிக்கரைக் காட்டுப் படலம்.

8. ஒதியவு டம்பதனை யாதகுறி லீறென்ற

தொழிகூவி ளக்கருவிளச்

சாதியென நடுமெய்ம்மி காவிளங் காயெனத்

தனிவந்த குறிலீற்றகாய்

பேதமென வருமைந்து மாத்திரைச் சீர்களும்

பின்னோர்நெ டிற்பெற்றவும்

மேதகுவி ருத்தமென வான்றமிழ்ப் புலவருள

வேண்டினர றிந்துமாதோ

(இ-ள்) சொல்லிய ஒற்றையடிக்காத குறிலாலாகிய இறுதி
யைப்பெறாத கூவிளக் கருவிளச்சீர்களும், நடுவே யொற்றுமிகாத

விளங்காய்ச் சீர்களும், தனிக்குறிலீற்றுக்காய்ச்சீரின் பேதங்களும் ஆகிய இந்த ஐந்து மாத்திரையுடைய மூவிதச் சீர்களும் ஈற்றில் இவைகளை யொற்றடுத்த சீர்களும் வரும் விருத்ததை யதன் பெருமை யறிந்து உயர்ந்த தமிழ்ப் புலவர் சிறப்புற்ற விருத்தமாக மிகவும் பாடினர் எ - று.

எனவே நெடிலேனும் மெய்யேனு மிறுதியடையப் பெற்ற விளச்சீர்கள் (1) மூன்று குற்றெழுத்தால் முடிந்த விளங்காய்ச் சீர்கள் (2) குறிலீற்று மாங்காய்ச் சீர்கள் (3) ஆகிய இம்மூன்று வகைச் சீர்களும் ஐந்து மாத்திரை யாகலான், முதலேந்திடங்களில் வரத்தக்கன. இறுதியாறாவது சீராக வருவன எவையெனின் ஒரு நெடிலை யீற்றிற் பெற்ற ஏழுமாத்திரை யளவுள்ள இம்மூவகைச் சீர்களேயாம். அவையாவன:—

(1) மெய்யெழுத்து நடுவே மிகுந்த விளங்காய்ச் சீர்களும்,

(2) மூன்று குறில் நடுவே பெற்ற விளங்கனிச் சீர்களும்

(3) மாங்கனிச் சீர்களும் ஆம்

(உம்.) “ சிலைக்குருவி றற்குருகு லக்குமர ருக்குவரு

சிரமநிலை காண்மினெனவே

யலைக்கிலைநி லாவெழுச ரிப்புதல்வ னுக்குநல்

லறக்கடவு ளுக்குமுறையா

னிலைப்படுவி லாசமணி யணிதிகழ ரங்கி(ன்)யிசை

நிகழ்பலிகொ ட்த்தரியுடன்

கலைப்புரவி யூர்திருவை யுந்தொழுது புக்கனன

கத்துணர்வு மிக்ககலை யோன் ”

—நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் - வாராணாவதச் சருக்கம் - 66

9. ஆதி வாழ்நெடி லக்கர முக்குறி

வாகுஞ் சிறுகாயே

கோதி லண்டையது குற்றயி ரீற்றிரு

கூவார் விளமென்றே

யோது மூன்றதுட னுன்கது மோங்கிய
 தேமா புளிமாங்காய்
 சீத வெண்மதிமு கக்கரு நீள்விழி
 மின்னேர் திருமாதே.

(இ - ள்.) முதற்சீர் (குற்றியிரீற்றுத் தேமாவாகிய) வாழிச்
 சீரென்றும், நெட்டெழுத்தொன்றாலும் மூன்று குற்றெழுத்தாலு
 மாகிய சிறிய கூவிளங்காய்ச் சீர் இரண்டாவதென்றும், மூன்றா
 வதும் நான்காவதும் குறிலீற்றுக் கூவிளமென்றும் ஐந்தாவது
 (நெடிலீற்றுத்) தேமாவென்றும் ஆறாவது புளிமாங்காயென்றும்
 சொல்லுக. (எ - று.)

அடியில் வருந் தேவாரங்களுமில்வினத்தவாம்:—

“தோடு டையசெவி யன்விடை யேறியோர் துவெண் மதிசூடி
 காடு டையசுட லைப்பொடி பூசியெ னுள்ளங் கவர்கள்வன்
 ஏடு டையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்த வருள்செய்த
 பீடு டையபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனென்றே”

இதில் “டையசெவி”, “டையசுட”, “டையமல”, “டைய
 பிர” என்பவற்றை ஐகாரத்தை நீட்டி கூவிளங்காய்ச் சீர்களாகக்
 கொள்க.

“தாணு தல்செய்திறை காணிய மாலொடு தண்டா மறையானும்
 நீணு தல்செய்தொழி யந்நிமிர்ந் தானென துள்ளங் கவர்கள்வன்
 வாணு தல்செய்மக ளீர்முத லாகியவையத் தவரேத்த
 பேணு தல்செய்பிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவனென்றே”

இதில் “தல் செய்திறை”, “தல் செய்தொழி”, “தல் செய்
 மக”, “தல் செய்பிர” என்பவற்றை யகாரத்தை நீக்கிக் கூவிளங்
 காய்ச் சீர்களாகவே கொள்க.

பத்தாம் படலம்

எழுசீர்ச் சந்த விருத்தம்

1. வாங்க ருங்கு ணத்த வேழு வாழி யோடு நெட்டெழுத்
தீங்கு றுஞ்சு கந்தி மற்று மேற்கு மாவி யல்புளி
தீங்க ரும்பொ டமுது தேன்பொ திந்து செய்ய செப்பையுங்
கோங்க ரும்மை யுந்தொ லைத்த குவிமு லைப்பெ தும்பையே.

(இ-ள்) வளைத்தந்தரிய குணத்தை யுடைய வாழியென்னும்
வாய்ப்பாட்டுக் குறிலீற்றுத் தேமாச்சீரேழினோடு கடையில் நெட்
டெழுத்தையும் சுகந்திவிருத்தம் இவ்விடம் பெறும். புளிமாச்சீ
ரையும் பெறும் எ-று.

புளிமாச்சீரென்பது குற்றெழுத்தீற்றுப் புளிமாவென்க. புளி
மாச்சீர் கலந்து வருகையில் உச்சாக மென்னும் நாமத்தைபெறும்.
முதலிரண்டடியும் சுகந்திக்கு உதாரணமாகவும், பின்னிரண்டடி
யும் உச்சாக விருத்தத்திற்கு உதாரணமாகவும் கொள்க.

[குறிப்பு:—சுகந்திக்கு உதாரணம்:—

“ நமசி வாய மைந்தெ முத்து நிற்கு நன்னி லைகளும்
நமசி வாய மைந்தி னோடு கூடு மவ்வெ முத்தையும்
நமசி வாய மைந்து பூத நாத மான வற்றையும்
நமசி வாய வுண்மை பைந மக்கு ரைசெய் நாதனே

—சிவவாக்கியார்.

உச்சாகத்திற்கு உதாரணம்:—

“வெயிற்கெ திரந்தி டங்கொ டாத கங்கு ளிர்ந்த பைம்பொழில்
துயிற்கெ திரந்த புள்ளி னைக்க(ள்)* மல்கு தண்டு ருத்தியாய்
மயிற்கெ திரந்த ணங்கு சாய(ல்)* மாதொ(ர்)*பாக மாகவு
மெயிற்கெ திரந்தொ ரம்பி னுலெ ரித்த வில்லி யல்லையே

—சம்பந்தர்

கந்தபுராணம் காமதகனப்படலம் செய்யுள் 54-ம் பின்
னுள்ளவையும் நோக்குக]

* (ள்), (ல்), (ர்), என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் “வறியா
ரெனவல் லொலியோங் கலிலா குறியே யெறியப் படுகொள்
கையதே” என்னும் விதியால் மாத்திரை யுயர்ச்சி தாராவாம்.

2. கூவிள மேழுகு லாவநெ டிற்கடை
 கொள்வது மானினி நேரசைசே
 ராவிள மாதிர டப்பது பேர்கவி
 ராசவி சாசித மென்றனரால்
 கூவிள மேகரு வார்விள மேயிவை
 கூடுவ சாத்துவி காசலவும்
 பூவிள வெம்முலை யாமழு தாரிரு
 பொற்குட மேந்துபொ லன்குழையே.

(இ - ள்) ஏழு கூவிளச்சீர்கள் அழகாகப் புணரக்கடையில்
 நெடிலைக்கொள்வது மானினியாகும். நிரையசையா தியாகிய விளம்
 (கருவிளமென்றபடி) முதற்கண் நடப்பதின் பெயர் கவிராச விரா
 சிதம் என்று சொல்லினர். கூவிளச்சீர் முன்னும் கருவிளச்சீர்
 பின்னுமாகக்கூடும் விருத்தங்களின் பெயர் சாத்துவியாகும்.

கவிராச விராசிதம், சாத்துவி இவைகளுக்குதாரணம் வந்த
 விடத்திற் காண்க.

குறிப்பு:—மேற்கூறிய விதியே மானினிக்கு உதாரணமாம்.
 கவிராசவிராசிதத்திற்கு உதாரணங் காண்க.

கொடிகளி டைக்குயில் கூவிமி டம்மறி
 லாலுமி டம்மழு வாளுடைய
 கடிகொள்பு* னற்சடை கொண்டநு தற்கறை
 கண்டனி டம்பிறைத் துண்டமுடிச்
 செடிகொள்வி* னைப்பகை தீருமி டந்திரு
 வாகுமி டந்திரு மார்பகலத்
 தடிகளி டம்மழல் வண்ணனி டங்கரிக்
 கச்சியி னேகதங் காவதமே.

—சுந்தரர் தேவாரம்.

* “கடிகொள்பு”, “செடிகொள்வி” என்னும் புனிமாங்காய்ச்
 சீர்கள் கருவிளத்திற்கு பதிலாய் வந்தன. (“விளமது வருமென
 விதித்த வீட்டினில், விளமது கொண்டிலாக்காயும் வேண்டுவர்”
 என்னும் விதிப்படி யமையுமென்றறிக.

3. ஒருநான்கி ரண்டொ டிருமூன்றி டத்தி
 லொருநேர்மு ணைந்த சிறுமா
 புரைநீங்கு மற்ற முதலேந்து மூன்று
 புளிமாவி ணைந்த சிறுகா
 யொருநான்கு மூன்று புளிமாவ ணைந்த
 ஒருவாரி லங்கு துதலே
 வரினேயி தற்கு வடசொற்க வீசர்
 மணிமால மென்று சொலுவார்

(இ - ள்) நான்கு, இரண்டு, ஆறு ஆகிய இந்த விடங்களிற் குறிலீற்றுத் தேமாவும், குற்றம் நீங்கிய முதல், ஐந்து, மூன்று ஆகிய இடங்களில், குறிலீற்று புளிமாங்காயும், ஏழாமிடத்தில் புளிமாவும் வந்தால் அதற்கு வடமொழியாசிரியர் மணிமால மென்னும் பெயரைச் சொல்லுவார்.

குறிப்பு:—இதற்கு உதாரணம்.

“துளிமண்டி யுண்டு நிறம்வந்த கண்ட
 னடமன்னு துன்னு சுடரோன்
 ஒளிமண்டி யும்ப ருலகங்க டந்த
 வுமைபங்க னென்க ளரனார்
 களிமண்டு சோலை கழனிக்க லந்த
 கமலங்க டங்கு மதுவில்
 தெளிமண்டி யுண்டு சிறைவண்டு பாடு
 திருமுல்லை வாயி லிதுவே”

—சம்பந்தர்.

4. கத்து கின்றசி லம்பு மேகலை
 கார்து முற்களி வண்டுநா
 லொத்த மெல்லிடை நுண்ணி தென்றிறை
 யுள்ள லீரிரு கொங்கைகாள்

இத்த கைத்தெழு சீரி யங்குமி
 லங்கெ ழிற்கவி தோன்றின்
 மத்த கோகில மென்று மூதறி
 வோர்வ ழங்கினர் நாமமே.

(இ - ள்) இத்தன்மையான ஏழுசீருள்ள விளங்குகின்ற
 அழகான விருத்தம் தோன்றினால் மத்த கோகிலமென்று பேரறி
 வோர் நாமம் வழங்கினர். (எ - று.)

இதன் விதியை யிவ்வுதாரணப் பாட்டாற் காண்க.

குறிப்பு:—இவ்வுதாரணத்தால் ஏற்படும் விதியாதெனில்
 குறிலீற்றுத் தேமாகூவிளச் சீர்கள், முறையே மூன்று தடவை
 வரப்பெற்று, அந்தத்தில் நெடிலீற்றுக் கூவிளமொன்று அமையப்
 பெறுதலாகும். இதற்கு உதாரணம்.

வாயி டைம்மறை யோதி மங்கையர்
 வந்தி டப்பலி கொண்டுபோய்
 பேயி டம்மெரி கானி டைப்புரி
 நாட கம்மினி தாடினான்
 பேயோ டிங்குடி வாழ்வி னுன்பிர
 மாபு ரத்துறை பிஞ்ஞகன்
 தாயி டைப்பொருள் தந்தை யாகுமென்
 ரோது வார்க்கருள் தன்மையே.

—சம்பந்தர்-பண்-கொல்லி-5

தேமாவும் கூவிளமும் மும்முறை மாறி அந்தத்தில் நீண்ட
 கூவிளம் வருவதற்கு பதிலாய், புளிமாவும் கருவிளமும் மும்முறை
 வர அந்தத்தில் நீண்ட கருவிளம் வருஞ் சந்த விருத்தங்களுள்:—

உதாரணம்:—

இனியின் ரொழிமினிவ் வெறியும் மறியடு
 தொழிலும் மிகுரு வையுமெல்லாம்

நனிசிந் தையினிவன் மிகவன் புறுவதொர்

நசையுண் டதுநரை முதுபெண்டர்

புனீதன் புகலிய ரதிபன் புனேதமிழ்

விரகன் புயமுறு மரவிந்தம்

பறிமென் குழலிமை யணிமின் துயரொடு

மயலுங் கெடுவது சரதம்மே.

—நம்பியாண்டவர் நம்பி - ஆளுடைய பிள்ளையார்

திருக்கலம்பகம். 22.

இவ்வாறு நேரசை வருமிடங்களில் நிரையசை வந்த முற்றும் மாறுதலான பாக்களும், சிலவிடங்களிலேயே மாறுதலடையும் பாக்களும் சம்பந்தர் கொல்லிப்பண் பதிகங்கள் சிலவற்றில் காணலாம். இக்கவிகள் மாத்திரையளவைக் கவனித்தே இசையைப் பொருத்தினான் றி சீரமைப்பும் யாப்பின் போக்கும் அத்துணை முக்கியமாய் கவனிக்கவில்லை போலும். இவ்வகை விருத்தத்தில் கடைச்சீர் மாத்திரை ஒன்று குறைந்து வருவதுமுண்டு. (உ - ம்)

சயமி குத்தகு கரைமு ருக்கிய தமிழ்ப யிற்றிய நாவன்
வியலி யற்றிரு மருக லிற்கொடு விடம் ழித்தருள் நீதன்
கயலு டைப்புனல் வயல்வ ளத்தகு கழும் லப்பதி நாதன்
இயலு டைக்கழல் தொழநி னைப்பவ ரிருவி னைத்துயர் போமே.

இதில் கடைச்சீர் தேமாவாய் நின்றது காண்க.

மற்றும் ஒரு சீர் குறைந்த மத்தகோகிலம் அறுசீர்ச்சந்த் விருத்தமாய் வருவதும் காண்க:—

“திங்க னேத்தலை யாக மன்னவர் செப்பு மாமரபோர்
தங்க ளிற்பகை யாகி வானவர் தான வர்க்கெதிரா
யெங்க ளுக்கெழு பார டங்கலு மென்று போர்புரியும்
வெங்க னேத்தினி யற்கை யெந்நன்வி யந்து கூறுவதே”

—நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்-கன்னபருவம் 49

பதினேராம் படலம்

எண்சீர்ச்சந்த விருத்தம் *

அழிவறு காய மீட்டி மடமாந்த ருய்ய

வருநூல் றைந்த பெரியோர்

மொழிதரு சந்த முற்று மியலின்ன தென்று

மொழிவானெடுத்த லரிதே

கழிபெரு வாரிரீர ததுபற்றி யீங்கு

கழறுற்ற சந்த விதியை

விழியென வைத்து மற்ற மொழியாத சந்த

விதிதம்மை யோர்ந்து கொளலே.

(இ - ள்.) உண்மையறிவில்லாத மனிதர்களாயும் பொருட்டு அரிய நூல்களைச் செய்து அழிவில்லாத தேகத்தை மடைந்த பெரியோர் மொழிந்த சந்தங்களெல்லாவற்றிற்குமில்க்கணங் கூறப் புகுதல் அருமை. அது கடலைப்போலும் மிகவும் விரிந்திருக்கிறது. ஆகையாலிவ்விடத்திற் சொல்லிய விதிகளைக் கண்ணாகக்கொண்டு மொழியாதொழிந்த மற்றச் சந்தங்களின் விதிகளைக் கண்டறிந்து கொள்க. (எ - று.)

கூற தொழிந்த விருத்தங்களைப் பற்றிச் சொல்வதால் இவ் விருத்தமும் முன்கூறாத விருத்தமாகச் செய்யப்பட்டது.

* [குறிப்பு:—இவ்விருத்த அமைப்பு விளச்சீர், இரண்டு குறிலீற்றுத்தேமா, குறிலீற்றுப் புளிமாங்காய், குறிலீற்றுத்தேமா, குறிலீற்றுப் புளிமாங்காய் குறிலீற்றுத்தேமா, புளிமா முறையே நின்றலாகும். எனவே இவ்விருத்தம் சந்தக் கலிவிருத்த மிரட்டித்தது மன்று. இதை இருகூறாக்கி கலிவிருத்தமாகச் செய்யவுமியலாது. இவ்வகை எண்சீர்ச்சந்த விருத்தம் “வேயுறு தோளிபன்கன்” என்னும் திருஞான சம்பந்தர் பதிகத்திலும் “சிவனெனுமோசை” என்னும் அப்பர் பதிகத்திலும் காணலாம்.]

(1) முதலாவது இந்தவிதியால் முன்காட்டிய சந்த விருத்
தங்களிரட்டி வருவனவற்றைக் கொள்க - அவை வருமாறு.

“அங்கிங்கெ னாதபடி யெங்கும்பிர காசமா

யானந்த பூர்த்தியாகி

அருளொடுநி றைந்ததெது தன்னருள்வெ ளிக்குளே

யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்

தங்கும்ப டிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்த

ழைத்ததெது மனவாக்கினிற்

றட்டாம னின்றதெது சமடகோ டிகளெலாந்

தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்

றெங்குந்தொ டர்ந்தெதிர்வ ழக்கிடவு நின்றதெது

வெங்கணும் பெருவழக்கா

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா

மென்றைக்கு முள்ளதெதுமேற்

கங்கு(ல்)பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவெது

கருத்துக்கி சைந்ததுவே

கண்டனவெ லாமென வுருவெளிய தாகவும்

கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.”

“பண்ணேனு னக்கான பூசையொரு வடிவிலே

பாவித்தி றைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்ற மலருடு நீயேயி ருத்தியப்

பனிமலரெ டிக்கமனமும்

நண்ணேன லாமலிரு கைதான்கு விக்கவெனி

னணுமென் னுளநிற்றிநீ

நான்கும்பி டம்போத ரைக்கும்பி டாதலா

னன்பூசை செய்யன்முறையோ

விண்ணேவி னாதியாம் பூதமே நாதமே

வேதமே வேதாந்தமே

மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள
 வித்தேய வித்தின்முளையே
 கண்ணேக ருத்தேயெ நெண்ணேயெ முத்தேக
 திக்கான மோனவடிவே
 கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணை ரக்கடவுளே.”

“ தூதஞ்ச நாழிகையி லாறுநா ழிகைதனிற்
 சொற்சந்த மாலைசொல்லத்
 துகளிலா வந்தாதி யேழுநா ழிகைதனிற்
 ரெகைபட விரித்துரைக்கப்
 பாதஞ்செ(ய்) மடல்கோவை பத்துநா ழிகைதனிற்
 பரணியொரு நாண்முழுதுமே
 பாரகா வியமெலா மோரிரு தினத்திலே
 பகரக்கொ டிக்கட்டினேன்
 சீதஞ்செ யுந்திங்கண் மரபினு னீடுபுகழ்
 செய்யதிரு மலைராயன்முன்
 சீறுமா நென்றுமிகு தாறுமா றுகள்சொற்றி
 ருட்டுக்க விப்புவரைக்
 காதங்க றுத்துச்ச வுக்கிட்ட டித்துக்க
 துப்பிற் புடைத்துவெற்றிக்
 கல்லணையி னொடுகொடிய கடிவாள மிட்டேறு
 கவிகாள மேகநானே ”

எடாயி ரங்கோடி யெழுதாம நன்மனத்தெ
 முதிப்ப டித்தவிரகன்
 இமசேது பரியந்த மெதிரிலாக் கவிவீர
 ராகவன் விடுக்குமோலை
 சேடாதி பன்சிரம சைத்திடும் புகழ்பெற்ற
 திரிபதகைக் குலசேகரன்

தென்பாலை சேலம்பு ரந்துதா கந்தீர்ந்த
 செழியனெதிர் கொண்டுகாண்க
 பாடாத கந்தருவ மெரியாத கந்துகம்
 பற்றிக்கொ லாதகோணம்
 பறவாத கொக்கனல் பண்ணாத கோடைவெம்
 படையிற்றொ டாதகுந்தம்
 சூடாத பாடலம் பூவாத மரமொடுதொ
 டித்துமுடி யாதசடிலம்
 சொன்னசொற் சொல்லாத கிள்ளையென் றெங்கும்து
 திக்கவர விடல்வேண்டுமே

இந்நான்கு விருத்தங்களும் 8-வது அறு சீர்ச்சந்தமாகிய
 “ஓதிய வுடம்பதணையாதகுறில்” என்னும் விருத்த மிரட்டிய
 பன்னிருசீர்ச் சந்த விருத்தமென்க.

குவளைப் பிழிசெங் குழுதப் பிழிகோ
 கனகப் பிழிகூடிக்
 கோதறு சேதக மாகிக் கூனற்
 கொழுவுறு சீதைதொறுந்
 தவளைத் தரளத் தொடுபிழி யுற்றத்
 தும்பக் கடைசியர்தம்
 தண்ணகை யொடுமித மூரலொடுஞ்சம
 னாமென வுட்சினவிப்
 பவளக் கடிகைப் பேரணி சரிதிகழ்
 பங்கய மென்கையாற்
 பணிலத் தரளத் திரளைத் திடரிற்
 பழனக் கரைதரவே
 திவலுற் றிடுதொண் டரநன் னொடா
 செங்கோ செங்கீரை
 சீரூர் போரூர் வீரம யூரா
 செங்கோ செங்கீரை” *

* திருப்போரூர் சன்னிதி முறை - செங்கீரைப் பருவம் 8.

இவ்விருத்தம் 4-வது அறுசீர்ச் சந்தமாகிய “நாலக்கர விளை யொடுமா” என்பது இரட்டி வந்த தென்க.

“காரென வாருயிர் மீதரு ளேபொழி

கண்ணனை விண்ணவனைக்

கந்தனை யெந்தையை வந்தனை யன்பர்க

டும்பகை கொன்றவனைச்

சீர்சம ராபுரி யாளனை மாளுறு

தேவர்ம ணளைனை யோர்

சின்மய ரூபனை நன்மையெ லாமுறு

சேயினை யருள்புரிக

வோர்வரி தாமுயிர் யாவையு நேர்வினை

யொத்தும லப்பகைபோய்

ஒண்சக மேவிட வைந்தொழி றந்திடு

முத்தம சிற்பரமாய்ச்

சேருரு வாயரு வாயிரு வகையுஞ்

செறிபொரு ளாய்நிறைவாய்

செம்முக மைந்தொடு செம்மையி னின்றருள்

செய்த சதாசிவமே. ‡

இதுவும் மேற்காட்டிய விருத்தமேயாம்.

கற்ற ரெனினும் பதின லுவகம்

கண்டா ரெனினுந் தண்டா மிகுபற்

றற்ற ரெனினுந் திருமா லடியா

ரல்லா தவர்வீ டில்லா தவரே

பொற்ற மரையாள் கணவன் துயிலும்

பொற்கோ யிலையே புகழ்வார் பணிவார்

மற்ற ரெனினும் பெற்ற ரவரே

வானோர் திருமா மணிமண்டபமே.

‡ திருப்போளூர் சன்னிதி முறை காப்புப் பருவம் 2.

இது நான்கு மாத்திரை மாச்சீரினாலாகிய “வேதப் பொருளார்”
என்னும் கலிவிருத்த மிரட்டிய தென்க.

வேட்ட நல்வரம ளித்து விடுக்கும்
வீறி லார்கள்பலர் விண்ணவர் மாட்டும்
வேட்ட நல்வரம னைத்தும்வ ழங்கார்
வேட்ட மாத்திரைவி னைப்பவர் சில்லோர்
வேட்ட நல்வரம ளித்ததன் மேலும்
வேறு நல்வரம்வி னுவிய ளிப்ப
வேட்ட வண்ணல்க ருணைத்திற நோக்கி
விம்மி தம்புணரி விம்முமு ளத்தான்.

இது சுவாகத விருத்த மிரட்டி வந்ததென்க.

* “தொண்டர டித்தொழலுஞ் சோதியி ளம்பிறையுஞ்
சூதன மென்முலையாள் பாகமு மாகிவரும்
புண்டரி கப்பரிசா மேனியும் வானவர்கள்
பூசலி டக்கடனஞ் சுண்டக ருத்தமரும்
கொண்டலெ னத்திகழும் கண்டமு மெண்டோளும்
கோலந றஞ்சடைமேல் வண்ணமுங் கண்குளிரக்
கண்டிதொ ழப்பெறுவ தென்றுகொ லோவடியேன்
கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காளையையே.

† “ எய்சிலை நீப்புருவத் தேந்திள வெம்முலையா
யெம்மிடை யெம்மடியார் தம்மிடை யெய்தலுறச்
செய்பிழை யன்றிவருந் தீவினை யேனையெலாஞ்
சீர்வளர் காஞ்சியினிற் றேய்ந்துத வம்பெருகி
மெய்திகழ் நாற்பயனு மேவரி நீஇனமால்
வேறுமு னக்கினியென் வேண்டுவ தென்றிடலு
மெய்யொளி மேனியினுன் முன்றொழு தேத்தியிள
மூரன்மு கத்தலரப் பேசுத லுற்றனளால்”

* சுந்தரர் தேவாரம்.

† காஞ்சி புராணம்.

இவை 24-வதாகிய ‘முன்னது கூவிளமாய்’ என்னுங் கலிவிருத்தமிரட்டி வந்தனவென்க. இவைபோலும் மற்ற விருத்தங்க ளிரட்டி வருவனவுங் கொள்க.

(2) இரண்டாவது இந்த விதியால் நேரசையுள்ள சீர் வருமென்புழி, மாத்திரையளவிலொத்த நிரையசையுள்ள சீர் வருவனவும், நிரையசையுள்ள சீர் வருமென்புழி மாத்திரையளவில் பேதியாத நேரசையுள்ள சீர் வருவனவும், வேறு எந்தச் சீர்க்கேனு மாத்திரையிலொத்த வேறு எந்த சீரேனும் வருவனவுங் கொள்க. அவை வருமாறு.

மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளா ருளரவர்க் கியலுளா ரிசையுளார்
கண்ணுளா ராயினார் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளா ராருயிர்க் கமிழ்தமே போலுளார் *

ஐந்து மாத்திரைக் கூவிளச் சீரினாலாவது சிரக்விணி விருத்தமாகையால் அதற்கு இது சிறிது பேதப்பட்டு ‘உளரவர்க்’, ‘இயலுளார்’, ‘பகையுளார்’, ‘கழிநெடும்’, ‘அமிழ்தமே’ என, நேரசை முதலாகிய கூவிளத்துக்கு நிரையசை முதலாகிய கருவிளச்சீரைக் கொண்டது.

வரையார் தோள்பொடி யாட வைகுவாய்
தரைமே லாயுறு தன்மை யீதெனக்
கரையா தேனிடு பூசல் கண்டுமொன்
றுரையா யென்வயி னூனம் யாவதோ †

* கம்பராமாயணம் - நட்புகோட் படலம் 3.

†இதில் இவ்வாசிரியர் முதலில் வரும் நிரையசையை ஒரு நெட்டெழுத்தாக வெண்ணி 4, 5, 7, 9 ஆகிய வுயிர்களைக் கணக்கெடுக்கின்றார். 3-வது அடியில் “பூசல்” என்பதில் லகர மெய் யொலிப்பு குறைவதால் “சல்” என்பதைச் ‘ச’ எனக் கணக்கெடுக்கின்றார்போலும்.

சுத்த விராட்டுக்கு முதலசை நேராகையால் இது அதற்கு பேதி
த்து நிரையசை முதலிற் கொண்டது.

மறைது ளங்கினு மதிது ளங்கினும்
வானு மாழ்கடல் வையமு
நிறைது ளங்கினு நிலைது ளங்குறு
நிலைமை நின்வயி னீற்குமோ
பிறைது ளங்குவ வனைய பேரெயி
லுடைய பேதையர் பெருமைநின்
இறைது ளங்குறு புருவ மென்சிலை
யிடைது ளங்குற விசையுமோ

இதில் நேரசை முதலாகிய சீர்களுள்ள * மத்த கோகிலத்தில்
நிரையசை முதலாகிய சீர்கள் வந்தன.

† மலையே போல்வான் மால்கட லொப்பான் மறமுற்றிக்
கொலையே யொப்பான் கூற்றை நிகர்ப்பான் கொடுமைக்கோர்
நிலையே போல்வா னீர்மையி லாதா னியிர்திங்கட்
கலையே போலுங் காலவெ யிற்றான் கனல்கண்ணான்

நேரசை முதலாகிய மாச்சீர் முதலில் வருமென்ற மத்தம
யூரத்தில் நிரையசை முதலாகிய மாச்சீர் முதலில் வந்ததென்க.

“பொய்யுரைத் துலகினிற் சினவினா
குலமறப் பொருது தனவே
னெய்யுரைத் துறையினிட் டறம்வளர்த்
தொருவனாய் நெறியி னின்றான்
மையுரைத் துலவுகண் மனைவிபால்
வரமளித் தவைமறாதே
மெய்யுரைத் துயிர்கொடுத் தமரரும்
பெறுகிலா வீடு பெற்றான்”

* மத்த கோகிலத்தில் தேமா, கூவிளம், தேமா, கூவிளம்,
தேமா, கூவிளம் நீண்ட கூவிளமாக இவ்விருத்தத்தில் தேமாக்
களுக்கு பதிலாய் புளிமாவைக் காண்கிறோம்.

† கம்பராமாயணம்: கிஷ்கிந்தா காண்டம் ஆறு செல்படலம் 2

‡ கம்பராமாயணம் யுத்தகாண்டம் மந்திரப்படலம் 84.

“நீயிர் கூவிளக் கருவிளச்” என்னும் 5-வது சந்தக் கவித் துறையில், கடையில் ஏழு மாத்திரையுள்ள விளங்காய்ச்சீரிருக்கு மிடத்தில் ஏழு மாத்திரையுள்ள கனிவந்ததென்க.

எந்தாய் பண்டொரி டங்கர் விழுங்க
முந்தாய் நின்ற முதற்பொரு ளேயென்
றுந்தாய் தந்தையி னத்தவ னோக
வந்தா நென்றன்ம னத்தின நென்றான்.

தோதகத்தில் முதற்சீர் கூவிளமாகாது நால் மாத்திரையே யுள்ள தேமா வந்தவிருத்த மென்க.

பூணித் திவையுரை செய்தனை யதனா லுரைபொதுவே
பாணித் ததுபிறி தென்சில பகர்கின் றதுபழியா
னாணித் தலையிடு கின்றில னனிவந் துலகெவையுங்
காணக் கடித்திர் குத்துதி யென்றான் வினைகடியான்.

அதிகரணீ யென்னும் விருத்தத்துள் புளிமாங்கனி முதலில் வாராது தேமாங்கனி வந்த விருத்தமிது வென்க.

“இத்தன்மை யெய்து மளவின் கணின்ற
விமையோர்க ளஞ்சி யிதுபோ
யெத்தன்மை யெய்தி முடியுங்கோ லென்று
குலைகின்ற வெல்லை யிதன்வா
யத்தன்மை கண்டு புடைநின்ற வண்ணல்
கலுழன்ற னன்பின் மிசையாற்
சித்தங்க லங்கு மிதுதீர மெள்ள
விருளுடு வந்து தெளிவான்” *

இது நிரையசைக்கு நேரசை முதலில் வந்த மணிமால விருத்தம்

* கம்பராமாயணம்—நாகபாசப் படலம் 243.

எழுது குங்குமத் திருவி னேந்துகோ
 பெழுத மார்பின னுருகி யுள்ளுறத்
 தழுவி நின்றலுந் தாழ்ந்து தானுறத்
 தொழுது மாருதிக் கிணைய சொல்லுவான் *

இது சம்மத விருத்தத்தில் மூன்றாவது இடத்தில் மூன்று
 மாத்திரைத் தேமா விருக்கவேண்டியதற்குப் பதில் மூன்று மாத்
 திரைப் புளிமா வந்த விருத்தமென்க.

“ தூணுடை நிரைபுரை கரமவை தொறுமக்
 கோணுடை மலைநிகர் சிலையிடை குறையச்
 சேணுடை நிகர்களை சிதறின னுணர்வோ
 னீணுடை யுயிர் தொறு முறையுறு மொருவன் ”

இது நேரசைக்கு நிரையசை வந்த தோதகமென்க

“ குஞ்சர மனையார் சிந்தை கெளிளையார்
 பஞ்சினை யணிவார் பால்வளை தெரிவார்
 அஞ்சன மெனவா னம்புக ளிடையே
 நஞ்சினை யிடுவார் நாண்மலர் புனைவார் ”. †

இதுவும் தோதக விருத்தத்தில் இரண்டாவது கூவிளத்
 துக்கு புளிமாவந்த விருத்தமென்க.

‡ “ எந்திள முலையாளே யெழுதரு வெழிலாளே
 காந்தளின் முகைக்கண்ணிற் கண்டொரு களிமஞ்ஞை
 பாந்தளி தெனவுன்னிக் கவ்விய படிபாராய்
 தீந்தள வுகள்செய்யும் சிறுகுறு நகைகாணாய் ”

இது “முன்னது கூவிளமாய்” என்னும் விருத்தத்தில் இரண்
 டாவதும் நான்காவதும் கூவிளங்கா யல்லாமல் புளிமாங்காயாகி
 மாத்திரை பேதமின்றி வந்த விருத்தமென்க.

* கம்பராமாயணம் - மருத்து மலைப்படலம். 110.

† கம்பராமாயணம் - கைகேசி சூழ் வினைப்படலம். 64.

‡ கம்பராமாயணம் - பம்பா நதிப்படலம். 38.

“ஆடினா னன்னமா யருமறைகள் பாடினான்
நீடுநீர் முன்னே நூ னெறிமுறையி னேமிதான்
குடினான் முனிவர்தந் தொகுதிசேர் சோலைவாய்
மாதொன் வைகினா னெரிகதிரும் வைகினான் *

இது சிரக்விணீவிருத்தத்தில் கூவிளத்திற்கு கருவிளங்காய்
வந்த விருத்த மென்க.

“கன்மிசை மஞ்ஞையி ருந்துக லாபம்வி ரித்தாட
வின்மணி சிந்தரு வித்திர டாழ்ந்து விழுந்தோற்ற
முன்னிய சேடன மஞ்ஞையை யஞ்சிமு ரன்றொல்லை
தன்னுல கெய்துவ தன்மைத குங்கயி லாயத்தில் ”

இது அஸ்வகதியில் கடைச்சீர் கூவிளங்காயாகாமல்,
அதுவே மாத்திரையுள்ள தேமாங்காய் வந்த விருத்தமென்க.

“ஆழியென விறைவனடி தொழுதுவரு பவமாம்
ஆழியென யகலுமறி வருளுகென வவனே ”

இது வனமயூரத்தில் நேரசைக்கு நிரையசை வந்த விருத்த
மென்க.

3. மூன்றாவது இவையல்லாத பிறவற்றையுங்கொள்க - அவை
வருமாறு.

“பிறியார் பிறிவே தென்னும்
பெரியோய் தகவே தென்னும்
நெறியோ வடியேம் நிலைநீ
நினையா நினேவே தென்னும்
வறியோர் தனமே யென்னும்
தமியென் வலியே யென்னும்
அறிவே வினையோ யென்னும்
அரசே அரசே யென்னும் ” †

* கம்பரா - அயோத்தியாகா—வன்ம்புகுபடலம். 9.

† கம்பராமாயணம்-நகர்நீங்கு படலம்-31.

இது நான்கு மாத்திரை மாச்சீர் ஆறு வந்த அறுசீர்ச்சந்த
விருத்தம்.

“நீல நின்றதொரு நீல மாவ்வரைநெ
டுந்த டக்கையினி டந்துநேர்
மேலெ முந்தரிவி சும்பு செல்வதொரு
வெம்மை யோடுவர வீசலுஞ்
சூல மந்தகனெ றிந்த தன்ன துது
ணிந்து சிந்தவிடை சொல்லுறுங்
கால மொன்றுமறி யாம லம்புகொடு
கல்லி னொனெடிய வில்லினான்.”

இது குறிலீற்றுத் தேமாச்சீர் முன்னும், மூன்றுகுற்றெழுத்து
அந்தத்திலுள்ள கூவிளங்காய்ச் சீர் பின்னுமாக மாறிவந்து
கடையொருசீரும் கூவிளச்சீராய் முடிந்த எழுச்சீர்ச் சந்தவிருத்த
மென்க.

“நீர்கொண்டதன் மலர்கொண்டதன்
னெறிகொண்டதின் குறிகொண்டதின்
சீர்கொண்டதன் தனைசெய்துனைச்
செறிவார்களென் பெறுவார்களோ
பேர்கொண்டதன் பொறிகொண்டதன்
பெரியோர்களா வருள்கொண்டதன்
கார்கொண்டதன் டருள்சோதியே
நாராயண நாராயண.”

இது முதற்சீர் நெடிலீற்றுத் தேமாங்கனிச் சீராகவும், மற்ற
மூன்றும் நெடிலீற்றுப் புளிமாங்கனிச் சீராகவும் வந்த விருத்த
மென்க.

பன்னிரண்டாம் படலம்

(ஒழியல்)

1. விளமது வருமென விதித்த வீட்டினில்
விளமது கொண்டிலாக் காயும் வேண்டுவார்
விளமது நீண்டது காயின் மேவலு
முளதெனவோர்கவொண் டொடிக்கைத்தையலே

(இ - ள்) விளச்சீர் வருமென்று விதித்த இடத்தில் மாங்
காய்ச்சீரையும் வேண்டிப் பாடினார். நெட்டெழுத்தீற்று விளச்
சீர் காய்ச்சீரிடத்திற் பொருந்தலு முளதென்றறிக - நெட்டெழுத்
தென்பது மெய்யடுத்த குறிலன்று (உ - ம்)

“பகவனே யீசன் மாயோன்
பங்கயன் சினனே புத்தன்
பகலேநா ளொருமு கூர்த்தம்
பகலவ னடுவே தேசு
மகரமே சுருப்பூந் தாதாம்
வசிகூர்மை வசியம் வாளே
அகமன மனையே பாவ
மகலிட முள்ளு மாமே*

இது “சீர்வளர்கமலச் செல்வி” என்னும் முதல் அறுச்சீர்
விருத்தமாகைபால் முதற்சீர், நான்காஞ்சீர் விளச்சீராதல் விதி
யாயினு மிவ்விதியால், “பகலேநா” “வசிகூர்மை” என மாங்
காய்ச்சீர் வரலாயின.

[* குறிப்பு - ஒற்றையடுத்த குறில் இரண்டு மாத்திரைபெறி
னும், இவ்விதியில் அத்தகைய நெடில் (நீண்ட) விளாமாக்காதென்
பது ஆசிரியர் கருத்து.]

* பதினோராவது நிகண்டு.

முன்னாலுந் துணைக்கரத்தோன் முருகவேள்
 பிடித்தெழுந்து மொய்ம்பிற் றுன
 பின்னாலுந் கதிர்ச்சடிலப் பிஞ்ஞான
 ரடித்தொண்டின் பெருக்க வீறு
 பொன்னாலும் பெண்ணாலு மறிவுறித்திவ்
 வுலகினிடர் பொன்றி யாண்ட
 வந்நால்வர் பதகமல் மகந்தழீஇப்
 புகழ்ந்திறைஞ்சி யாந்தை தீர்வாம்.

இது “மதிநாறும் வாண்முகம்” என்னுமறுசீர்த்தமிழ் விருத்
 தமாகையால் முதல் நான்கும் காய்ச்சிராதல் விதியாயினும் “முரு
 கவேள்”, “அகந்தழிஇ” எனக்காய் வருமிடத்தில் நெட்டெழுத்
 தீற்று விளச்சீர் இவ்விதியாலமைந்த தென்க.

“எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொன்
 மருமத்தி னெறிவே பாய்ந்த
 புண்ணிலாம் பெரும்பழையின் கன்னுழைந்தா
 லெனச்செவியிற் புகுத வோடும்
 உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
 வாருயிர்நின் னுச லாடக்
 கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெனவுழந்தான்
 கடுந்துயரங் கால வேலான்”

இதில் “எண்ணிலா”, “புண்ணிலாம்”, “உண்ணிலா”,
 “கண்ணிலான்” எனநெடிலீற்று விளச்சீர் காயிடத்தில் வந்தமை
 காண்க.

2. கூவிளம் பலவெனைக் குறித்த வெல்லையில்
 மேவருங் காய்த்தொடர் நேரும் வேண்டுவார்
 மாவினைத் தொடர்நிரை யசையும் வைகுமால்
 ஓவிய பதுமையே யணைய வொண்டொட.

(இ - ள்) பல கூவிளச்சீர்கள் வருமென்று குறித்த இடங்களில் கிடைத்தற்கரிய காய்ப்பின் நேரும் மாச்சீரையடுத்த நிரையசையும் பொருந்தும்.

“வாழி சானகி வாழியி ராகவன்
வாழி நான்மறை வாழிய ரந்தணர்
வாழி நல்லற மென்றற வாழ்த்தினுன்
ஊழி தோறும் புதிதுறு கீர்த்தியான். *

இதில் “தோறும்” என்னும் மாச்சீருக்குப் பின் “புதி” என்னும் நிரையசை வந்து கூவிளத்திற்குச் சமமாயிற்றென்க.

“ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்பவ ரம்பிகந்
துக்க மேமிகுந் துட்டொளி வின்றியே
தேக்கெ றிந்து வருதலிற் நீம்புனல்
வாக்கு தேனுகர் மாக்களை மானுமே

இதில் மூன்றாமடி யிரண்டாஞ்சீர் “றிந்து” என்னு மாமுன் “வரு” என்னும் நிறைவந்து விளச்சீரை யொத்தது.

“அருளி லாளெனி னும்மனத் தாசையால்
வெருளு நோய்விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்
தெருளி லாவுல கிற்சென்று நின் னுவாழ்
பொருளெ லாமவள் பொன்னுரு வாயதே,”

மூன்றாமடியில் “கிற்சென்று” என்று காயும் அதன்பின் “நின்” என நேரசையும் வந்தமை காண்க.

“கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழும் பாற்கடல்
பள்ள வெள்ள மெனப்பட ருந்நிலா
வுள்ள வுள்ள வுயிரைத் துருவிட
வெள்ளை வண்ண விடமுமுண் டாங்கொலோ”†

* கம்பராமாயணம்-சுந்தரகாண்டம்—நிந்தனைப் படலம் 28.

† கம்பராமாயணம் மிதிலைப் காட்சிபடம். 146.

அருத்த நோக்கின ரற்றிரண் மேனியார்
பரித்த காவின் பப்பர ரேகினார்
திருத்து கூடத்திற் றிண்கணை யத்தொடும்
எருத்தி னேந்திய மால்களி நென்னவே
இவைகளு முதாரணமாமாறு காண்க

இதனால் மாமுன் நிரைக்கு காய்முன் நேர்வருவதுமுள்
தென்றமைகின்றது. (உ - ம்)

“கால்வான கத்தே ருடைவெய்யவன் காய்க டிங்கட்
கோல்மாய் கதிர்புல் லுளைகொல்சினக் கோள ரிம்மா
மேல்பான் மலையிற் புகவீங்கிருள் வேறி ருந்த
மால்யானை யீட்ட மெனவந்து பரந்த தன்றே.”

“நொய்தாங் குழவி யெனக்கொள்சில நோன்மை நாடின
வெய்தா மவுணக் குழுவோரினும் வெய்யன் யாரும்
எய்தாத மாய முளனாலிவன் றன்னை வெம்போர்
செய்தா டல்கொள்வ மிவணென்று தெரிந்து சூழ்ந்தார்.”

இவற்றுள் “மால்யானை” “யீட்டம்” எனவும், “எய்தாத”,
“மாயம்” எனவும், ஓர்மா, புளியொடுறுமா என்னும் விதியால்
மாமுன்னிரை வேண்டிய இடத்தில காய்முன் நேர்வந்தமை
காண்க.

3. நிரையொடு நேரசை நின்ற லாகுமென்
றுரையுள விடத்தினி லுடம்பு பின்றொடர்
இருகுறின் மொழியினை யிருத்தி யொன்றைமுன்
னுரைதரு சீரொடும் புணர்ப்ப வுன்னிலார்

(இ - ள்) நிரை யசை யேனும் நேரசையேனும் நின்றலாகு
மென்று மென்று சொல்லிய இடங்களில் இரண்டு குற்றெழுத்தைச்
சேர்ந்த ஒரு மெய்யுடைய சொல்லை வைத்து ஒரு குறிலை
முன்னைய சீரொடுங் கூட்டமாட்டார்.

நேரும் நிரையு மிரண்டும் வருமாகையால் ஒரு குறிலை முக
சீரோடு கூட்டிப் பின்னையதை நேராகச் செய்திலரென்க.

“சென்று கருத்தையின்றே தேரினை வருதியென்றான்” இவ்
வடியை சென்றுக, ருத்தை, யின்றே எனப் பிரித்தால் சீரிலக்
கணம் பொருந்துமேனும், இவ்விதியாற் பிழையாகுமென்க.
“சீர்விளமாச்சீர் தேமாச்சீரிணைந்திரட்டு மீங்கே” என்ற விதியால்
இவ்விருத்தத்தி னிரண்டாங் சீர் புளிமாவாகிலும் தேமாவாகிலும்
வரப்பெறுமாகையால், “கருத்தை” என்பதைப் புளிமாவாகக்
கொள்ளாமல் ககரத்தை முன் சீரோடு சேர்த்து விளமாக்கி
‘ருத்தை’ என்று தேமாவாக் கொள்ளார். நிரையசை வருதற்குரிய
இடத்தில் நிரையசையுள்ள மொழிவருமெனின், அது
நிரையசையாகவே யிருத்தல் வேண்டும். அதை நேரிசையாகச்
செய்திலார்.

“வருகபெ ரும்படை யென்று வாக்கினால்” இதுவும் மேற்
காட்டிய பிழைபடம் விருத்தமேயாம்.

4. மொழியொடு சீர்வழி முரணு மாகலின்

மொழியது கடைநிகழ் குறிலை முன்னிலா

மொழியொடு முடித்துமெய் யுடைக்குற் றீருயிர்

பிழையறு கூறிரண் டாலும் பேணுவார்.

(இ - ள்.) மொழிகள் செல்லும் வழியாகச் சீர்கள் செல்லா
வாகலின் மொழிக்குக் கடையிலிருக்கின்ற குற்றெழுத்தைப் பின்
மொழியுடனுஞ்சேர்த்து முடித்து இரண்டு குறிலுமதன் பின் ஒரு
மெய்யுமுடைய பதத்தையேனும், பதத்தின் முதலசையையேனும்
இரண்டு பாகமாக விரும்புவார். (உ - ம்.)

“ஹந்தனாபி றந்தபய னெய்தினர்க ளென்கோ
மறங்கனா நிந்துணர்வு வந்தனர்க ளென்கோ

துறந்தவயிர் வந்திடைதொ டர்ந்ததுகொ லென்கோ
திறந்தெரிய தென்னேகொலி நன்னுதலி செய்கை” *

இதை “இறந்தனர்” “றந்தபய” எனப் பிரிக்க; “பிறந்த”
என்பது இரண்டு கூறுனமை காண்க.

“என்றென் றுயிர்விம் மியிருந் தழிவாள்
மின்றுன் னுமருந் கில்விளந் கிழையாள்
என்றென் னுயிருண் டெனினுண் டிடையான்
பொன்றும் பொழுதே புகழ்பூ ணுமென”†

இதில் ‘விம்மி’ என்பதனீற்று மிகரம் ‘யிருந்து’ என்னும் வரு
மொழியோடு சேர்ந்தமை காண்க.

5. வறியா ரெனவல் லொலியோந் கலிலாக்
குறியே யெறியப் படுகொள் கையதே
நெறிவேண் டுழியே நிலையா மதுவே
வறியா ரொருகால் வகையா குவபோல்.

(இ - ள்.) ஏழைகள் போல் நல்ல வொலியில்லாத எழுத்து
(சந்தத்தில்) நீக்கப்படும் தன்மையுள்ளது. விதிக்கு வேண்டிய
இடத்தில் அவ்வெழுத்தே நிலையாகும்; ஒரு காலத்தில் ஏழை
களும் உபயோகமாகக் கொள்ளப்படுவதைப்போல் (எ - று.)

ஏழைகளை நீக்குவதும் வேண்டிழிக் கொள்வதும் உலகவழக்க
மன்றி நீதியல்லாமை போல், வல்லொலியற்ற எழுத்தை நீக்கு
வதும் கொள்வதும் கவிகள் வழக்கமன்றி யொழுங்காகா தென்க.

“நெறி வேண்டிழியே” என்பதை மத்திப தீபமாகக் கொள்க.

* கம்பராமாயணம் உருகாட்டு படலம் 64.

† கம்பராமாயணம் உருகாட்டு படலம் 10.

* “நீண்டவிழி நேரிழைதன் மின்னினிற் மெல்லாம்
பூண்டதொளிர் பொன்னனைய பொம்மனிற் மெய்யே
ஆண்டகைதன் மோதிரம் கித்தபொரு ளெல்லாம்
தீண்டளவில் வேதிகைசெய் தெய்வமணி கொல்லோ”

இதில் “நேரிழைதன்” என்பதில் “ன” கர மெய்யும் ‘பூண்ட
தொளிர்’ என்பதில் ரகரமும், ‘ஆண்டகைதன்’ என்பதில் னகர
மெய்யும், ‘தீண்டளவில்’ என்பதில் லகரமெய்யும் நீக்கப்படுவன
வென்க. நீக்காவிடின் வனமபூர விதிக்கு விரோதிக்கு மென்க.

6. உயரக் கரமொன்று மிகுந்து குறைஇ
இயலுந் திறனா னிதுவோ வெதுவோ
பயிலும் பெயரே பகர்தற் கெதிரென்
றயர்வுற் றிடலக் கவியே பெனலே.

(இ - ள்.) ஒரு மாத்திரை மிகுந்தும் குறைந்தும் வருகை
யால் (ஒரு விருத்தத்தின்) பெயர் இதுவாமோ, எதுவாமோ,
சொன்னவிதிக்கு விரோதிக்கிற தென்று கவலைப்படாமல் அதுதா
னென்று சொல்லுக.

உதாரணம்

† “செய்தா யேனும் தீவினே யோடும் பழியெல்லாம்
எய்தா தெய்தா தெய்தினி ராமன் னுலகீன்றான்
வைதா லன்ன வாளிகள் கொண்டென் வழியோடும்
கொய்தா னன்றே கொற்றமு டித்துன் குழுவெல்லாம்.”

இதில் மூன்றாமடி இரண்டாஞ் சீராகிய ‘அன்ன’ என்பது
ஒருமாத்திரை குறைந்திருப்பதால் இவ்விருத்தம் மத்தமபூரமோ
வேறெதுவோ வென்று சந்தேகிக்காமல் மத்தமபூரமே யென்க.

* கம்பராமாயணம்—உருக்காட்டு படலம். 68.

† கம்பராமாயணம்—மாரீசன் வதைப் படலம். 182.

“இனமுற வென்ன வுள்ள கரணத்தி லொன்ற
 தெனலாலி தென்னு தெனலால்
 மனமுநீ யல்ல வென்ற வதனாலு முந்து
 மதியல்ல வந்த வகையே”

இங்கு ‘மனமுநீ’, குறிலீற்றுக்கு நெடிலீறு வந்ததேனும்,
 ‘அழிவறுகாயமீட்டி’ என்னும் (எண்சீர்ச் சந்த) விருத்தமாகவே
 கொள்க.

விருத்தப்பாவியல்
 முற்றிற்று.

PRINTED AT THE B. N. PRESS,
MOUNT ROAD,
MADRAS.